JONA JEFFREY

Oaia neagră a familiei

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

Harley Ann Sayers se trezi într-un zdrăngănit de sticlă spartă.

Rămase încremenită în întuneric, străduindu-se să audă, peste gâfâielile întretăiate ale propriei respirații și vâjâitul sângelui prin urechi. La parter, o ușă se închise încet. Pași trosnind pe cioburi. Un bărbat își drese glasul.

E cineva în casă.

Harley înghiți în sec, cu gura dintr-o dată uscată. Se ridică în capul oaselor și, tremurând violent, întinse mâna după telefonul de pe noptieră. Care telefon...? Nu exista nici unul, desigur. Acela nu era apartamentul ei, ci casa lui Raleigh Hale. Domnului Hale nu-i plăceau telefoanele și considera că locul lor nu era în dormitor. Extraordinar. Pur și simplu extraordinar!

Un sunet pe care nu-l putu identifica – un șir de bufnituri înfundate – însoți scârțâitul podelelor sub pași. În casa aceea veche de două sute de ani, podelele scârțâiau întotdeauna, chiar și prin covoarele orientale groase.

Harley se ridică, își găsi halatul la lumina lunii și îl îmbrăcă peste pijamaua cu pantaloni scurți, de vară. Tremurând, își legă cordonul, cu nod dublu, apoi își netezi cu o mână nesigură părul răvășit și ieși pe furiș în hol. Intrusul nu aprinsese lumina la parter. Oare o fi știind că Harley se afla în casă? Probabil că nu, după zgomotul pe care-l făcuse.

Abia mai putea să respire, atât de tare tremura. Se opri în capul scării, încercând să gândească. Singurul telefon era în cabinet, în partea din față a casei. Individul ajunsese în seră, aflată în spate. Poate că, dacă evita podelele care scârțâiau cel mai rău, reușea să se strecoare în cabinet și să formeze 911.

Dar, mai întâi, o armă. Intră în cea mai apropiată cameră și privi în jur. Era camera lui Tucker Hale, nefolosită, dar rămasă neschimbată de peste douăzeci de ani. Un muzeu în memoria unui fiu mort.

Razele lunii se infiltrau printre jaluzelele închise pe jumătate, așternând dungi luminoase peste sutele de cărți și albume de discuri puse pe rafturile care ajungeau din podea până-n tavan. Printre ele erau aranjate în grupuri zeci de machete: avioane, mașini și corăbii. Nici un obiect cu care să se poată apăra. Pe jos, rezemate de pereți, văzu două chitare și... și o bâtă de baseball.

Harley apucă bâta cu o mână, cu cealaltă își ridică poalele halatului, și porni pe furiș spre scară.

Inima începu să-i bată cu putere. Intrusul cânta la pian. Cânta surprinzător de bine, alegând o piesă foarte frumoasă și foarte familiară, una dintre favoritele ei: „Sonata Lunii“ de Beethoven.

De ce, după ce pătrunsese prin efracție în casa lui Raleigh Hale, la ora unu noaptea, individul acela se dusese direct în

seră și se așezase la pian? Era posibil să fi fost vreun locatar de-al casei – poate chiar domnul Hale? Era vorba să navigheze prin Caraibe toată vara, dar se putea să-și fi scurtat croaziera, să se fi întors acasă fără chei și, nedorind s-o trezească din somn...

Ar fi vrut ea...!

Mai bine să-i arunce o privire, înainte de a suna la 911. Cu prudență, Harley lipăi desculță până la intrarea în seră. Începu să tremure și mai tare când îl văzu, abia conturat de lumina lunii. Stătea așezat la pian, cu spatele spre ea, nemișcat, doar cu mâinile mobile, cântând. Harley mijì ochii spre silueta aceea întunecată.

Era masiv, așa cum bănuise după sunetul pașilor, cu spate și umeri lați. Părea să poarte o șapcă de baseball. Păr șaten neîngrijit, lung, ajungându-i până aproape de gulerul pulovărului gri.

Ăsta nu-i Raleigh Hale! Afară!

Deodată, necunoscutul se opri din cântat. Rămânând cu o mână pe clape, cu cealaltă își masă ceafa. Harley îl auzi oftând. Încet, deliberat, închise capacul claviaturii, se rezemă cu coatele pe el, își frecă fața cu mâinile, își scoase șapca un moment, potrivindu-și-o mai bine pe cap, și...

Și se întoarse cu fața drept spre ea.

Harley scoase un țipăt, paralizând de spaimă. Ar fi trebuit să cheme poliția. Nu... mai bine să fi fugit, cât mai avusese timp. Acum era prea târziu. Ar fi prins-o într-o secundă.

Omul de la pian nu făcea decât să stea așezat privind-o, cu ochii mari și curioși. Se uită la bâtă, la fața lui Harley, la halatul flaușat alb și la picioarele goale, apoi din nou la fața ei.

Nu-i arăta că ți-e teamă. Spaima provoacă agresivitatea. Și nu tremura. Te va vedea tremurând și-și va da seama ce frică ți-e. Strânse bâta cu ambele mâini, într-o poziție amenințătoare, pregătindu-se să lovească.

Acum îl vedea puțin mai bine. Putea să vadă că era nebărbierit, iar șapca neagră avea imprimată pe ea imaginea albă a unui pește sărind. Intrusul purta blugi, iar pulovărul larg era rupt la umăr, lăsând să se vadă tricoul alb.

Omul luă ceva de jos, un fel de băț. Harley ridică bâta.

– Lasă-l jos! ordonă ea cu voce tremurătoare.

Nu-ți pierde cumpătul, își impuse.

– Ușurel...

Bățul avea capătul îndoit: era un baston. Așa se explicau bufniturile înfundate pe care le auzise înainte. Rezemat cu o mână în baston și cu cealaltă de pian, necunoscutul se ridică în picioare.

Harley înjură în sinea ei. Individul avea peste un metru optzeci înălțime, membre lungi și umeri pătrați. Ea, înaltă doar de un metru șaizeci și firavă cum era, nu i-ar fi putut ține piept pentru nimic în lume.

– Stai jos!

Harley mișcă bâta, pentru a-și accentua ordinul, și fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

– Acum!

Omul nu schiță nici un gest de a se supune, ci doar se rezemă în baston, privind-o cu o expresie de nedumerire amuzată.

– Dacă ai de gând să mă iei la ciomăgit cu chestia aia, fă-mi o favoare și ferește-mi piciorul beteag.

Glasul îi era profund și aspru.

Făcu un pas nesigur spre Harley, sprijinindu-se în baston. Harley văzu că-și târa puțin piciorul stâng. Îi mai veni inima la loc, dar tot periculos arăta. Antebrațele, vizibile mai jos de mânecile suflecate ale pulovărului, îi erau vânjoase și musculoase. Era un bărbat zvelt, dar puternic. Iar bastonul acela, în mâinile unuia ca el, putea fi o armă foarte periculoasă.

Harley trase adânc aer în piept, încercând să adopte un ton amenințător.

– Stai pe loc.

Încă o mișcare cu bâta, mai controlată de data asta.

– Altfel mă elimini de pe stadion?

Un zâmbet blajin, încă un pas șovăitor...

– Altfel îți cotonogesc piciorul.

Zâmbetul îi pieri de pe buze. Acum Harley îi putea distinge clar ochii. Erau căprui, iar în lumina argintie a lunii păreau enormi. O cicatrice urâtă îi șerpuia în josul obrazului stâng, dispărând sub țepii închiși de pe bărbie.

– N-ai face asta.

– Pune-mă la-ncercare.

Privirea lui se opri spre bâtă, iar ochii i se dilatară și mai mult. Mai făcu un pas și întinse mâna, spunând:

– Ei, dar asta-i...

Însă, înainte de a reuși s-o apuce, Harley o trase la distanță.

Își luă avânt și-l lovi din răsputeri în fluierul piciorului drept, cel sănătos. Impactul o zgudui, iar intrusul se prăbuși la podea, cu un mormăit, scăpându-și bastonul pe jos. Un moment, se ghemui strângându-și piciorul în mâini. Apoi, deodată, mugi o înjurătură atât de violentă încât lui Harley i se tăie respirația.

Pleacă.

Dădu să se retragă, apoi se întoarse. Dintr-o dată, necunoscutul nu mai arăta atât de amenințător, iar Harley începea să-și dea seama că poate nici ea nu era complet lipsită de apărare. Individul se întoarse cu fața în sus, ținându-și cu ambele mâini piciorul drept și mârâind:

– Draci, draci, draci, draci, draci...

Gemu și se întinse pe spate, cu răsuflarea tăiată.

– Ăsta era piciorul meu bun! gâfâi el.

– A fost... replică Harley.

O privi în ochi, uimit, cu o expresie care o descumpăni, făcând-o să se simtă vinovată.

– Mamă, da' știu că ai sânge rece. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

– Întotdeauna mă țin de cuvânt, răspunse Harley, cu o senzație de ușoară zăpăceală și euforie.

– Ce lăudabil...

Omul se ridică și-și masă gamba, clătinând din cap.

– Grozavă lovitură...

– Adrenalina.

Când îl văzu rezemându-și mâinile de pardoseală, Harley îl preveni:

– Nu te ridica.

Intrusul ridică ambele palme, într-un gest de pace. Curios, încă mai părea amuzat, în pofida durerii. Îi zâmbi chiar...

În clipa următoare, brațul său lung se repezi, înșfăcă bâta cu pumnul și i-o smuci din mâini, fulgerător.

Harley, proasto! se mustră ea, retrăgându-se.

Zâmbetul necunoscutului deveni un rânjet arogant, ca pentru a spune că tot timpul rămăsese stăpân pe situație. Legănă bâta în mână, încercându-i greutatea.

Fugi în clipa asta!

Harley se răsuci în loc și o luă la goană spre ușă.

Pe la jumătatea sufrageriei, auzi un zgomot în spatele ei, de obiect rostogolit pe jos. Se opri și se întoarse. Bâta de baseball ajunsese lângă piciorul mesei din sufragerie. Prin ușa serei, îl văzu pe intrus încă așezat pe pardoseală.

– Poți s-o iei, spuse el, în timp ce Harley ridica bâta. Voiam doar să mă uit la ea. De fapt, de la început am vrut asta, dinainte să mă ataci.

– De ce?

Încet, Harley porni spre el, cu bâta în dreptul pieptului, mai încrezătoare. Se opri lângă ușă, la o distanță sigură.

– Am văzut inițialele de pe ea.

Harley apăsă pe comutator, iar aplicele cu sticlă mată se aprinseră, scăldând sera în lumina lor aurie. Examină bâta. Lângă mâner erau pirogravate literele T.H. și un desen rudimentar, copilăresc, reprezentând o rachetă care scotea nori de fum.

– E bâta mea, spuse el.

Bâta lui? Harley îl privi scurt, făcând un pas înapoi. Era nebun. Sau încerca să-i joace o farsă.

– Tucker Hale a murit, spuse ea.

De pe chipul bărbatului se șterse încet orice expresie.

– I-auzi... șopti el, cu un mușchi al obrazului tresărindu-i. Așa ți-a spus?

– Cine să-mi spună?

– R.H. Tatăl meu. Ți-a spus că am murit?

Apropiații lui Raleigh Hale îl numeau R.H.

– Tatăl... domnul Hale a spus... N-a spus-o cu atât de multe cuvinte, dar...

Harley trase aer în piept, încercând să-și amintească.

– Am văzut fotografii ale lui... ale lui Tucker.

Pe biroul lui Raleigh Hale se aflau două fotografii. Una, în ramă de argint, reprezenta un băiat de vreo zece ani, la timona unei ambarcațiuni mari cu vele având scris pe pupă numele Anjelica. Purta o bluză polo albă și pantaloni de trening și zâmbea încântat, opintindu-se la manelele cârmei. În cealaltă fotografie, cu ramă de abanos și sidef, se vedea un hidroavion alb și grațios, tras pe uscat, în mijlocul unei pajiști. Lângă el, cu mâna rezemată de o aripă, stătea același băiat, mai mare cu vreo cinci sau șase ani. Crescuse mult mai înalt și purta o cămașă de lucru și blugi peticiți, iar părul lung îi era strâns la nimereală într-o coadă.

– L-am întrebat despre tine, continuă Harley. Despre fiul lui... Cu ce se ocupă, unde locuiește... Iar el mi-a răspuns: „Tucker s-a dus...“

– Așa că ai presupus...

– Apoi, însă, am întrebat pe altcineva. O femeie numită Elizabeth Wycliff. Ea mi-a spus că în urmă cu mult timp s-a întâmplat ceva și nu trebuie să întreb...

– Liz Wycliff? E o veche prietenă de familie. Mai predă la Columbia, sau a ieșit la pensie?

– S-a pensionat luna trecută, răspunse Harley. A fost profesoara mea de statistică.

Deci, știa cine era Elizabeth Wycliff. Asta nu dovedea nimic, dar...

– Studiezi la Columbia?

Harley dădu din cap.

– Un program de master. Liz mi-a găsit slujba asta. Ea m-a prezentat tatălui... domnului Hale.

– Ce slujbă? Lucrezi aici?

– Îngrijesc casa, în timp ce el e plecat în vacanță.

– Vacanță...

Tucker își frecă din nou ceafa.

– La naiba...

După un moment, o întrebă:

– Și Liz ce ți-a spus?

– Să nu-i vorbesc lui Raleigh Hale despre tine... despre Tucker. Să nu-i pomenesc numele. Să nu deschid iar răni vechi de douăzeci de ani.

– Douăzeci și unu, preciză el. Am plecat acum douăzeci și unu de ani.

Privi în podea, cu ochii în gol.

– Aveam șaisprezece...

– Ascultă... Aș vrea să te cred. Dar ai dat buzna aici în toiul nopții, ca un...

– Nu credeam că era cineva acasă. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Dorm adânc. Până aud zgomot de sticlă spartă.

Tucker vârî mâna în buzunarul de la spate. Alarmată, Harley ridică bâta.

– Ce faci?

– Mă identific, răspunse el, întinzându-i un cartonaș alb.

– Aruncă-l.

Cartonașul se rostogoli prin aer, fluturând, până la picioarele ei. Fără a-l slăbi pe Tucker din ochi, Harley se aplecă să ia cartea de vizită de jos, apoi o citi: „Hale Aviation". Conținea o adresă din Alaska și un număr de telefon.

– Permisul de conducere e în portofel, acolo, continuă Tucker, arătând cu capul spre un sac de molton pus pe jos,

lângă taburetul pianului. Și brevetul de pilotaj, și legitimația de la bibliotecă. Dacă ai nevoie de un credit card, cred că nu pot face nimic, fiindcă n-am avut niciodată.

– Scoate-ți șapca, îi ceru Harley.

După un moment de ezitare, Tucker își scoase șapca, o puse pe jos și-și trecu o mână prin părul răvășit. O privi zâmbind.

– Cred că mi-am uitat bunele maniere.

Harley îi studie chipul colțuros, căutând asemănările cu adolescentul Tucker, sau poate cu bătrânul Hale. Avea, într-adevăr, același nas oarecum de patrician cu al domnului Hale. Lung și drept. Prin țepii nerași se distingea bărbia despicată și comisurile de la colțurile gurii deprinse să zâmbească. Cute mici între sprâncenele dese. Cicatricea încă mai păstra urmele slabe ale unor cusături. Se vindecase aproape complet, dar nu se integrase firesc în ansamblul fizionomiei, așa cum se întâmplă uneori cu vechile cicatrice. Cu timpul, avea șanse să dispară complet. Harley se întrebă ce anume o cauzase. Cicatricea, și șchiopătatul.

Tucker o privea cum îi studia chipul, calm, răbdător, nescăpând-o din ochi. Aveau o transparență aproape copilărească, atenuându-i virilitatea.

Era oare Raleigh Hale tatăl acestui om? Domnul Hale avea prestanță, autoritate și un aspect aristocratic. Harley le putea recunoaște întrucâtva și la cel din fața ei. Erau clădiți asemănător și aveau unele trăsături comune, dar colorațiile le erau diferite. Bătrânul avea ten deschis și un păr alb despre care se putea spune că în trecut fusese blond. Cel ce se

declara a fi fiul lui era mai închis la culoare. De asemenea, ochii domnului Hale erau albaștri ca gheața, iar al lui Tucker... Începuse deja să-l numească Tucker în sinea ei, își dădu seama Harley.

Mai era, apoi, și felul cum vorbea. Pe un ton distant și sec, întâlnit de Harley atât la Raleigh Hale, cât și la Elizabeth Wycliff.

În timp ce-l inspecta, îl văzu și pe el cercetând-o, cu privirea oprindu-i-se asupra gurii ei, asupra părului, spre mâinile care strângeau bâta.

– Tremuri, observă el.

– Și tu ai tremura, dacă te-ar trezi din somn o stafie în toiul nopții.

– Aha! Deci recunoști că sunt Tucker Hale reîntors din morți.

Harley stătu un moment pe gânduri.

– Camera lui Tucker Hale a rămas exact așa cum a lăsat-o el. Spune-mi ce conține.

– Vrei să spui că toate lucrurile mele vechi sunt tot acolo?

Harley dădu din cap.

– Nu numai Rocky? Toate?

– „Rocky"?

Tucker arătă cu capul spre bâta de baseball.

– Rocky, bâta-rachetă. Cea mai rapidă bâtă din tot Estul. Și Spiro mai e acolo? Ținta pentru săgeți, cu poza lui Agnew pe ea?

– Tot acolo e.

– Machetele? Mașinile, corăbiile, avioanele? Sunt tot...

– Toate sunt așa cum le-ai lăsat tu. Arată destul de sinistru.

Simplul fapt că știa despre țintă și machete nu o convingea. Dar numise bâta de baseball „Rocky". În acel moment, deși nu putea spune de ce, Harley știuse, în adâncul inimii, că era cu adevărat Tucker Hale.

Tucker se pregăti să se ridice în picioare. Părea o acțiune destul de dificilă.

– Deci, înțeleg că acum am dreptul să mă ridic, fără a risca și alte vătămări corporale.

Harley se crispă.

– Ascultă, îmi... îmi pare rău că te-am lovit. Te doare... te doare rău?

Cu un efort, Tucker reuși să chicotească.

– Nimic ce să nu se îndrepte printr-o altă operație. Sigur, așa au spus și cu trei operații în urmă.

– Ce? Ți-am... vreau să zic va trebui să-ți faci încă o operație, fiincă am...

Lăsă bâta să cadă și întinse mâinile pentru a-l ajuta să se ridice. Dând drumul bastonului, Tucker îi luă mâinile într-ale lui. Avea mâini mari, calde și puțin cam aspre. Ridicându-se în picioare, răspunse:

– În nici un caz. Nu știi de glumă?

– Niciodată n-am prea avut simțul umorului.

Zâmbind, Tucker clătină din cap, apoi îi întoarse mâinile cu palmele în sus și le frecă ușor cu degetele bătătorite, ca pentru a încerca să le potolească tremurul. Simpla lui atingere le făcea să tremure și mai tare, tocmai când începuseră să-și revină.

Ridică privirea.

– Iartă-mă că te-am speriat.

În ochii lui se citea părerea de rău. Și încă ceva. Ceva care o făcu pe Harley să-și retragă mâinile, încrucișându-și brațele pe piept și strângându-și instinctiv gulerul halatului.

– Poți să-ți pui șapca la loc.

Tucker se aplecă, își culese șapca de jos și o aruncă prin încăpere ca pe un disc Frisbee, nimerind cu precizie deasupra sacului.

– Curios, comentă el. Acasă, pot sta cu șapca înăuntru. Aici, însă...

Privi peste uriașele ferigi de Boston, peste pian, spre urnele Ming.

– ...aici, nu se face.

Își ridică bastonul și, rezemându-se în el, scoase din buzunarul de la spate un pachet de țigări Camel. Scutură una, ridică pachetul la gură, trase țigara cu buzele și puse pachetul la loc în buzunar. Părea un tabiet îndelung exersat.

– Îmi pare rău, spuse Harley, dar mai e un lucru care nu se face aici. Fumatul. Tatăl tău nu permite să se fumeze în casă.

– Dar fumează și el.

Tucker scoase o cutie de chibrituri, o deschise cu o mână, îndoi un băț și îl frecă de fâșia neagră. Chibritul scăpără, iar Tucker își aprinse țigara.

– Nu mai fumează. S-a lăsat. Ascultă, știu că ești fiul lui, dar mi-a lăsat casa în grijă. Și dacă-i vorba de fumat, e limpede precum cristalul...

– Mă rog, cel puțin asta nu s-a schimbat. Dintotdeauna i-a plăcut ca totul să fie limpede precum cristalul.

Trase din țigară relaxat, vizibil fără intenția de a o stinge.

– Nici nu-ți pot spune cât m-am săturat de toate regulile lui. Când am împlinit șaisprezece ani, auzisem destule despre tot ce se face și nu se face, ca să-mi ajungă pentru toată viața.

– Bine, de acord. Nu-ți place să faci ce ți se spune. Nici o problemă, decât că la mijloc e slujba mea, iar de la mine se așteaptă să fac ce mi se spune. Mi-a ordonat să nu permit fumatul în casă.

– Și ți-a spus și cum să pui în aplicare decretul ăsta, dacă cineva refuză să asculte? întrebă el, ridicând din nou țigara la buze.

– N-a fost nevoie.

Harley îi smulse țigara din gură, după care ocoli pianul spre glasvandul care dădea pe terasă. Deși nu-l privea, îl auzi pe Tucker urmând-o.

– I-am spus că nu vor exista țigări în casă. Și...

– Și faci întotdeauna ceea ce spui că vei face, nu-i așa? o întrerupse el amuzat.

– Ba-i așa.

Era răcoare pentru jumătatea lunii iunie, iar noaptea era umedă. În curând avea să plouă.

Harley traversă terasa de cărămizi până la piscină, se lăsă pe vine și înmuie jarul țigării în apă. Se stinse cu un sfârâit.

– Când a construit piscina? întrebă Tucker, profilat în ușa deschisă a serei.

– Nu știu. Până acum două săptămâni, n-am văzut niciodată casa asta.

– E mare... Bazin olimpic?

Harley dădu din cap, în timp ce revenea spre el, înapoindu-i chiștocul ud.

– Dacă vrei să fumezi aici, nu e nici o problemă. Numai în casă nu.

Tucker se rezemă de tocul ușii, scrutând-o cu o privire stăruitoare.

– Nu ești din Hale's Point. Altfel, ți-aș fi recunoscut accentul.

– Nu, sunt din...

Era greu de explicat.

– De peste tot. Dar acum locuiesc în Manhattan, pe Upper West Side. Mi-am subînchiriat apartamentul pe timpul verii.

– Cum te numești?

Când o văzu ezitând, adăugă:

– Vom locui în aceeași casă. E cazul să-ți știu numele. Cred că Emily Post* ar fi de acord.

– Ai de gând să stai aici? Până se întoarce tatăl tău?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Pe Harley o cuprinse un fel de panică. Nu avea unde să-l găsească pe Raleigh Hale, dar se îndoia că pe acesta l-ar fi încântat vestea reîntoarcerii fiului său rătăcitor, în toiul nopții, cu intenția de a se instala în casă. Poate n-ar fi stricat să-i reamintească lui Tucker cum era viața în conformitate cu regulamentele stricte ale tatălui său.

– Dacă te gândești să stai aici, atunci ar trebui să știi că mai sunt unele privințe în care tatăl tău e foarte exigent.

Obosit, Tucker replică:

---

* – Celebră expertă americană în bunele maniere. (n.tr.)

– Oare de ce un sunt surprins deloc?

– A spus că nu e voie să se mănânce sau să se bea nimic, decât în bucătărie, sufragerie sau camera pentru micul dejun. Nu este permis accesul câinilor sau al pisicilor în...

Clătinând din cap, Tucker se întoarse în seră. Abătută, Harley observă că, de când îl lovise cu bâta de baseball, șchiopăta mult mai rău. Tucker își luă șapca și și-o puse pe cap, după care își săltă sacul de molton pe umăr.

– Sincer, nu-mi dau seama ce m-a apucat să mă întorc aici, spuse el când Harley i se alătură; ridică din umeri. Scuză-mă că te-am trezit din somn.

Mirată, Harley îl urmă afară din seră, prin casă, spre ușa din față. Nu rămânea? Ce avea de gând?

Tremurând, îl însoți pe verandă, coborând până la jumătatea treptelor. Era frig și se simțeau stropi minusculi de ploaie, ca niște vârfuri de ac.

– Unde te duci?

– Înapoi la La Guardia. Și de-acolo, acasă, cred.

– Acasă? Dar abia ai...

– Abia am ajuns aici, iar acum mă întorc acasă. Știu când să mă recunosc învins. În douăzeci și unu de ani, măcar pe-asta n-am uitat-o.

Harley privi în jur.

– Unde ți-e mașina?

– N-am. Am venit de la aeroport cu autostopul.

– Cu autostopul?

– Și tot cu autostopul am să mă și întorc.

– Până la La Guardia sunt șaptezeci și cinci de mile. Lasă-mă să te duc eu.

– Nu ești îmbrăcată.

– Pot să mă...

– Nu vreau să aștept. Am plecat.

– Dar suntem în toiul nopții și începe ploaia. Dacă nu te ia nimeni? Și piciorul...?

– Am să supraviețuiesc. Mă pricep al naibii de bine la treaba asta.

Gândindu-se la toate cicatricele și rănile lui, Harley se întrebă din ce anume supraviețuise.

– Tucker...

– Mă întreb dacă R.H. știe ce noroc are cu tine, că îngrijești casa.

În alte împrejurări, declarația lui ar fi putut să fie luată ca un compliment. Așa însă, cuvintele rostite încet n-o făcură pe Harley decât să se simtă și mai înfrigurată.

– Arzi de nerăbdare să-i aplici dictatura. Entuziasmul tău mă năucește, zău-așa. Cred că mori după regulamente, la fel de mult ca el.

În pofida criticii implicite, din tonul lui nu se desprindea ranchiună sau aroganță, ca și cum ar fi știut că Harley nu era vinovată pentru propria ei fire. Se simțea amorțită.

– Eu, unul, nu m-am putut împăca niciodată cu regulamentele, continuă Tucker. Cred că tu ai tot atâta nevoie de ele câtă ai de aer. La cel mai mic semn de neorânduială, la orice lucru dezordonat sau neașteptat în viața ta, clachezi.

Harley ar fi vrut să-i spună că se înșela, dar știa că Tucker i-ar fi recunoscut imediat minciuna.

– De-asta ești atât de ușurată că plec. Eu sunt un om complet dezordonat și imprevizibil și nu ești prea sigură ce părere ar avea bătrânul despre prezența mea în casă. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-l supăr pe R.H. Toți cei care-l cunosc pe tatăl meu jinduiesc după aprobarea lui. Am trecut și eu prin asta.

Privi spre casa enormă, de cărămizi văruite, având la fiecare fereastră câte un umbrar de pânză albă cu dungi verzi, curat și apretat.

– Dar nu mă mai pot întoarce.

Mai coborî o treaptă, apoi se întoarse spre Harley. Ajunseseră cu fețele aproape la același nivel.

– Mare noroc are că te-a găsit. Ești ordonată, gândești logic și te pricepi să dai ordine. Ești ca el! Ești o Raleigh Hale cu... Câți ani ai?

– Douăzeci și trei, răspunse ea cu voce surdă.

– Cu patruzeci și cinci de ani mai tânără și...

Ezită, apoi ridică o mână spre fața ei, urmărindu-i ușor cu degetele conturul obrazului, până ajunse cu degetul mare pe buza de jos.

– ...și ai o gură mult, mult mai drăguță.

Cu o apăsare ușoară în sus, sub bărbie, îi ridică fața spre el. Dintr-o dată, ajunse foarte aproape. Când închise ochii, Harley îi închise și ea. Apoi îi simți gura caldă peste a ei, țepii aspri ai bărbii zgâriindu-i pielea gingașă din jurul buzelor.

Într-o clipă, sărutul luă sfârșit. Fusese fugar, dulce-amărui. Un sărut de despărțire între doi oameni care se cunoscuseră doar timp de zece minute, în toiul nopții, și n-aveau să se mai întâlnească niciodată. Harley nu mai putea să respire, iar genunchii i se înmuiaseră.

– La revedere... o salută el, ridicând apoi din umeri. Cum te-o fi chemând.

Harley trase aer în piept, încercând să se calmeze.

– Harley.

Zâmbind, Tucker îi atinse obrazul.

– Harley. Mulțumesc.

Se întoarse și porni încet pe treptele verandei, după care dispăru în întuneric, fără o singură privire în urmă.

* * *

Harley alerga încoace și-ncolo pe coridoare, prin camere, trântind ferestrele în calea neașteptatei ploi torențiale. Furtuna era ca o fiară dezlănțuită, ca o ființă vie, zgâlțâind cercevelele și udând-o leoarcă în timp ce se chinuia să apere casa lui Raleigh Hale. Apucă un maldăr de prosoape din debaraua de rufe și începu să alerge pe la ferestre, ștergând lemnăria, podelele și mobila pe care o lustruise cu atâta caznă în ajun. Lăsase la urmă propria ei cameră.

Tucker e afară, pe vremea asta!

După ceasul de pe noptieră, era ora trei și șaptesprezece minute dimineața. Tucker plecase cu două ore în urmă. În aproape tot acel timp, plouase slab, răzleț, însă chiar și așa Harley își făcuse griji pentru el. Iar acum...

Își imagină drumul, întunecos și pustiu. Nici o benzinărie, nici un magazin deschis, nici un fel de adăpost.

Își scoase halatul udat de ploaie și începu să se îmbrace, pe negândite. Își privi gura în oglindă. Pielea din jurul ei era încă sensibilizată și roșie, după contactul cu barba lui țepoasă. Își trecu un deget pe deasupra, cu gândurile învălmășite. Când se dezmetici și se văzu în oglindă, își dădu seama dintr-o dată de ce se îmbrăcase.

* * *

Tucker Hale stătea rezemat de un gard în eclise, cu umerii aduși și gulerul scurtei de doc ridicat. Zâmbea amar. Tocmai părăsise o casă uscată, spre care călătorile mii de mile – și pe cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse, de mult timp – ca să stea aici, în furtuna asta infernală, în toiul nopții, ud până la piele. Ploaia părea să-l bată cu mii de pumni mici și furioși. Nici Harley, cu bâta ei de baseball, nu l-ar fi putut părui mai bine.

Harley. Până când o auzise numindu-l pe bătrân „domnul Hale", crezuse că era vreo soră recentă, de la o a doua soție. Sau poate chiar a doua soție însăși. Cam tânără pentru o mamă vitregă, își spuse el. Și totuși... Un lucru era sigur, i-ar fi fost cam greu să-i spună „mămico".

Era foarte drăguță, într-un stil oarecum ciudat. Nu o frumusețe clasică, dar avea buze clasice. Pline, late, de un roșu natural. Incredibile. Și un păr superb – de culoarea bronzului, înspicat cu aur, des și lucios, ca o coamă sexy, încâlcită de somn. Avea și o voce dulce, tipic americană. I-ar fi fost greu să-i localizeze originile, dar se îndoia că era newyorkeză de baștină.

Se părea că era condamnat să-și petreacă toată noaptea acolo. Mașinile erau puține și rare, iar în aversa aceea șoferii nu puteau să-l vadă.

De undeva răsună un claxon...

– Tucker!

Tucker deschise ochii, ridicând capul.

În fața lui oprise o mașină. Portiera era deschisă, iar înăuntru ardea lumina.

Harley stătea la câțiva pași de el, chemându-l.

Capitolul 2

În momentul când ușa din față se închise în urma lui, Tucker începu să se dezbrace. Sprijinindu-se de masa din hol, își aruncă pe dușumea șapca, bastonul, sacul și geaca de doc. Apoi, dintr-o singură mișcare rapidă, își trase peste cap pulovărul și tricoul, ambele ude-leoarcă, și le aruncă peste geacă.

Ochii lui Harley se holbară la vederea pieptului său gol – mai mult cu groază decât cu admirație. Șanțurile adânci tăiate în carne, între umărul stâng și ultimele coaste, arătau alarmant, chiar și pentru un om ca el. Iar spatele i se prezenta aproape la fel de rău.

Tucker luă prosopul pe care i-l întindea ea, se șterse repede pe față, pe păr și pe partea de sus a trupului, și și-l petrecu pe după gât. Apoi își descheie nasturele blugilor.

– Sper că nu te deranjează, dar trebuie să-i scot de pe mine și pe ăștia.

Harley se întoarse cu spatele, pornind spre partea din fund a casei.

– Mă duc să-ți fac patul.

– Pot și singur. Nu te deranja.

– Nu mă deranjez deloc.

Era clar că Harley căuta doar un pretext ca să plece de lângă el când se dezbrăca. Tucker nu era surprins, dar se întreba ce anume o neliniștea mai mult – goliciunea sau cicatricele.

Își scoase blugii îngreunați de apă, aruncându-i peste grămada de pe jos. Apoi se înfășură cu prosopul în jurul șoldurilor, își luă bastonul și o urmă pe Harley spre camera servitoarei, aflată lângă bucătărie. Servitoarea avea să se întoarcă abia în septembrie, așa că se hotărâse să se culce acolo, nu în vechea lui cameră, pentru a evita scările. Nu credea că piciorul lui ar fi suportat și alte solicitări, după cât suferise deja în noaptea aceea.

Harley stătea aplecată peste patul îngust, îndoind pedant colțurile crearșafurilor, ca la spital.

– De pe pătura asta, vreau să sară banu', băi soldat neinstruit! remarcă Tucker.

Când văzu că nu avea pe el decât prosopul, Harley se înroși la față. Doamne, da' încuiată mai era! Apoi, privirea îi coborî spre piciorul lui stâng, diform, și imediat reveni cu atenția la pat.

– Mă duc să fac un duș înainte de culcare, spuse Tucker.

Aprinse lumina în mica baie de alături, apoi dădu drumul la apă în cada cu gheare, potrivind-o de la robinet ca să fie cât mai fierbinte.

– Eu am terminat aici, spuse Harley, întorcându-se spre el, cu brațele încrucișate pe piept.

Acum își strânsese părul într-o coadă-de-cal și purta un pulovăr alb și niște blugi noi, călcați la dungă; arăta ca o elevă.

Cu excepția feței, roșeața din obraji îi scotea în evidență nuanțele verzi din ochii căprui. Până și buzele păreau să-i fi dobândit un roșu mai închis.

Tucker o privea lung. Ar fi trebuit să spună ceva.

– Îți mulțumesc pentru tot, Harley.

– Nici o problemă. Noapte bună.

– Noapte bună.

* * *

Nu se putea mișca. Zăcea pe spate, în nisipul alb, privind cerul trandafiriu, palmierii verzi și valurile albastre care se spărgeau pe plajă.

O umbră se așternu peste el. Ea era. Îi văzu buzele, buzele acelea uluitoare. Îngenunche, aplecându-se asupra lui. Crezu că voia să-l sărute, dar în schimb îl întrebă:

– Te doare?

Își privi trupul. Acum zăcea în zăpada din Alaska și îl ardea de frig ce era. Nu se putea mișca din cauza frânturilor de metal care-i străpungeau toată partea stângă a trupului, țintuindu-l ca pe un gândac în insectar.

– Te doare? repetă ea.

Îl devora vinovăția. Nu exista decât durere, întotdeauna numai durere avea să mai existe.

– Nu, răspunse.

O văzu ridicându-se în picioare.

– Minți.

Și dispăru.

Încercă să se ridice, s-o ajungă, iar metalul îi sfâșie carnea.

– Nu!... gâfâi el.

Se ridică în capul oaselor, transpirat, tremurând din toate încheieturile.

– Nu... șopti.

Privi în jur.

Camera servitoarei de la Hale's Point. A, mda. Își masă încet ceafa.

– Hmm...

Nici măcar în somn nu scăpa de durere. Îl urmărea chiar și în visuri.

Pe noptieră se găsea un ceas digital. Arăta ora opt și cinci dimineața. Afară valurile continuau să clipocească, dar nu sunau normal; erau prea sonore și prea regulate, la fel cum fuseseră și în vis.

Tucker trase draperia și îndepărtă jaluzelele, mijind ochii în lumina puternică a soarelui. Vedea toată terasa pardosită cu cărămizi și o mare parte din piscină. Pe terasă se afla mobilă din lemn de tec, inclusiv o masă mare și rotundă, sub o enormă umbrelă pătrată, din pânză groasă.

Dincolo de curte, malul stâncos și Strâmtoarea Long Island. Pornind de la o deschizătură a zidului de piatră înconjurător, câțiva bolovani rostogoliți lângă faleză formau un fel de scară spre plajă. Plaja Hale, care includea un promontoriu în formă de semilună ce împungea strâmtoarea – de unde se trăgea și numele de Hale's Point. O suprafață de vreo douăzeci de acri de pădure, tot în proprietatea Hale, lăsată complet virgină cu excepția pogonului din jurul casei și al grajdului pe care R.H. îl transformase de mult în garaj cu opt locuri pentru colecția lui de mașini sport, serii rare. Familia Harley refuzase două secole de-a rândul ofertele grase pentru acea proprietate.

Tucker iubise mult plaja în copilărie, dar acum, cu piciorul aproape infirm, nici nu se putea gândi să coboare până acolo.

Plescăitul valurilor se auzea din piscină, unde Harley luneca lin și rapid prin apa albastră. Brațele îi descriau arcuri perfecte; înota cu mișcări grațioase, dar ușor mecanice. La fiecare a treia bătaie de brațe, ca după un ceasornic, scotea capul ca să respire. Nu schimba ritmul nici un moment și nici nu încetinea, parcurgând lungimile de bazin înainte și-napoi.

Tucker se culcă la loc, aruncându-și un braț peste ochi. De când nu mai înotase? De zece ani? De cincisprezece?

Se întoarse pe-o parte și încercă să adoarmă la loc, dar zgomotul apei îl împiedica. Harley înota cu o regularitate maniacală, iritant de perfectă.

În sfârșit, plescăitul se opri. Ridicându-se în capul oaselor, Tucker despărți din nou jaluzelele. Aflată încă în piscină, Harley tocmai întindea mâna peste marginea de beton, spre un obiect – un cronometru negru – pe care îl opri și se uită la cadran. Apoi, opintindu-se, se săltă afară și păși agilă pe margine.

Era musculoasă și suplă, un animal tânăr, sănătos. Pentru o femeie de statura ei, avea picioare lungi, care arătau foarte bine. Purta un costum de baie negru, Lycra, de curse, mulat pe trup ca o a doua piele. Tucker îi putea distinge contururile sânilor la fel de clar ca și cum ar fi fost goală. Erau mici și tari, cu sfârcurile contractate de răcoarea dimineții.

Tucker făcu un duș, ca să se dezmorțească, își pieptănă părul ud înapoi din jurul feței și luă pe el un șort larg și un tricou. Nu mai știa ce culori avuseseră inițial. Cele mai multe dintre hainele lui erau din surplusurile stocurilor armatei –

kaki, verde-oliv și bleumarin – așa că probabil începuseră de la un ton cazon neutru, înainte de a se șterge, ca toate celelalte lucruri ale lui, până la un fel de culoare a vântului turbat uzată.

Își luă bastonul și intră în bucătărie, luându-se după aroma cafelei proaspete. Harley stătea lângă aragaz, în halatul ei alb flaușat, ținând în mână o tigaie plină cu o pastă gri, din care punea cu lingura într-un castron.

În pastă se mai zăreau și alte ingrediente. Când îl văzu, Harley înclină tigaia, arătându-i mai bine:

– Păsat de ovăz cu stafide, mere și semințe de floarea-soarelui. Ți-am făcut o porție mare.

– Mulțumesc, dar încerc să mănânc mai igienic.

Harley păru un moment nedumerită, apoi își dădu ochii peste cap, înțelegându-i ironia.

– Gogoși cu glazură n-ai, nu?

– Asta mănânci la micul dejun?

Tucker dădu din cap, așezându-se la masa mare din lemn de brad, cu bastonul rezemat alături.

– Uneori, și la prânz, și la cină.

Harley se așeză și ea la masă.

– Ce mănânci, aia ești.

– Cer permisiunea să te contrazic. Adineaori te-am văzut ieșind din piscină și știu sigur că nu ești gri cu cocoloașe.

După ce-i aruncă o privire contrariată, Harley luă o lingură de păsat.

– Înoți în fiecare dimineață?

– O sută de lungimi. Dar de obicei încep la ora șase. Azi am pus ceasul să sune cu două ore mai târziu, fiindcă astă-noapte n-am prea dormit.

– O sută de lungimi? Le numeri?

Harley dădu din cap.

– Și plăcerea unde e?

– Dimineața înot ca să fac mișcare, nu pentru plăcere. Iar după-amiaza, alerg. Pentru plăcere înot seara.

Devenea imposibilă.

– Și ce se întâmplă dacă dintr-o dată te pomenești că-ți place înotul de dimineață? Trebuie să te oprești, să faci o pauză și să te gândești la ceva foarte enervant, ca să nu-ți mai placă?

Harley îl privea peste masă, mestecând încet.

– Te-ai supărat din cauza bâtei de baseball?

– Poftim?

– Mai întâi păsatul, acum înotul... Te-ai înfuriat pe mine fiindcă...

– Chiar crezi că sunt furios pe tine? N-ai glumit, când ai spus că nu știi de glumă. Iubito, ai mare nevoie de o operațiune de dezghețare.

Stătură un moment în tăcere, apoi Harley spuse:

– Mă întrebam în legătură cu ceva... Nu mă privește, știu, și nu e nevoie să-mi spui...

– Zi odată.

– Ce cauți aici? Vreau să zic, după douăzeci de ani...

– Douăzeci și unu, o corectă el.

– Douăzeci și unu. Cred că am înțeles destul de bine de ce ai plecat. Din cauza regulilor, a pretențiilor, a ceea ce se face și ce nu se face. Un tată care credea că știe totul și un fiu care știa că știe totul.

Intuiția ei îl amuza.

– E puțin mai complicat dar, în esență, cam asta ar fi.

Harley se uită la el peste ceașca de cafea.

– N-ai avut nici un contact cu tatăl tău, în acești douăzeci și unu de ani?

Tucker clătină din cap.

– Și-atunci? De ce te-ai întors?

Frecând cu degetele sale lungi lemnul de brad zgâriat, Tucker căută un răspuns. După ce-l privi câteva secunde, Harley se ridică și se duse la aragaz să-și mai pună de mâncare. Păsatul se întărise și fu nevoită să-l desprindă cu degetele de pe lingura de lemn.

– Lasă, Tucker. N-am vrut să mă amestec. Pun prea multe întrebări, e un obicei prost al meu.

– Nu, e-n regulă. În mare, m-am întors aici ca să mă refac. Mă gândeam că ar fi locul cel mai potrivit pentru o perioadă de convalescență.

Ridică din umeri.

– Poate că e, poate că nu e.

Privirea lui Harley urmări cicatricea de pe obrazul lui, coborând apoi spre piciorul rănit, ascuns sub masă.

– Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea așezându-se.

Tucker avea nevoie să fumeze o țigară. Mare nevoie. Ridicându-se, se duse să-și mai pună o cafea. Cronometrul lui Harley era pus lângă filtru și îl luă în mână, clătinând din cap. Așa ceva era necesar pentru competițiile de natație, nu pentru gimnastica de dimineața. Decât dacă, desigur, erai acel gen de om – ca R.H. și, evident, ca Harley – care nu credea în realitatea unui lucru până nu-l putea calcula.

– M-am rănit, spuse el.

– Mulțumesc. Am întrecut măsura.

– N-ai întrecut nici o măsură, spuse încet Tucker, învârtind cronometrul în mâini, cu spatele spre ea. Ești doar politicoasă. Încerci să faci conversație. Îmi pui întrebări despre mine însumi. Dar adevărul e că nu mă cunoști cu adevărat și nici nu-ți pasă de mine.

Puse cronometrul la loc și se întoarse spre ea. Avea fălcile strânse, iar ochii îi sclipeau.

– E-n regulă.

Încerca să vorbească pe ton blând, dar cuvintele lui sunau condescendent.

– N-am nimic împotrivă. Dar aș prefera să nu joci teatru cu mine.

Harley apucă marginea mesei cu ambele mâini.

– Nu-mi spune tu mie ce simt și ce nu. Nu mă cunoști cu nimic mai bine decât te cunosc eu pe tine și nu știi de ce anume îmi pasă pasă și de ce nu.

Tucker ridică ambele palme.

– Ascultă, scumpo, nu voiam decât să...

– Și nu-mi spune „scumpo“. Nu-mi place.

– Bine...

Trecu o secundă, timp în care se priviră lung, fix.

– ...iubito.

Harley se ridică, pornind cu pași mari spre ușă.

– Am glumit spuse Tucker în urma ei.

Gemând, se rezemă de bufet, frecându-și apăsat ceafa îndurerată.

– Tu n-ai auzit niciodată de glume? Din-alea care te fac să râzi. Sau, mă rog... mormăi el, poate pe tine nu, ci... pe oamenii normali...

* * *

Harley îl privea pe Tucker, de la fereastra camerei lui, cu coșul de șters praful într-o mână și cordonul jaluzelelor de lemn în cealaltă. Stătea culcat într-un șezlong, pe terasă, dormind în soarele după-amiezii. Sau, probabil dormind. Ochelarii de aviator pe care-i purta îi ascundeau ochii.

Luă din coș un pămătuf de pene și se întoarse spre rafturile din cameră.

Conțineau nenumărate machete de ambarcațiuni, avioane și mașini. Trei rafturi lungi, pline cu discuri. Și cărți – sute și sute – aranjate pe rafturi din podea până-n tavan. Harley privi unele dintre titluri, întrebându-se ce-i plăcuse să citească lui Tucker în adolescență. „Testul electric cu acid pentru prim ajutor", „Huckleberry Finn", „Kama Sutra"... Hmm. O luă pe ultima. Era o ediție mică, de buzunar, cartonată; când o deschise, cotorul trosni.

– Ai găsit ceva interesant?

Glasul lui Tucker o făcu să tresară. Stătea în ușă, rezemat în baston.

– Nu, minți Harley, ștergând ostentativ cartea de praf, înainte de a o pune la loc.

Tucker veni până în spatele ei și trase din nou cartea, zâmbind la vederea titlului.

– Pe asta n-am mai recitit-o de-o bună bucată de vreme. O să-ți placă.

Harley purta acum un șort albastru supraelastic și un maiou alb, echipamentul ei de jogging pentru mai târziu. Observă privirea scurtă, admirativă, a lui Tucker.

Făcu un pas înapoi.

– Ce-i cu tine aici? Înțelesesem că nu poți urca scara.

– Ba nu, pot urca vreo câteva trepte. Numai că...

Ridică din umeri.

– Te doare?

– Mi-e cam greu. Voi încerca să n-o fac prea des. Am venit fiindcă te-am văzut la fereastră.

O, nu...! Harley se întoarse, plimbându-și peste machete, cu gesturi mecanice, pămătuful de șters praful. Deci, nu dormea. M-a văzut uitându-mă la el.

– Mamă! șopti Tucker, văzând afișul de deasupra patului. Sophia! Tot aici ești?! Mamma mia! Acum sunt fericit. Poate că tot am să mă culc în camera asta, la urma urmei.

Harley nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Are ochi frumoși, într-adevăr.

– Oricine are ochi frumoși. Dar Sophia are niște buze... Uită-te la ele!

Îi zâmbi.

– Întotdeauna m-am dat în vânt după buzele sexy.

Își coborî privirea spre gura ei, iar Harley nu știu unde să se uite, așa că întoarse capul, scutură puțin lac de mobilă pe o cârpă și începu să frece etajera de lemn.

După un moment de tăcere, curioasă, se întoarse. Îl văzu lângă vechiul lui birou, unde privea fotografia din copilărie, cu el în brațele mamei lui. Când își dădu seama că Harley îl vedea, își mută privirea, continuând să examineze camera.

– Chitarele mele! Amândouă! Asta-i favorita mea, cea cu douăsprezece coarde.

În timp ce continua să lustruiască rafturile, Harley îi auzi acordând chitara și începând să cânte. Nu cunoștea melodia, dar era frumoasă, un fel de blues cu nuanțe country. Urmară câteva acorduri dintr-un cântec baroc și complicat, apoi o melodie spaniolă zglobie.

Când se opri, Harley întoarse capul spre el, spunându-i:

– Ai talent. A fost...

Laudele i se opriră în gât, la vederea piciorului lui drept, a cărui gambă era umflată și învinețită.

– O, Doamne! Eu ți-am făcut asta?

Tucker coborî privirea.

– Păi, ai vrut să-mi faci altceva?

Carnea piciorului stâng, de la jumătatea coapsei în jos, îi era sfârtecată de răni hidoase, abia vindecate, și incizii chirurgicale, iar mușchii se atrofiaseră. Pe lângă aceste infirmități, lovitura de la dreptul era o nimica toată, dar Harley se simțea responsabilă.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea.

Tucker reîncepu să cânte la chitară.

– Las-o baltă. Erai în legitimă apărare.

Harley aruncă în coș cârpa de lustruit.

– Ai nevoie de gheață.

– Cred că-i cam târziu pentru așa ceva, spuse el, în timp ce Harley pornea spre ușă.

În bucătărie, Harley umplu o pungă de celofan cu cuburi de gheață, o înveli într-un prosop de vase curat și o aduse înapoi în cameră. Când îngenunche în fața lui, aplicându-i-o ușor pe fluierul piciorului, Tucker tresări.

– Te doare? îl întrebă ea.

– Nu.

– Minți.

La auzul acestui cuvânt, pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

– Ce-am spus? îl întrebă Harley.

Tucker scutură din cap, ca pentru a și-l limpezi.

– Nimic.

Puse chitara pe pat, lângă el.

– E plăcut să ai pe cineva care să-ți oblojească așa rănile. Nu sunt obișnuit.

– Nu e nici un secret că ai stat recent internat în spital. Cred că acolo au fost multe persoane care ți-au îngrijit rănile.

Tucker ridică din umeri.

– Să zicem că nu sunt obișnuit ca oamenii să aibă grijă de mine dacă nu sunt plătiți pentru asta. Nimeni nu m-a doftoricit vreodată pe gratis.

– Nu se poate. Nici mama ta?

O lungă pauză.

– Nu știu. Cred că da. A murit când aveam cinci ani.

– Cinci?!... Îmi pare rău...

Harley aruncă o privire spre fotografia de pe birou. Urmărindu-i privirea, Tucker se ridică, rezemat în baston, și porni spre birou, de unde luă fotografia.

– Era frumoasă, comentă Harley. I-am observat bijuteriile. Foarte neobișnuite. Niște cercei superbi.

– Italieni, Renaștere târzie.

– Renaștere târzie... Asta înseamnă că aveau, cât, vreo patru sute de ani vechime? Mama ta purta bijuterii vechi de patru sute de ani?

– Avea și piese mult mai vechi. Colecționa bijuterii antice de aur. Bizantine, egiptene, pre-columbiene... Avea o brățară etruscă din secolul al VII-lea dinainte de Christos.

Harley își atinse cu degetul micile inele de aur din urechi, întrebându-se ce senzație i-ar fi dat niște cercei vechi de patru sute de ani.

– Și inelul?

– Era cea mai prețioasă comoară a mamei. Un fel de inel de logodnă.

– Un fel de?

– Părinții mei n-au avut o logodnă propriu-zisă. S-au cunoscut și s-au căsătorit. A fost dragoste la prima vedere. După nuntă, R.H. i-a spus că voia să-i ofere un inel cu diamant de la Tiffany, pe lângă verighetă, dar mama i-a pomenit despre un inel cu smarald aflat într-o colecție particulară. Roman, secolul I A.D. îi plăcea mai mult decât oricare altul. Așa că R.H. s-a dus la Londra, unde locuia colecționarul, și i l-a cumpărat.

– Și tatăl tău nu s-a mai recăsătorit niciodată?

Tucker ezită, iar Harley se grăbi să adauge, ridicându-se în picioare:

– Dacă vrei să tac, ajunge să...

– Nu, o întrerupse el clătinând din cap, e-n regulă. Liz a făcut tot ce putea, în stilul ei discret, dar R.H. nu s-a mai căsătorit niciodată.

– Liz Wycliff?

Tucker puse fotografia la loc.

– Mda, au fost prieteni încă din copilărie. Toți au presupus întotdeauna că, până la urmă, se vor căsători, dar odată, la un Crăciun, R.H. s-a întors din Arhipelagul Grecesc cu o mireasă.

Arătă cu capul spre fotografia mamei lui.

– Anjelica Koras. Singurul gest impulsiv din viața lui.

Harley luă cârpa și se duse să lustruiască mai departe rafturile.

– Mama ta era grecoaică?

Așa se explicau ochii căprui și calzi ai lui Tucker, atât de diferiți de ai tatălui său.

Tucker dădu din cap. Deschise un sertar al biroului, începând să scotocască prin el, absent.

– S-au cunoscut la o petrecere, pe iahtul tatălui ei, și s-au căsătorit la Atena, o lună mai târziu. Spre marea deznădejde a bătrânului grec, din câte-am auzit.

– Și a lui Liz, cred.

– Înțeleg că ea a suportat bine vestea.

Tucker își rezemă bastonul de birou și se așeză, apoi desfăcu panglica unui teanc de scrisori și începu să le frunzărească.

– Dar, în fond, așa se obișnuiește la Hale's Point. Toată lumea își vede de treabă. Nu trebuie să le arăți celorlalți că te afectează ceva.

– Poate că nici n-a afectat-o, îndrăzni Harley.

– Ba a afectat-o, replică Tucker, legând scrisorile la loc. L-a iubit dintotdeauna. O știa toată lumea, dar nu se prea comenta.

– Știi cumva dacă i-a spus vreodată tatălui tău ce simțea pentru el?

Tucker râse.

– Nu știi cât de umilitor e să-ți declari sentimentele? E mult mai demn să aștepți zeci de ani, până când subiectul afecțiunii tale debusolate deschide ochii și te observă. S-a

adâncit în muncă, și-a luat un apartament pe Central Park West, a primit o catedră la Columbia... Dar nu s-a măritat niciodată.

O privi.

– Sau, poate, s-o fi măritat? De când am plecat, n-am mai văzut-o.

– Nu, a rămas domnișoara Wycliff. Nu s-a măritat niciodată.

Harley clătină din cap.

– În aprilie trecut a împlinit șaizeci și cinci de ani. Eu am preparat un tort și l-am adus în clasă. A acceptat să sufle în lumânări, dar nu și-a pus nici o dorință fiindcă, statistic vorbind, asta-i o pierdere de timp – așa a spus.

Tucker părea trist, ceea ce-l făcea să semene și mai mult cu mama sa. Harley observă că ochii lui, deși căprui, nu aveau o culoare închisă și mată, ci arătau ca boabele de chihlimbar pe care le ținea în cutia ei cu bijuterii – transparente și luminoase, cu fire aurii și ruginii.

– Thoreau a spus că cei mai mulți bărbați duc o viață de deznădejde calmă, comentă el. Același lucru e valabil și pentru femei.

Examină niște carnete vechi de note, apoi le aruncă în coșul de gunoi.

Harley le scoase imediat.

– Tatăl tău n-ar fi de acord să le arunci.

– Că bine zici. Murea după carnetele de note. Iei o persoană și o reduci la o listă de numere. Ce-ar putea fi mai clar și mai calculat?

După ce le puse la loc în sertar, Harley se așeză pe pat.

– Deci, aveai șaisprezece ani când ai fugit de-acasă?

– Mda, dar eu n-o consider tocmai o fugă. O găsesc mai degrabă o ieșire dintr-o situație imposibilă.

– Sună mai complicat, dar înseamnă același lucru.

Tucker îi aruncă o privire obosită dar și amuzată.

– Atunci, cum îți sună „evadare“? Am evadat. N-am mai suportat gratiile și am șters-o de-aici.

– La fel ca azi-noapte.

– La fel ca azi-noapte, confirmă el. Când încep să mă simt încolțit sau îngrădit, mi se trezește instinctul de conservare.

– Cu ce situație atât de imposibilă te-ai confruntat, la șaisprezece ani, încât a trebuit să...?

– Liceul militar. Hotărâse să mă dea la liceul militar.

Tucker deschise alt sertar, începând să scotocească printre niște fotografii vechi.

– Serios?

– Foarte serios. Incredibil de serios. Mi-a arătat broșura. Un fort de granit, sus pe Hudson, unde porți uniformă, te razi în cap și faci manevre înainte de răsăritul soarelui, în fiecare zi. Mă vezi pe mine acolo? râse el, clătinând din cap.

– De ce?

– Mi-ai văzut carnetele de note.

Într-adevăr. În carnetele de la Academia Pregătitoare de Băieți Wilmot, Tucker luase A pe linie până în primul semestru al ultimului an, când notele intraseră într-un picaj vertiginos. După aceea, nu mai existase nici un carnet de note.

– N-am...

– Am observat când te uitai. Mai ales la ultimul, când am început să chiulesc de la ore. N-a suportat să știe că luam note proaste -pentru că, în ochii lui, notele erau cele care mă defineau. Note rele, copil rău.

Harley își aruncă sandalele din picioare, rezemându-se într-un cot, pe pat.

– Nu știu, mi se pare că... Te rog să mă ierți dacă oroarea situației tale îmi scapă. Pentru noi, ăștia care n-am crescut cu avantajele pe care le-ai avut tu, plângerile tale sună ca niște...

– Smiorcăieli. Sărăcuțul băiețel bogat.

Tucker se ridică, luând macheta unei corăbii de pe raft. La pupa era pictat migălos, cu litere mici, numele Anjelica.

– Cele mai bune școli, o plajă în curtea din spate, jucării cât cuprinde, tot felul de lecții... R.H. credea în deviza „minte sănătoasă în trup sănătos".

– Mi se frânge inima pentru tine. Cum ai putut suporta, șaisprezece ani de zile?

Tucker zâmbi ironic, puse corabia la loc și luă un avion – un bombardier din Al Doilea Război Mondial.

– Totul e că, după un timp, m-am apucat să mă întreb dacă viața nu înseamnă și altceva, pe lângă satisfacțiile materiale. Au început să mă pasioneze lucruri pe care R.H. nu le putea înțelege. Muzica nu însemna mult pentru el, deci a conchis că nici pentru mine nu poate însemna mare lucru. Cu siguranță, nu atât de mult încât să-mi strice notele la învățătură.

– Nu înțeleg ce efect ar fi putut avea muzica asupra notelor de la cursuri.

– Cântam în vreo două cluburi locale, cu un... un prieten.

Răsucind avionul în mâini, Tucker îl inspecta cu o expresie distantă.

– Unu', Chet. Ne-am cunoscut la lecțiile de pilotaj. Și el cânta la chitară. Oricum, pe-atunci existau multe cafenele prin zonă și aveau mare nevoie de tinere talente. R.H. a considerat că nu se cădea să fac asta. N-avea nimic împotriva lecțiilor de pian. Orice om cu o educație bine rotunjită trebuie să știe să aprecieze muzica. Dar să-mi consum efectiv timpul și energia ca să-mi cultiv talentul, iar apoi să cânt în fața unui auditoriu... Așa ceva era cumplit de neelegant pentru el. Nu corespundea cu mentalitatea de la Hale's Point.

– De unde și amenințarea cu liceul militar...

– De unde și evadarea. Chet a fugit și el. Într-o noapte, am ieșit pe autostradă, făcând semn cu degetul, și nu ne-am mai uitat în urmă.

– Unde v-ați dus?

– La New York. În Village. Un timp, am cântat în cluburi. A fost cât pe ce să scoatem și-un disc, dar n-a ieșit și până la urmă ne-am lăsat de scenă și ne-am angajat. Pe urmă ne-am dus la Miami, dar... nici acolo n-a ieșit mare lucru. Situația a cam scăpat de sub control, și m-am trezit în Alaska.

– Iar Chet a rămas la Miami? V-ați certat? Ce s-a întâmplat?

Tucker puse avionul la loc, cu o expresie înverșunată.

– Nu te-ar interesa.

Cumva, Harley bănuia că ar fi interesat-o.

Străduindu-se să adopte o atitudine mai veselă, Tucker făcu o plecăciune spre ea, rezemat în baston.

– Adolescența mea în două vorbe. E rândul tău acum.

Exact.

– În două vorbe? Mai puține avantaje materiale și mult mai puține tensiuni.

– Ai trecut prin adolescență fără tensiuni?

– Ei, au fost, deși nu din aceeași categorie. Mai degrabă tensiuni de grădină, de soiul luptei pentru supraviețuire.

– Asta a fost tot? Nu-i o descriere prea pitorească.

– Atunci, cum îți sună asta: mizerie permanentă. E destul de pitorească?

– Haide, vorbesc serios.

– Din păcate, și eu.

Mai mult n-avea de gând să-i spună. Restul nu-l privea. Sau, poate, îi era rușine...? Nu conta, din moment ce Harley nu dorea deloc să retrăiască totul, numai pentru a-i satisface lui Tucker curiozitatea.

Venind spre pat, acesta se așeză, cu o expresie îngândurată.

– Vino jos la bucătărie, să bem o Cola.

– Nu pot. Trebuie să mă pregătesc pentru joggingul de după-amiază. Și-n plus, n-avem băuturi acidulate. Numai sucuri de fructe și apă minerală.

Cu un mormăit, Tucker se așeză alături pe pat, ale cărui arcuri scârțâiră.

– Știi, continuă Harley, nu pot să nu mă întreb... Cred că lumea reală a fost un adevărat șoc pentru băiețașul cel bogat de la Hale's Point.

Tucker zâmbi.

– Rebel fără carnet de cecuri. După ce mi-am dat seama că nu mă aștepta nici o mare carieră muzicală și m-am mutat la Miami, m-am hotărât să economisesc bani pentru un avion, ca să intru în afacerile cu zboruri la comandă. A durat câțiva ani. Am condus un motostivuitor, am pompat benzină, am peticit acoperișuri, am tăiat trestie de zahăr... Am prins pește, am curățat pește, am pus pește în conserve – nici acum nu suport să-l văd.

– Și-n timpul liber ce făceai?

– Alte munci. De obicei, aveam două slujbe cu normă întreagă, uneori una întreagă și una cu jumătate. Până am adunat patru mii de dolari pentru un Piper Comanche vechi. Mamă, ce mândru am fost de avionul ăla!

– Iar acum ai propria ta firmă de transporturi aeriene, în Alaska.

– Sunt doar un pilot ca oricare altul. Numai că mai am câțiva piloți care lucrează pentru mine, deoarece comenzile s-au înmulțit prea tare ca să le mai pot face față singur.

– Transportați oameni sau marfă?

– Și una, și alta. Mai mult marfă. Alaska e plină de zone izolate și inaccesibile, iar noi le ducem alimentele, medicamentele, lemnele, totul. Iar apoi, mai luăm și tot felul de pasageri – topografi, exploratori, indivizi care vor să se parașuteze la polul nord cu schiurile... tot felul.

– Și-ți place?

Tucker miji ochii în lumina soarelui care intra pe fereastră.

– Nu. Nu-mi mai place. Singurul lucru care-mi convine e că am firma mea proprie și că afacerile sunt simple. N-ai

nevoie de cine știe ce mare master în administrația afacerilor ca să știi cum să scoți bani din asta. Nu vreau să te jignesc.

– Nu m-ai jignit.

– Toți îmi spun că ar trebui să mă bucur de succes, dar nu știu... s-a cam vărsat. Una la mână, am pierdut plăcerea zborului. Crezusem că va fi nemaipomenit, să-mi câștig existența zburând. Cumpărarea acelui prim avion rablagit a fost pentru mine un eveniment istoric. Acum îmi cumpăr câte unul nou pe an, fără să stau pe gânduri. Am șase. Șapte, inclusiv aparatul meu personal, un Cessna Skywagon.

Zâmbi jenat, ca și cum ar fi uitat ceva.

– Nu, pe ăsta îl tăiem de pe listă. Sunt numai șase.

– Ce s-a întâmplat cu Skywagon-ul?

Tucker se întinse pe deasupra ei, după chitară, o luă, își luă și bastonul și porni spre ușă.

– O parte din el e în piciorul meu.

Harley holbă ochii spre picior, apoi spre fața lui, ca să vadă dacă nu glumea.

Nu glumea deloc.

– Și prin piept s-ar putea să mai fi rămas, nici nu mai știu... restul e împrăștiat pe toată coasta unui munte, între Anchorage și Fairbanks.

Oprindu-se în ușă, o mai întrebă o dată:

– Sigur nu vrei să vii cu mine jos?

Harley clătină din cap.

Înainte de a se întoarse să iasă, Tucker mai adăugă:

– Vezi să nu-ți uiți cronometrul.

Capitolul 3

Harley își propti piciorul pe un bolovan, făcând întinderi de tendoane, apoi îl schimbă cu celălalt. În timp ce se relaxa astfel, Tucker o văzu stând de vorbă un un băiat tânăr, așezat pe un bolovan, lângă apă.

Avea vreo douăzeci de ani și era bronzat, cu părul vârstat de soare. Desculț, purta un tricou alb și un șort kaki cu buzunarele adânci umflate de niște mingi de tenis. Tucker își amintea că familia Tilton avea două terenuri de zgură în curtea din spate.

După părerea lui Tucker, întinderile lui Harley durară mai mult decât ar fi fost necesar, iar când urcă spre curte și ajunse lângă el, nu făcu decât să dea din cap în semn de salut, ca răspuns la zâmbetul ei.

– Cine-i tipul? o întrebă.

– Déja vu, replică Harley. Astea au fost și primele cuvinte ale lui Jamie, adineaori.

Și le reproduse, cu accentul rigid tipic de la Hale's Point:

„Cine-i tipul?"

Tucker nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Deci ai simțul umorului.

Sigur că-l am!

Harley se așeză pe iarbă, cu picioarele întinse în fața ei, își apucă labele în mâini și începu să tragă.

– Numai că nu-mi plac glumele deplasate. E o diferență...

Tucker chicoti, scoțându-și încă o țigară.

– Jamie ăsta locuiește în vecini? întrebă el.

Harley dădu din cap.

– Îl cheamă Jamie Tilton.

– Mamă, Doamne, știu cine e! exclamă Tucker, amintindu-și. Când am plecat de-aici, doamna Tilton era gravidă.

Privi spre plajă, unde Jamie stătea în apa până la genunchi, jonglând cu mingile.

– Phiii...!

– Tocmai a absolvit la Princeton, primul din clasă.

– La ce facultate de drept învață?

– La Harvard.

Harley ridică privirea.

– De unde-ai știut că face dreptul?

– Toți îl fac.

– „Toți"?

– Băieți bogați, care nu sunt siliți să muncească, dar simt nevoia să se facă...

Adoptând propria lui imitație exagerată a accentului de la Hale's Point, Tucker cită:

– ..."utili societății".

– Vrei să spui că e ceva rău în asta?...

Tucker oftă.

– Nu. Nu e nimic rău în asta.

– ...Fiindcă nu e nimic rău.

– La fel am spus și eu.

Încrucișându-și picioarele, Harley își rezemă mâinile pe mijloc și începu să facă răsuciri de trunchi.

– E un tânăr foarte drăguț, se poartă prietenos cu mine.

– Nici nu mă mir.

Harley își dădu ochii peste cap.

– Crezi că nu s-ar repezi, la prima ocazie, să-ți intre-n spandex?

Continuând să se răsucească, Harley răspunse:

– Nu toți bărbații de pe suprafața pământului se gândesc încontinuu numai la sex.

Tucker se mulțumi să râdă.

– Oricum, nu-l interesez.

Cu fiecare răsucire, sânii îi împungeau bumbacul alb al maioului.

– Nu fi atât de sigură.

– Ba sunt sigură. E îndrăgostit de guvernantă. Mi-a spus mama lui vitregă. Cu mine stă de vorbă numai ca s-o facă geloasă pe fata aia.

– Mama lui vitregă? Ce s-a întâmplat cu doamna Tilton? Cu prima doamnă Tilton. Sau, mă rog... a doua. Existase deja o primă doamnă Tilton.

– Ei bine, acum există o a treia doamnă Tilton. Ba nu, trebuie să fie a patra, fiindcă a fost și o doamnă Tilton intermediară...

Harley se ridică, scuturându-și brațele și picioarele.

– Ca să-ți răspund la întrebare, tatăl lui Jamie a divorțat de prima, de a doua și de a treia soție, de fiecare dată în favoarea câte unei noi doamne Tilton mai tinere. Jamie zice că ăsta era hobbyul lui, să colecționeze neveste.

– „Era"? Și-a găsit în sfârșit una care să-l facă fericit

– A murit anul trecut, de inimă.

– Ăsta-i efectul nevestelor din ce în ce mai tinere.

Tucker o simpatizase pe a doua doamnă Tucker, dar pe soțul ei îl găsise meschin și plin de sine, și nu-i regreta deloc moartea. Privind spre plaja din dreptul proprietății Tilton, văzu că lui Jamie i se alăturaseră două tinere și un copil mic și dolofan.

– Care dintre ele e văduva Tilton?

Harley își miji ochii.

– Bruneta, Mimi. E foarte drăguță, îmi place.

Era zveltă, cu păr tuns scurt și trăsături delicate. Stătea în apă până la glezne, ținându-și cu mâna poalele rochiei de vară înflorate. Cealaltă femeie – o roșcată arămie, cu costum bikini galben – se lăsase pe vine lângă copil, scoțându-i cu mișcări repezei scutecul roz de unică folosință. Când se ridică, Tucker văzu că nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, dar era foarte înaltă, cu un trup ca pentru foaia de mijloc a unei reviste. Avea o piele palidă, pistruiată, iar părul îi arăta ca o claie învăpăiată de bucle răsucite asemenea unor tirbușoane. Jamie o sorbea din ochi.

– Aia-i guvernanta? întrebă el.

Harley confirmă.

– Drăguțică.

Cu coada ochiului, o văzu privindu-l, apoi din nou spre guvernantă, care împăturea hainele fetiței, căutând în jur un loc unde să le pună.

În sfârșit, Harley remarcă:

– Dacă-ți place genul...

Tucker râse.

– Am o veste pentru tine, scum... Harley. Jumătate din specia umană se dă în vânt după genul ăsta.

De fapt, Tucker, spre deosebire de alți bărbați, nu le găsea irezistibile pe roșcate, oricât de pieptoase ar fi fost. Reacția lui Harley față de interesul lui, vizibila ei neplăcere, îl intriga mult mai mult decât guvernanta însăși.

– Cum o cheamă?

Harley făcu o scurtă pauză, privind încruntată spre plajă, cu mâna streașină la ochi.

– Brenna.

– Brenna. Irlandeză?

Dădu din cap că da.

– Și vorbește cu accent?

Același răspuns, însoțit de o strâmbătură.

– Uluitor.

Pe plajă, Mimi strigă:

– Brenna, n-o lăsa pe Lily să mănânce nisip!

Așezată la marginea apei, fetița tocmai ducea la gură o mână plină de nisip. Jamie râse sonor.

Brenna lăsă hainele să cadă și alergă spre fetiță, țipând:

– Scuzați, coniță!

Lily, găsind nisipul mai puțin gustos decât se așteptase, își schimonosea fața mânjită cu mâl, pregătindu-se să izbucnească în plâns.

– Lily, Lily, Lily...! gânguri Brenna.

Fetița își repezi în față buza de jos, privind cu ochi înlăcrimați spre guvernantă. Brenna o calmă, o șterse și o duse prin apă spre fratele ei după tată.

Jamie luă o pe Lily în brațe, și-o ridică pe umeri și, ținând-o de picioarele grăsuțe, începu să se zbenguiască prin valuri. Chiar de la acea distanță, Tucker putu auzi chicotelile vesele ale fetiței.

– Puștiul ăsta a făcut mutarea de deschidere? întrebă el.

– Adică, dacă i-a spus Brennei ce simte pentru ea?

Harley clătină din cap.

– Lucrează la ei doar de-o lună, iar Mimi mi-a spus că Jamie îi lasă câtva timp, ca să ajungă să-l cunoască mai bine.

– M-hmm... Îți pot spune încă de pe-acum că asta n-o să se-ntâmple. Jamie o s-o lungească în cel mai splendid stil Hale's Point, lăsându-i cât mai mult timp, așteptând momentul potrivit, nevrând s-o constrângă, până când toți cotoii din Long Island vor veni să miorlăie la gardul curții din spate.

– Mimi zice că au și început să mirolăie.

Tucker chicoti.

– Nici nu mă mir.

Harley se aplecă să-și scuture nisipul de pe picioare.

– Dacă e atât de grozavă, de ce nu-ți încerci și tu norocul?

Nonșalanța ei era simulată prost. Unele femei știau să joace teatru, dar Harley nu făcea parte dintre ele.

– Mi-am ieșit din mână, răspunse Tucker. M-ar răni.

Harley îi aruncă o privire întrebătoare, după care râse afectat, când îi văzu zâmbetul. Totuși. Tucker nu glumea decât pe jumătate.

– Mi-am petrecut aproape tot ultimul an, cu intermitențe, în spital. Am fost mai mult internat. Știi, asta m-a cam scos din circulație.

– N-ai găsit nici o soră atrăgătoare?

– De fapt, era una care-mi cam plăcea. Dar, cu tot trupul în gips, îți cam piere stilul. Relația noastră n-a reușit să treacă de fața băilor cu buretele.

Arătă cu capul spre roșcata de pe plajă.

– Aia mă sperie. O fată ca ea m-ar putea repune în funcțiune, spuse el zâmbind. Sigur... s-ar putea să și merite.

Harley își frecă palmele, ștergându-și-le de nisip.

– Eu aș zice să încerci. Asumă-ți riscul. Numai că poate n-ar strica să te bărbierești mai întâi. Altfel, continuă ea, cu o expresie înfumurată, n-ai să treci de faza primului sărut.

Îi luă sticla cu apă de pe iarbă și se întoarse spre casă, adăugând:

– Mă duc să fac niște gimnastică pentru partea de sus. Ne vedem mai încolo.

Nedorind să se lase concediat cu una cu două, Tucker porni pe urmele ei.

Pe zidul exterior din spatele casei era instalat un duș, cu un prosop aruncat peste el și o lespede de beton cu gură de scurgere dedesubt. În copilăria lui Tucker, nu fusese acolo.

– Unde-ți faci gimnastica? întrebă el.

Harley dădu drumul la apă, potrivindu-i temperatura.

– Tatăl tău a amenajat o sală la etaj, imediat lângă dormitorul lui. Înainte a fost un salon. Acum are greutăți, covor rulant, extensoare, aparat de canotaj... Oglinzi pe doi pereți. A spus că și-a făcut-o după primul atac de cord, îi explică Harley, clătindu-și un picior sub duș.

– După primul... Nu știam că a avut...

– A...

Îl privi spășită.

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama. Ar fi trebuit să-ți spun. A făcut două infarcturi. Ușoare, mi-a spus.

Clătinând din cap, întinse și celălalt picior ca să și-l clătească.

– Îmi pare rău.

– Lasă, nu face nimic. Acum e... bine, nu-i așa? Vreau să zic, n-a rămas invalid, sau...

– Deloc.

Harley luă prosopul și începu să se șteargă pe picioare.

– Își petrece vara în Caraibe, cu un prieten, pe mare. Dacă era invalid, n-ar fi putut face așa ceva.

– Toată vara? Nu știam. Crezusem că a plecat doar într-o vacanță de două, trei săptămâni... Și cu avocatura ce se întâmplă?

– Mi-a spus că s-a retras acum trei ani.

Tucker avea senzația că se afla pe plajă, iar un val retrăgându-se îi absorbea nisipul de sub picioare.

– S-a retras... Așa... Ar fi trebuit să mă aștept... Trebuia să-mi imaginez...

Harley îl apucă de braț cu o mână, iar lumea încetă să se mai clatine în jurul lui.

– Mai bine vino cu mine sus, îl chemă ea. Mi-ar prinde bine un ajutor la banca de tracțiuni.

* * *

Harley înotase pe spate câteva lungimi de bazin, când auzi glasvandul, urmat de sunetul bastonului lui Tucker pe terasa de cărămizi. Oprindu-se în capătul piscinei și călcând apa, îi văzu silueta întunecată pe marginea opusă. Apoi, Tucker se descălță de mocasini și se așeză cu picioarele în apă – o manevră executată destul de stângaci. După un moment apăru un punct roșiatic: jarul unei țigări.

Abandonând înotul pe spate, Harley străbătu bazinul pe sub apă, ieșind la câteva lungimi de braț depărtare. Se ridică în apa până la mijloc, prefăcându-se că nu observa privirea cu care o măsura Tucker. Știa că unii bărbați găseau neatrăgătoare constituția ei atletică, dar Tucker nu făcea parte dintre aceștia.

– Ești o înotătoare bună, comentă el, suflând un fuior de fum albastru.

– Și tu la fel.

Ridurile dintre sprâncenele lui Tucker se adânciră un moment, apoi dispărură.

– Trofeele, înțelese el. Mda, a fost odată...

Își privi piciorul schilodit.

– ...ca niciodată.

Harley își răsuci părul, storcându-și-l de apă.

– Medicii au spus că nu vei putea să mai înoți?

Înainte de a răspunde, Tucker trase din țigară.

– De fapt, au spus că ar trebui să înot. Au spus că ar fi o terapie bună.

– Atunci, de ce n-o faci? întrebă Harley, lăsându-și părul să se desfacă.

Tucker ridică din umeri.

– Am făcut fizioterapie cu vârf și-ndesat. Luni și luni de zile.

– Înot?

– Nu, spitalul nu avea bazin. M-au pus să fac tot felul de chestii. Era un program destul de istovitor – aparate, multe exerciții cu greutăți...

– Greutăți? Mă gândeam eu...

După-amiază, în sala de gimnastică, deși nu lucrase și el, Tucker mânuise discurile de treizeci de kilograme de parcă ar fi fost făcute din zăpadă artificială.

– Ar trebui să continui.

Tucker făcu un gest de lehamite.

– Am continuat până mi s-a acrit. Luni de-a rândul, și tot degeaba, adăugă el, arătând spre baston.

Harley se apropie de marginea piscinei. Părea schimbat, dar nu era clar în ce fel anume. Poate să fi fost doar o iluzie, cauzată de reflectarea apei din bazin pe fața lui.

– Îmi dai și mie prosopul?

I-l dădu, iar Harley și-l puse pe umeri, astfel simțindu-se mai puțin vulnerabilă.

– Poate ai obține rezultate mai bune cu înotul, spuse ea. Și ar fi mai plăcut.

– Harley, ascultă-mă, nu vreau să te jignesc, dar nu știi ce vorbești.

– Ba știu. Am făcut parte din echipa de înot și am avut-o antrenoare pe Eve Markham. Era din Palm Beach, dintr-o familie ca a ta – bogătași cu tradiție. A participat la două Olimpiade – în '64 și-n '68 – iar apoi a făcut fizioterapie cu veteranii din Vietnam. E celebră pentru rezultatele ei.

– Inspirator, replică el sec. Desigur, cheia e motivația. Se pare că a reușit să convingă, iar tu se pare că nu reușești să mă convingi. Păcar că nu ți-a dezvăluit și ție secretul.

– Mi l-a dezvăluit.

În clipa următoare, Harley își regretă cuvintele. Se grăbi să adauge:

– Dar e... un lucru pe care eu nu l-aș face.

Pentru ca Tucker să nu vadă că roșise, sări pe margine, se ridică în picioare și-și acoperi fața cu prosopul, ștergându-se pe păr.

Îl auzi pe Tucker ridicându-se și el.

– Ce făcea, le ținea un pistol la tâmplă?

– Nu. N-are importanță, oricum eu n-aș putea proceda la fel. Nu e stilul meu, nu mi-ar merge.

Aruncă prosopul și, udă și înfrigurată, își căută în jur halatul. Tucker i-l ținea deja în spate, pregătit. Harley își vârî mâinile în mâneci, apoi Tucker i-l închise și-i legă cordonul, de la spate.

– Nod dublu, da?

– Lasă că-l fac eu.

Totuși, Tucker i-l legă el. Chiar și prin materialul gros al halatului flaușat, Harley îi simțea căldura trupului. Inima îi bătea mai repede și i se cam tăiase respirația.

– Încordată mai ești, comentă el încet. Tocmai ai înotat, ar trebui să fii destinsă.

Ținându-i o mână pe stern ca s-o sprijine, începu să-i maseze ceafa și umerii cu degetele lui lungi. Avea mâini puternice și extrem de pricepute.

– Ești un maseur bun, murmură Harley.

– Am învățat în spital. Masajul e singura parte plăcută a fizioterapiei.

În timp ce o masa, Harley își simțea tensiunea risipindu-se. Închise ochii. În fond, era o prostie să nu-i spună, hotărî ea.

– Ca să le creeze o motivație, Eve le spunea că avea să înoate de la un capăt la altul al bazinului, iar ei trebuia să înoate după ea. Și cel care o prindea, putea... știi... s-o posede.

Masajul încetă, mâinile lui Tucker oprindu-se pe umerii ei.

– S-o posede... fizic?

Harley deschise ochii, dând din cap. Tucker o răsuci în loc, cu fața spre el.

– Chiar așa? Și vorbea serios?

– Întotdeauna vorbea foarte serios, iar ei știau. Era acel gen de persoană. Dacă spunea că urma să facă un lucru, îl și făcea.

– Cam la fel ca tine, remarcă el. Cum ai spus? „Întotdeauna fac ceea ce spun că am să fac?“

Harley se desprinse din strânsoarea mâinilor lui.

– Mda, în fine...

– Și a ajuns vreodată în situația de a... se achita?

– Nu. Era campioană olimpică, nu uita, iar oamenii erau răniți. Mi-a spus că, o dată, unul aproape a prins-o. Și el fusese înotător profesionist, înainte de recrutare. Nimeni altul n-a reușit să se apropie, dar toți s-au străduit din răsputeri. Când am cunoscut-o eu, era o femeie frumoasă, de vârstă medie. Cred că înainte de treizeci de ani arătase superb.

Tucker zâmbi.

– Găsesc că e o tehnică excelentă de stimulare a motivației.

– Nici nu mă îndoiesc.

Luându-și prosopul pe braț, Harley adăugă:

– Îți mulțumesc pentru masaj. Acum mă duc să fac un duș fierbinte și să citesc un timp în camera mea, înainte de culcare.

* * *

Cartea pe care o citea Harley era „Prioritățile managerului de succes“. Citise deja primele două capitole, „Stresul la locul de muncă“ și „Strategii de eliminare a stresului“. Acum tocmai începea capitolul trei, „Învățați să conviețuiți cu stresul“ – și reciti prima pagină de două ori, fără să înțeleagă nimic.

Închise ochii, rezemându-se de perne. Cum era versul acela din Thoreau pe care-l citase Tucker... ceva despre o viață de disperare calmă?

– Ce m-a apucat? șopti ea.

Auzi un scârțâit și deschise ochii. Domnea liniștea. Apoi se auzi încă un scârțâit și un bocănit înfundat, iar Harley recunoscu sunetul bastonului pe covor.

Tucker era la etaj.

Ușa camerei ei era închisă. După un moment de așteptare, Harley auzi două ciocănituri slabe.

Își drese vocea.

– Da?

O scurtă pauză.

– Pot să intru?

Harley avea pe ea cămașa ei favorită de noapte, din batist alb, fără mâneci, cu un șir de năsturași în formă de inimă, în față. Era subțire, dar nu se vedea prin ea – sau... nu se prea vedea. Cel puțin, în lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Breteaua stângă îi alunecase de pe umăr, așa că și-o potrivi la loc și-și întinse poalele până la glezne.

– Da, intră.

Ușa se deschise pe jumătate, iar Tucker se opri în holul întunecat. Harley putea să vadă că mai avea pe el șortul și tricoul pe care le purtase toată ziua, dar nu reușea să-i distingă expresia.

– Ce citești? o întrebă el, făcând câțiva pași în cameră.

Harley îi arătă cartea, iar Tucker se încruntă, apropiindu-se ca s-o vadă mai bine. Își rezemă bastonul de noptieră, luă cartea și parcurse textul de pe coperta din spate.

– „Stabilirea ordinii prioritare a strategiilor pentru reducerea anxietății profesionale în scopul de a mări la maximum eficiența managerială“? Asta citești tu înainte de culcare?

– Ai venit aici ca să-mi critici materialele de lectură?

Tucker se așează pe marginea patului, punând cartea pe noptieră. Fără s-o privească pe Harley, clătină din cap. Își trecu o mână peste bărbia proaspăt rasă, absent.

Apoi se întoarse spre ea.

– Am venit ca să văd dacă mă primești să-mi petrec noaptea cu tine.

Harley îl privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Merg direct la țintă, mm? întrebă el, cu un zâmbet timid.

– Nu cred c-ar fi o idee prea bună, răspunse Harley.

Tucker întinse ambele mâini spre ea, îi luă ușurel fața între ele și o privi drept în ochi.

– Iar eu cred că ar fi o idee excelentă.

Harley râse – parțial nervos, parțial fiindcă sinceritatea lui o dezarma – dar numai pentru moment. Avea multe motive ca să nu se culce cu Tucker Hale și, din moment ce el părea să prefere atitudinile directe, avea să i le înșire pe toate.

Cu o răceală forțată în voce, răspunse:

– Nu ne înțelegem prea bine.

– Atunci, replică Tucker, ar trebui să-ncercăm să ne înțelegem mai bine.

Și o trase ușor spre el, apropiindu-se.

N-ar trebui să-l las să mă sărute! își spuse Harley – dar, când îi simți buzele calde peste ale ei, voința îi șovăi. E doar un sărut, continuă ea, închizând ochii. Numai un sărut. Apoi, am să-i cer să plece.

Dar sărutul se prelungea, ademenind-o ușor să răspundă – ceea ce Harley și făcu, la început nesigur, apoi cu tot mai multă căldură. Pe măsură ce orice împotrivire se risipea, o

cuprindeau emoția și teama. Acea senzație de a fi dominată de un bărbat era nouă pentru ea, iar Harley constata că o anumită parte a ei, o parte pe care nu și-o mai cunoscuse, o întâmpina cu bucurie.

Inima îi bătea nebunește. Intensitatea reacției o alarma, făcând-o să-și proptească mâinile pe pieptul lui pentru a-l împinge. Se opri când îi simți bătăile repezi ale inimii.

Când în sfârșit se despărțiră, amândoi aveau respirația tăiată, iar Tucker părea surprins, ca și cum sărutul l-ar fi descumpănit și pe el.

Apoi expresia i se schimbă, dorința înlocuind surprinderea. Harley îi recunoscu în ochi o dorință inconfundabilă, ancestrală, și o cuprinse panica. Ar fi trebuit să reziste mai ferm, să se controleze. Acum, cine știe ce-și închipuia despre ea!

– Tucker, e o nebunie ce facem. Nu ne cunoaștem nici de douăzeci și patru de ore.

Zâmbindu-i, Tucker își privi propriile degete coborându-i pe gât, de sub bărbie până pe stern.

– Și ce mijloc ar fi mai bun ca să facem cunoștință?

Harley se strădui să nu uite că nu era o idee bună.

– Tucker, spuse ea cu o voce nesigură. N-are nici un rost. În curând vei pleca. Nici nu știu când. Nici măcar tu nu știi când.

Cu gura lângă urechea ei, Tucker murmură:

– Atunci, ar trebui să profităm de timpul pe care-l avem.

Îi apucă lobul urechii între buze și trase ușurel, în timp ce-i descheia primul nasture.

– Tucker... șopti Harley.

Tucker îi răspunse cu încă un sărut; profund, prelungit, plin de dorință.

– Tucker...

Mâna lui îi mai descheie un nasture.

– Tucker...

Și încă unul.

– Tucker, nu.

Rămase nemișcat, cu o mână pe șoldul ei și cealaltă deasupra nasturelui din dreptul taliei.

Era clar: rostise cuvântul magic.

– Nu, repetă ea.

Tucker căzu pe gânduri.

– Cu-adevărat „nu“, sau „nu“ fiindcă așa se cade să spui?

– Cu adevărat.

Își rezemă fruntea de a ei, ca și cum l-ar fi părăsit puterile. După câteva momente spuse încet:

– Ar putea fi minunat.

Harley era cu adevărat tentată, ceea ce o uimea. Mușcându-și buzele, clătină din cap.

– Nu.

Tucker se retrase, coborându-și mâna peste șoldul ei, până pe coapsă, unde-i rămase nemișcată. La fel de încet ca înainte, o întrebă:

– Ești fecioară?

Ar fi preferat să mintă, căci la douăzeci și trei de ani virginitatea ei devenea un motiv de jenă. Totuși, alese calea adevărului.

– Da.

Expresia lui nu se schimbă, observă ea cu ușurare. Nu părea deloc surprins.

– N-ar trebui să lași asta să te oprească. Aș avea eu grijă să te simți bine.

Clătinând ușor din cap, Harley răspunse:

– N-aș putea. Nu cu un om pe care abia l-am cunoscut. Nu de prima dată.

Tucker clătină din cap, gânditor.

– Bine.

Își duse din nou mâna la năsturașii în formă de inimă, de astă dată pentu a-i introduce înapoi în butoniere, unul câte unul, de jos în sus.

Harley simțea nevoia să-i explice.

– Știi, eu doar...

– Șșșt, e-n regulă. Serios.

Termină de încheiat cămașa, îi ridică bretelele la loc și-i aranjă poalele. Apoi, luându-și bastonul, se ridică.

– A, și...

Luă de pe noptieră „Prioritățile managerului de succes“ și i-o înapoie.

– Ți-ai pierdut semnul. Iartă-mă.

Din ușă, mai spuse:

– Noapte bună, Harley.

– Noapte bună, Tucker. Ne vedem dimineață.

Un moment, Tucker păru distras, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se răzgândi.

– Mda. Ne vedem dimineață.

În timp ce ușa se închidea în urma lui, Harley se lăsă pe perne, închizând ochii, cu o expirație prelungă, tremurătoare.

Capitolul 4

Dimineața, Tucker plecase.

Harley nu-și dădu seama decât după partida de înot de la ora șase, când trecu pe lângă camera servitoarei, în drum spre bucătărie. Ușa era deschisă, iar camera părea goală. Îl chemă pe nume și, neauzind nici un răspuns, intră.

Patul era desfăcut, iar chitara lui Tucker stătea rezemată de perete. În rest, nu se zărea nici un alt semn al prezenței lui acolo.

Harley îl căută prin toată casa, apoi prin curte, strigându-l din când în când. Se uită chiar și pe plajă, în ideea că poate coborâse până acolo și nu se mai putuse urca înapoi.

Nici urmă de Tucker. Parcă ar fi intrat în pământ. Plecase.

Ar fi putut măcar să-și ia rămas-bun.

Harley se duse la bucătărie, dădu drumul radioului și-și făcu o cafea.

Stătu la masă câteva minute, străduindu-se să nu plângă.

* * *

Era o zi caniculară, insuportabil de fierbinte, dar Harley muncea cu înverșunare, tunzând și plivind gardurile vii de plante perene.

În interesul managementului stării de spirit, alesese pentru Walkman cele mai însuflețitoare casete audio, în special Beethoven. „Simfonia a IX-a“ era ideală; o însuflețea și-i dădea putere. „A VII-a“, însă, era neinspirat aleasă. Uitase de partea lirică de la jumătate, care-i umplea întotdeauna sufletul de tristețe. În loc să oprească banda, puse volumul mai tare și se așeză pe iarbă, lângă aleea asfaltată, simțindu-se dintr-o dată frântă de oboseală.

Se uită la ceas. Era ora două și nouă minute după-amiază. Lucrase neîntrerupt timp de peste șase ore. O durea capul și-i era cam greață. Ar fi trebuit să-și ia o pălărie și să facă unele pauze. Și să fi încetat complet, cu câteva ore în urmă.

Era o proastă.

Încercă să se ridice în picioare, dar se clătină, apoi deodată simți un junghi de durere și o lovitură puternică la cap: căzuse pe asfaltul aleii. Rămase pe spate, cu trupul absurd de îngreunat. Asfaltul era fierbinte, aproape insuportabil. Închise ochii, își scoase ochelarii de soare și-și acoperi fața cu un braț. Muzica solemnă îi umplea urechile și mintea, iar Harley se lăsă în voia ei și a tristeții.

Da, era îngrozitor de proastă. Toată viața avea să facă numai prostii. Atâta despre teoria conform căreia candidații la masterat de la Columbia erau oameni inteligenți.

După un timp, aleea începu să vibreze, ca și cum s-ar fi produs o trepidație ușoară în pământ. Apoi vibrațiile se opriră și, în sfârșit, deasupra ei se așternu o umbră.

Harley deschise ochii, mijindu-i spre silueta neagră care ascundea soarele. În timp ce bâjbâia pe alee după ochelarii negri, două mâini mari îi desprinseră căștile de la urechi. În locul muzicii se lăsă tăcerea.

– Ai pățit ceva, te-am întrebat? se auzi un glas răgușit, familiar.

Tucker? Harley abandonă ochelarii de soare, privind cu ochi mari. Îi trecu prin minte că putea fi o halucinație cauzată de căldură. Întinse o mână tremurătoare ca să-l atingă, dar brațul îi căzu pe piept, greu ca de plumb.

– Harley?

Mâinile lui îi cuprinseră fața. Acum îl vedea clar. Părea disperat.

– Dumnezeule, arzi ca focul. Iubito, ce ți s-a întâmplat?

– Sunt o proastă, murmură ea.

Ochii i se închiseră de la sine. Îi simți brațele cuprinzând-o. Capul i se bălăbănea ca al unui copil nou-născut, iar Tucker i-l sprijini ferm cu o mână. Avea pleoapele prea grele ca să le mai deschidă.

– Revino-ți, iubito. Trebuie să te duc în casă și nu te pot lua în brațe.

Harley se chinui să deschidă ochii, după care se moleși din nou...

– Trezește-te! Trezește-te! îi ordonă Tucker. Hai, că poți!

Gâfâind de efort, Harley își deschise pleoapele din nou.

– Bravo, fetițo... oftă Tucker.

Privi peste umărul lui. Pe alee se vedea ceva mare și închis la culoare, unduindu-se în aerul vălurit de arșiță. Harley se concentră, iar forma se defini: era o mașină sport neagră, decapotabilă, lucind în soare. Scutură din cap, încercând să și-l limpezească, dar aceasta fu o greșeală: lumea începu să se învârtească în jurul ei, făcând-o să cadă la pieptul lui Tucker. Era cald și solid, singurul lucru solid într-o lume care se dezintegra.

* * *

– Ăsta-i patul tău, obiectă Harley, când Tucker dădu la o parte cuvertura.

– Consideră-l al tău.

Abia reușise s-o aducă în camera servitoarei. Nicicum n-ar fi putut urca scările. Picioarele i se înmuiară din nou, dar Tucker reuși s-o conducă până la pat, unde Harley se prăbuși.

– Acum e bine, spuse el mai mult de unul singur; începu să-i desfacă șireturile și-i scoase tenișii plini de pământ. E-n regulă, iubito. Te-ai descurcat de minune.

Se așeză pe marginea patului și-și șterse fruntea cu tivul destrămat al tricoului – la naiba, cald mai era! – după care dezlegă baticul roșu cu care Harley își înconjurase capul împotriva transpirației. În copilărie, bunica lui îi verifica întotdeauna temperatura sărutându-l pe frunte, întrucât după ea buzele erau mult mai sensibile la temperatură decât pielea mâinii. Se aplecă peste Harley și, încet, îi apăsă fruntea cu buzele. Ardea ca un cuptor. Pe negândite, o sărută ușor, înainte de a se retrage.

Ar fi avut nevoie de Phil Zelin. Phil, fiul de taximetrist din Brentwood, prietenul din lumea nevoiașă pe care R.H. nici nu l-ar fi primit în casă, era acum doctor, mare specialist în medicina internă. Tucker o știa, fiindcă Phil era singurul lui prieten din copilărie cu care mai ținea legătura. Cam o dată pe an, își telefonau și stăteau de vorbă câteva ore, ca pe vremuri.

Tucker se duse în cabinet, sună la Centrul Medical Universitar Stony Brook și, după câteva minute de așteptare, i se făcu în sfârșit legătura cu doctorul Philip Zelin.

– Pare insolație, într-adevăr, confirmă Phil. Vezi dacă-i poți da fluide. Dizolvă o linguriță de sare într-un sfert de litru de apă și dă-i să bea puțin din ea.

În pofida deznădejdii, Tucker era amuzat de profesionalismul vioi al prietenului său. Oare era acesta unul și același cu acel Phil Zelin care, la absolvirea liceului, își ridicase roba, își lăsase pantalonii să cadă și-și arătase fundul tuturor administratorilor școlii?

– Și șterge-o încontinuu cu buretele. Eu tocmai îmi termin vizita, pot ajunge acolo într-o jumătate de oră.

Tucker pregăti un pahar de apă cu sare și îl puse pe noptieră.

– Hai, iubito. Trebuie s-o bei. Așa a zis doctorul.

O ridică pe Harley în capul oaselor, rezemându-și-o la piept, cu capul pe umărul lui.

– Hai, trezește-te.

Se înfierbântase și mai tare? Era oare posibil? O bătu ușurel pe obraz, care nu mai era umed, ci încins și uscat. Nici o reacție. Îi aduse paharul la buze.

– Haide, Harley, bea. Te rog.

Lăsându-se păgubaș, începu să-i șteargă fața cu o cârpă muiată în apă rece, până se auzi soneria.

Phil îl salută cu o îmbrățișare caldă și o palmă pe spate.

– Îți dau casa mea pe Jaguar-ul ăla.

Chiar și după douăzeci și unu de ani, Tucker l-ar fi recunoscut oriunde. Trupul costeliv și ochii negri, permanent amuzați, nu i se schimbaseră, deși acum acei ochi erau înconjurați de ramele de baga ale ochelarilor. Principala diferență între adolescentul Phil și cel ce se apropia de patruzeci de ani consta în firele albe apărute în părul negru sârmos, acum mult mai scurt decât în liceu, când îl purtase până la umeri. Și, desigur, ținuta vestimentară – pantaloni de in pensați, cu bretele, o cămașă în dungi cu mânecile suflecate și o cravată cu buline lărgită la gât – nici nu se compara cu blugii albiți și tricourile vopsite manual din tinerețe.

Fără să mai piardă timpul cu conversații, Tucker îl conduse repede pe Phil în camera servitoarei.

– Chipul tău are mai mult caracter, comentă Phil în timp ce-l urma. Iar piciorul ăsta are mult mai mult caracter. Ce ți s-a întâmplat?

– M-am rănit, răspunse Tucker.

– Pe-asta am ghicit-o deja, băi durule.

– Aici e, anunță Tucker, dându-se la o parte din fața ușii.

Phil se duse direct la Harley, trântindu-și geanta neagră pe noptieră. Se așeză pe marginea patului, îi luă capul în mâini și-i deschise ochii cu degetele.

– De mult e în comă?

În comă. Acest cuvânt îi readuse lui Tucker în minte o amintire: chipul rotund al unui medic tânăr și cuvintele: „Domnule Hale, ați fost în comă aproape o săptămână."

Phil îl privea, așteptându-i răspunsul.

– Hmm, de câtva timp, intermitent... Complet, de aproape o oră. E bine? O să se facă bine?

– Și de când s-a înroșit așa? întrebă Phil, în timp ce-i lua lui Harley pulsul.

– Nu de mult. De când am vorbit cu tine.

Phil scoase din trusă un stetoscop și un aparat de măsurare a tensiunii, puse manșonul pe brațul lui Harley și pompă aer cu para.

– I-ai dat fluide?

– Nu. A fost imposibil.

– Tensiunea e puțin cam mare, observă Phil. Perfect, așa și vrem.

Îi descheie primii doi nasturi ai bluzei și-i ascultă pieptul cu stetoscopul, apoi o întoarse pe o parte și o ascultă și la spate.

– Plămânii sunt curați.

Îi introduse în gură un termometru electronic.

– Hainele sunt umede, dar pielea e uscată, ceea ce înseamnă că a transpirat abundent un timp, apoi a încetat. Mecanismul de răcorire al trupului s-a oprit, făcând-o să se încingă, întocmai ca o mașină.

Termomentrul emise un semnal sonor, iar Phil îl privi.

Tucker privi afișajul digital, peste umărul lui.

– Asta-i temperatura? întrebă el.

Phil introduse instrumentul la loc în tocul de plastic.

– Da, atâta are.

– Deci, a suferit o insolație?

– Nu, răspunse Phil, aruncându-i o privire. A promovat la șoc caloric.

Și se ridică în picioare.

Un șoc? Șoc caloric?

– Trebuie să se interneze în spital?

– Numai dacă nu reușim s-o răcorim. Hai să încercăm o baie rece, cu ventilatorul în funcțiune.

Termină de descheiat bluza lui Harley, i-o deschise, apoi îi desfăcu încheietoarea din față a sutienului și i le scoase pe amândouă, lăsând-o goală de la talie în sus.

Harley avea un trup frumos, cu sâni tari și perfecți, dar Tucker știa; ceea ce nu-i dezvăluise costumul Lycra, completase imaginația lui. I se frângea inima s-o vadă expusă astfel. Conștientă, nici în ruptul capului nu s-ar fi lăsat văzută de el așa.

Când Phil îi desfăcu fermoarul șortului, Tucker se întoarse spre ușă.

– Eu mă duc să dau drumul la apă, spuse el.

– Perfect.

Cada se umplu repede, iar Tucker închise apa. Phil îi aduse ventilatorul și, în timp ce Tucker se ghemuia să-l bage în priză, sub chiuvetă, auzi din nou pașii lui Phil, mai grei de astă dată, și plescăitul apei în cadă. Se ridică în picioare, porni ventilatorul și îl îndreptă cu grijă spre cadă și spre Harley.

Aceasta, complet inertă, stătea într-o poziție dezinvolt-grațioasă, cu capul rezemat de margine, brațele încrucișate pe mijloc și partea de jos a trupului întoarsă pudic spre perete. Arăta extrem de mlădioasă și fragilă.

– Rostul e să-i reducem cât mai repede temperatura trupului, spuse Phil, în timp ce înmuia un prosop în apă. Dacă-i mai crește, va intra în colaps circulator.

Îl privi pe Tucker, pentru a-și sublinia gravitatea cuvintelor.

– Șoc.

– Șoc, repetă Tucker cu glas surd.

Puse capacul pe toaletă și se așeză, masându-și ceafa.

– De unde știi dacă a...

– Nu vezi cum i s-a inflamat pielea? E roșie!

Phil trecu prosopul umed peste umerii și pieptul lui Harley, care ieșeau din apă.

– Sângele s-a adunat la suprafață. Dacă îi cedează circulația și intră în șoc, se va face cenușie, palidă – trebuie să fim atenți la asta. Tensiunea îi va scădea vertiginos.

– Și atunci ce facem?

– Aflăm cât de repede poate ajunge Jaguar-ul tău la clinică.

Tucker căzu pe gânduri.

– Care-i lucrul cel mai rău ce i se poate întâmpla?

Phil ezită, parcă vrând să-și măsoare cuvintele.

– Nu te codi, Zelin. Răspunde-mi la întrebare.

– Nu mă codesc, Tucker, sunt prudent doar. Am ani de experiență în care le-am explicat oamenilor ce li se întâmplă celor dragi. Nu-i întotdeauna ușor. Oamenii tot susțin că vor să audă adevărul adevărat, dar de fapt...

– Calmează-te. Nu e vorba de cineva apropiat – e menajera.

Nu era numai atât, poate, dar Tucker n-avea chef să despice firul de păr în patru. Voia să primească niște răspunsuri.

– Menajera...

Phil se uită la Harley, apoi la Tucker.

– Credeam că e...

– Ei bine, nu e. E menajera, așa că spune-mi.

– Bine, e-n regulă, răspunse Phil, ștergându-se cu prosopul pe față. Ar putea să moară. S-a mai întâmplat.

Tucker tăcu, năucit. Într-un târziu, înghițind în sec, întrebă:

– Ce probabilități sunt?

Phil pipăi fruntea lui Harley.

– Nu la fel de mari ca riscul de vătămare cerebrală.

Tucker simți cum se răsucea un junghi pe dinăuntrul lui. Se rezemă cu o mână de marginea căzii, în timp ce Phil continua, nepăsător:

– Care, la rândul ei, e mai improbabilă decât vătămarea cardiacă, hepatică sau renală.

Dădu din cap.

– Iar astea, în continuare, sunt mai improbabile decât lipsa oricărei vătămări, în cazul de față. După părerea mea.

– Lipsa oricărei vătămări, repetă Tucker. Asta-i cea mai probabilă?

Phil confirmă.

Tucker se bătu peste buzunarul tricoului, simți înăuntru numai ochelarii de soare și oftă. Phil, recunoscându-i gestul, scoase din buzunarul cămășii un pachet de țigări „Newport", pe care i-l întinse.

– Încă mai fumezi? întrebă Tucker. Ești medic. Mă așteptam să te fi lăsat.

– Categoric. Ai perfectă dreptate. Vrei sau nu?

Tucker clătină din cap, iar Phil își aprinse una, cu o brichetă de aur cu monogramă.

– Ăă, Phil...

Ezită. Se simțea ciudat. De ce o făcea?

– Ai vrea să mergi cu țigara afară? Nu e voie... Nu-i place... Aș prefera să nu fumezi în casă.

Phil îl privi lung, cu țigara într-o mână și prosopul umed în cealaltă.

– Tu ai prefera? Ești fumător, ce-ți pasă?

Înainte ca Tucker să poată formula un răspuns, Phil arătă cu capul spre Harley.

– Iar ea zace acolo fără cunoștință, așa că nici ei nu-i pasă. Bătrânul e plecat cine știe pe unde, deci n-o să afle niciodată. Și-n plus, așa-i trebuie, pentru că nu mă putea suferi, fără nici un motiv, pe vremuri. Acum am să fumez în casa lui, ca să-i dau un motiv să mă urască. N-o să știe niciodată, dar așa mă simt eu mai bine. Nu suport ca oamenii să mă deteste fără motiv. Mai bine să fac ceva rău.

Dădu din cap, mulțumit de logica lui, pentru el totul având sens.

Tucker o privi pe Harley, goală și inconștientă, amintindu-și cum îi smulsese țigara din gură. Acum, toată autoritatea ei se risipise.

– Du-o afară, Phil, spuse el, destul de grav pentru ca prietenul lui să înțeleagă că vorbea serios.

Clătinând din cap, Phil se ridică și-i aruncă prosopul.

– Am s-o fumez la volanul Jaguar-ului ăluia nou. Sper să nu-mi scape pe jos.

În ușă, se opri zâmbind.

– Nimic nu șterge urmele de arsuri de pe piele.

Capitolul 5

Harley deschise ochii.

Era noapte. O lampă cu lumină slabă ardea în colț, lângă Tucker, care citea o carte. Purta un șort larg verde-oliv și nimic altceva. Harley îi distingea concentrarea pe față, micile riduri adâncite între sprâncene.

Vru să-l întrebe de citea.

– Tucker... murmură ea, dar gura îi era uscată și nu ieși decât o șoaptă slabă.

Tucker ridică privirea, luminându-se la față când văzu că se trezise. Puse cartea jos și se ridică.

Harley închise ochii, începând să aţipească din nou, dar atingerea lui o trezi iar. Tucker se așeză pe pat, lângă ea, potrivindu-i cearșaful în jurul umerilor.

– Nu încă, spuse el încet. Poți adormi imediat, îți promit.

Glasul îi suna mai scrâșnit ca oricând. Era obosit. O ridică în șezut, cu un braț împrejurul trupului, și turnă apă dintr-o carafă într-un pahar.

Apoi îi duse paharul la buze, iar Harley bău. În sfârșit, o culcă la loc.

Harley încercă să-și amintească ce anume voise să-l întrebe când îi rostise numele... Numele... Numele lui... întotdeauna i se păruse straniu...

– Tucker... repetă ea. Ce nume ciudat...

Tucker se aplecă deasupra, încadrând-o între brațe, cu o privire ușor amuzată.

– E un vechi nume de familie, din partea tatălui meu. Saxon. Înseamnă „croitor", „cel care potrivește haine"*.

Luă un obiect de pe noptieră și îl îndreptă spre gura ei, spunându-i:

– Ridică limba.

După ce potrivi termometrul, adăugă:

– Și Harley e un nume destul de ciudat.

Se auzi un bip. Tucker scoase termometrul, se uită la afișaj și continuă:

– Ți-au pus numele după al vreunei rude?

Harley încercă să dea din cap că nu, dar o apucă amețeala.

– După o motocicletă, reuși ea să mai bâiguie – și nu mai știu nimic.

* * *

– Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

Tucker deschise ochii. Camera era luminată de razele soarelui. Harley stătea în capul oaselor, ținându-și cearșaful

---

* – To tuck = a potrivi, a vârî bine (n.tr.)

ridicat la piept. Culoarea părea să-i fi revenit la normal, părul auriu îi stătea într-o neorânduială fermecătoare, și părea furioasă.

Lui Tucker îi veni să râdă, dar știa că așa ceva ar fi fost o greșeală. Se ridică din fotoliul unde adormise. Cartea pe care o citise – „Pe drum", de Kerouac – se rostogoli din poala lui, pe covor.

– Te-am întrebat ce s-a întâmplat cu hainele mele!

Tucker arătă spre grămada din colț, peste care tronau chiloții cu dungi de zebră.

– Acolo sunt.

Harley aruncă o privire spre grămadă, apoi se uită la el încruntată, ca o pisică furioasă.

– Cine le-a scos de pe mine? întrebă ea mai apăsat.

Când Tucker se apropie, observă că și el era dezbrăcat – având pe el numai șortul – și-și trase cearșaful și mai sus, în timp ce-i asculta răspunsul:

– Doctorul Philip Zelin, de la Departamentul de Medicină Internă al Centrului Medical Universitar Stony Brook.

Harley miji ochii, ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

– Tu nu erai aici?

Drept răspuns, Tucker turnă apă într-un pahar și i-l întinse:

– Poftim, bea.

Buza de jos a lui Harley se răsfrânse de iritare, în timp ce ochii îi sticleau furioși.

– De ce nu-mi răspunzi?

Când Tucker se așeză pe pat, Harley se retrase de lângă el.

– Fiindcă ești atât de frumoasă, nespus de frumoasă, când te înfurii. Bea.

– Ce-i asta?

– Vodcă. De câteva zile ți-o torn pe gât.

Harley îi dădu o palmă peste mână.

– Pleacă de-aici!

– Mai întâi bea. E apă.

Îi luă paharul cu o mână, dar aceasta îi tremura, așa că Tucker i-l ținu fix în timp ce bea apa.

– Excelent, murmură el suav-demonic. Planul meu merge perfect.

Schimbă paharul cu termometrul.

– Acum deschidem poarta hangarului, vine avionul...

– Cu mine, fițele-astea n-au ținut niciodată.

– Nu? Și ce speranțe îmi făceam...

Tucker îi vârî termometrul în gură. Bip! I-l scoase.

– Felicitări, domnișoară... De fapt, care e numele tău de familie?

– Sayers. Domnișoara Sayers.

– Domnișoară Sayers, vă prezentați, în sfârșit, normal. Desigur, cu excepția faptului că ați fost botezată după o motocicletă.

* * *

Harley îl lăsă pe Tucker s-o ajute să urce scara până în camera ei, înfășurată cu cearșaful, dar acolo îl alungă, preferând să se spele și să se îmbrace fără asistență – o sarcină cam dificilă. Avea mișcări confuze și necoordonate. Își amintea că i se făcuse rău, dar detaliile se pierdeau în ceață.

Aproape de ora amiezii, se așeză sub umbrela de pe terasă, unde Tucker îi adusese pâine prăjită și apă de la gheață, numai pentru a descoperi că nu suporta pâinea prăjită. Ziua era noroasă și mai rece decât în ajun. Harley purta un maiou roz și un șort alb de bumbac, iar părul și-l legase ca de obicei, într-o coadă-de-cal.

Își împinse la o parte farfuria.

– De unde știi că mi-au pus numele după o motocicletă?

Tucker întinse mâna peste masă, turnându-i apă.

– Mi-ai spus tu. Pe la trei dimineața. Nu mai ții minte?

Harley clătină din cap.

– La trei dimineața? Am stat trează toată noaptea?

– Nu, ai dormit aproape tot timpul.

– Dar ai fost tu treaz.

– Mda, până la un moment dat. Îmi amintesc când a răsărit soarele, deci cred că abia pe la ziuă am cedat. După ce-ți cedase și ție febra.

– Febră? Am fost bolnavă?

– Insolație.

Gemând, Harley dădu din cap.

– Sigur... Ce proastă sunt...!

– Mda, tot mormăiai tu ceva în sensul ăsta...

Îi arătă pâinea prăjită:

– N-o mănânci?

Când Harley negă, Tucker luă o felie și mușcă din ea.

Câteva momente, Harley stătu pe gânduri.

– Ai stat treaz toată noaptea, cu mine. Ai avut grijă de mine. Îți mulțumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el cu gura plină.

– Și-mi pare rău că am fost atât de nesuferită când m-am trezit din somn.

– E de înțeles.

– M-ai văzut goală?

Tucker oftă, iar de astă dată așteptă să înghită, înainte de a răspunde:

– Da.

Harley simți că i se înfierbântau obrajii.

– Cum poți spune „da“ așa, simplu? Ar trebui să minți, ca să-mi protejezi sensibilitățile!

Făcând ochii mari, Tucker râse.

– Vrei să te mint?

– Sigur că da! Există și sinceități care fac rău, să știi!

– Eu, unul, n-am auzit. Și nu mint niciodată, declară el, luând încă o felie de pâine prăjită.

– Niciodată?

– Numai dacă e inevitabil.

– Ei bine, încearcă să găsești câteva cazuri inevitabile și cu mine, îi ceru Harley. Caută să-mi dai răspunsul pe care vreau să-l aud, numai ca să fiu mulțumită.

– Nu vreau să fii mulțumită.

– Nu vrei...

– Când ești furioasă, ești magnifică.

– Perfect. Atunci, asta-i dimineața ta norocoasă, pentru că sunt foarte...

Se înfrână, nedorind să pară o scorpie, mai ales după scena din piscină, cu două seri în urmă.

– Furioasă s-ar putea să fie un cuvânt cam tare. Sunt mai degrabă curioasă.

– Zi.

Tucker își vârî ultima bucată de pâine în gură și-și scutură mâinile de firimituri.

– Cum de ieri dimineața te-ai strecurat fără o vorbă? Am crezut că plecaseși, definitiv...

– Ți-a fost dor de mine?

Da.

– Nu.

– N-am vrut să te trezesc.

– Puteai să-mi lași un bilet.

– N-am obiceiul să las bilete. Nu mă pricep la așa ceva.

– Pariez că nu te pricepi nici să-ți iei rămas-bun. Sau, mai bine zis, am eu, așa, o presimțire...

Scoțând un pachet de țigări din buzunar, Tucker își scutură una afară.

– Ai dreptate, nici la asta nu mă pricep.

– Vrei să fumezi?

– Suntem afară. Înțelesesem că aici se poate.

– Mai am puțină amețeală... Nu-i nimic, fumează în liniște, am să mă duc în casă.

Și dădu să se ridice.

Tucker puse repede pachetul la loc și întinse o mână.

– Rămâi. Te rog.

După ce Harley se așeză la loc, îi spuse:

– Am și eu o întrebare. Nu înțeleg de ce-ai ieșit ieri pe canicula aia și ai lucrat până ai căzut de pe picioare. Vreau să zic, ai stat la soare mult prea mult, și ai băut prea puțin. Ce-ai avut în cap?

Pe tine.

– Nu știu.

Tucker ridică din umeri, ca pentru a spune: „atâta tot"? Harley constată că nu putea să-l privească în ochi.

– Nu știu. Am făcut o prostie. N-am nici o explicație.

Ochii lui căprui și candizi o priveau iscoditor, în așteptarea unui răspuns mai serios. După un timp, Tucker spuse:

– Să zicem că merge...

Desigur, Harley știa că nu mergea deloc. Își făcuse un obicei din a netezi asperitățile vieții cu neadevăruri suportabile. La fel făceau toți oamenii pe care-i cunoștea – cu excepția lui Tucker Hale. El nu mințea niciodată.

– Aici erai! se auzi o voce din spatele lui Tucker, care se întoarse pentru a-l vedea pe Phil, cu trusa neagră în mână, apărând de după colțul casei. Soneria nu se-aude până la voi?

– Nu, răspunse Tucker. Nici nu e nevoie.

Phil îi aruncă o privire și-și continuă drumul direct spre Harley, punându-și geanta pe masă și așezându-se pe scaunul de lângă ea. Tucker făcu prezentările, în timp ce Phil începea să-i aplice pe braț, fără ceremonie, un manșon de luat tensiunea.

După ce o obținu, scoase din buzunarul de la spate o fotografie Polaroid, pe care o aruncă peste masă, spre Tucker.

– Ce părere ai?

Fotografia reprezenta fațada unei case mari de cărămidă, în stil colonial, înconjurată de copaci.

– Acum nouă ani am construit-o, spuse Tucker, în timp ce-i lua lui Harley temperatura. E în fundătura din capătul Windward Lane-ului. Patru dormitoare, trei băi și jumătate, apartament principal cu Jacuzzi, subsol finisat cu bar,

bucătărie nouă de stejar cu congelator, toate noi-nouțe. Acoperă jumătate de acru de teren, într-o curte amenajată de decoratori profesioniști.

Bip.

– Excelent, lins-prelins.

Harley îl privi întrebătoare pe Tucker.

– Vrea să-mi dea casa lui cea nouă în schimbul Jaguar-ului, îi explică el.

– Poftim? întrebă Harley, înclinând capul.

– Trebuie să înțelegi, răspunse Tucker, că Phil a avut întotdeauna un simț al umorului foarte aparte și, uneori, nu e clar când glumește și când vorbește serios.

– Acum nu glumesc, spuse Phil, agățându-și stetoscopul la gât. Casa mea pe Jag-ul tău, și punem la socoteală și tratamentele.

Apoi, către Harley:

– Vrei să-ți deschei bluza, te rog?

După un moment de ezitare, Harley privi spre Tucker, care se ridică.

– Cred că mă duc să fumez o țigară.

Se așeză pe zidul de piatră cu vedere spre plajă. După câteva minute, Phil i se alătură, prezentându-i un raport favorabil despre condiția lui Harley. Tucker se uită înapoi spre terasă, unde Harley stătea în șezlong, cu capul pe spate și ochii închiși.

– Kitty n-are nici un cuvânt de spus? întrebă el. Poate nu-i va conveni să dai casa pe-o mașină.

Pe chipul lui Phil apăru o expresie chinuită. Aruncă o privire scurtă spre Harley, care stătea nemișcată în șezlong.

– Hai să facem o plimbare pe plajă.

Tucker clătină din cap, arătându-și piciorul:

– Nu pot.

– Ce s-a întâmplat?

– Am intrat cu avionul în coasta unui munte.

Sprâncenele lui Phil se repeziră în sus.

– Nu l-ai văzut venind?

– E rândul meu să-ți pun o întrebare, replică Tucker. Ce s-a întâmplat cu tine și Kitty?

– Ne-am despărțit.

Pe chipul lui Tucker se ivi dezamăgirea.

– Cum ați ajuns la asta? Erați împreună de-o viață.

Tucker le făcuse prezentările când erau adolescenți – fiul taximetrisului din Brentwood, ușor adus de spate, și moștenitoarea blondă și rafinată din Hale's Point.

– Am făcut o greșeală, răspunse monoton Phil. Acum vreo șase luni. Cu o soră...

Tucker gemu.

– Și a ajuns la urechile lui Kitty. A luat băieții și s-a întors acasă, la castel.

Părinții lui Kitty aveau cea mai mare casă din Hale's Point, o monstruozitate în stil gotic târziu.

– Acum, avocații mei discută cu avocații ei. De când a plecat, n-am mai văzut-o. La telefon nu-mi răspunde. E... foarte mândră.

– Nici nu mă mir, răspunse Tucker. Orice femeie ar reacționa la fel, Phil. Nici uneia nu-i convine ca bărbatul ei să aibă o aventură.

– Nici măcar n-a fost o aventură. Douăzeci de minute într-o debara de mături. Douăzeci de minute amărâte, pentru care se duce dracului toată căsnicia mea – toată viața mea!

* * *

– Tucker Hale a făcut numai ceea ce l-a tăiat pe el capul, încă de la o vârstă foarte timpurie, spuse Liz, la telefon.

Harley își mută receptorul la cealaltă ureche, întorcând capul ca să asculte sunetele din hol, dar nu auzi decât ploaia care tocmai începuse să lovească în ferestre. Probabil că Tucker era în bucătărie, pregătind o salată pentru lasagna adusă de Mimi, dar putea începe să se întrebe unde era, după care ar fi venit s-o caute. Și n-ar fi fost bine s-o audă vorbind la telefon despre el.

– Crede, și așa îți va și spune, că rebeliunea lui a început de la șaisprezece ani.

Liz vorbea așa cum scriu oamenii învățați, cu propoziții complete și bine construite, fără pauze și ezitări, nici măcar câte un „ăă“ sau „mm“. Vorbea rar, cu un accent tipic din Hale's Point, care o făcea să sune aproape ca o englezoaică.

– De fapt, continuă Liz, cu mult timp înainte devenise un fel de element imprevizibil – încă de la vârsta de unsprezece ani, mai precis.

Lui Liz îi plăcea să fie precisă – o calitate care stătea în natura statisticienilor, după părerea lui Harley – dar, oricum...

– De la unsprezece ani? repetă Harley. Cum ai ales tocmai vârsta asta?

– N-am ales-o eu, se răsti Liz, iar Harley își dădu seama cu întârziere ce insultă era întrebarea ei pentru o femeie care-și petrecuse toată cariera cuantificând fapte în scopul de a dovedi cât de exacte erau.

– Știu, Liz, începu ea. N-am vrut să...

– Tucker avea unsprezece ani când a descoperit că mama lui se sinucisese, continuă Liz. Și, de atunci, nu a mai fost niciodată același.

Cuvintele femeii avură nevoie de câteva secunde pentru a-și face efectul. Harley rămase nemișcată, cu receptorul la ureche, reluând în minte ceea ce auzise, ca să se asigure că înțelesese corect: mama lui se sinucisese... mama lui se sinucisese... Încă mai era destul de buimacă după insolație, dar nu credea că auzise greșit.

– Harley? o smulse Liz din gânduri. Harley dragă!?

– Mama lui s-a sinucis? repetă Harley fraza cu voce tare.

– Da, desigur. Am crezut că știai.

– Nu, știam doar că a murit, atâta. Când el avea cinci ani, așa mi-a spus.

– A fost sinucidere, declară categoric Liz. Desigur, lui nu i s-a spus adevărul. Era considerat prea tânăr. R.H. i-a spus că mama lui murise de apendice perforat. Chiar și așa, l-a afectat profund. Un timp, a fost deznădăjduit. Crescând, l-a tot implorat pe R.H. să-i spună ce se întâmplase de fapt, până când a aflat singur, dar din păcate nu mi-a urmat sfatul.

– Cum a aflat?

– Când avea unsprezece ani, a găsit certificatul ei medical de constatare a decesului. Cauza morții era asfixierea prin spânzurare.

Harley avu senzația că primise un pumn în stomac. Tot aerul i se revărsă din plămâni.

– Dumnezeule, șopti ea.

La celălalt capăt al firului se lăsă o pauză. Harley ghicea nedumerirea lui Liz.

– Se mai întâmplă, draga mea. Oamenii se mai și sinucid. Este o realitate tristă a vieții.

– Știu, răspunse repede Harley. Știu. Numai că...

Închise ochii, văzând-o pe frumoasa Anjelica așa cum arăta în fotografia de pe biroul lui Tucker, cu copilul în brațe – copilul care avea ochii ei.

– De ce? De ce s-a...? De ce să se fi...

Cuvintele lui Liz fură măsurate.

– Din câte am înțeles, fusese foarte nefericită în căsnicie.

O altă față se materializă în locul celei a grecoaicei, tot tânără, tot cu ochi triști, dar blondă și palidă – a lui Jennifer Sayers, mama lui Harley. Se frecă la ochi, ca să alunge imaginea.

– Când a aflat, continuă Liz, Tucker s-a pierdut complet cu firea. La vârsta aceea, copiii sunt notoriu de irațional, mai ales cei de se masculin. A ajuns la concluzia că R.H. fusese răspunzător de sinuciderea ei, că o împinsese cumva într-acolo. Și s-a înfuriat că fusese indus în eroare atâția ani cu privire la cauza morții.

Oftă.

– Niciodată nu și-a mai regăsit încrederea în tatăl lui și, de atunci încolo, a mers pe propriul lui drum.

– Ceea ce ne aduce la plecarea de-acasă, în urmă cu douăzeci de ani...

– Cu douăzeci și unu, o corectă Liz.

– Cu douăzeci și unu, pentru ca acum să reapară pe neașteptate. Ceea ce, apoi, ne aduce la motivul pentru are ți-am telefonat. Crezi că R.H. ar fi de acord ca Tucker să stea aici pe timpul verii?

– Trebuie să înțelegi, draga mea, că în problemele personale R.H. nu a exercitat întotdeauna judecata cea mai înțeleaptă.

Harley se minuna de diplomația lui Liz, deși regreta sensul cuvintelor ei elegante: R.H. n-ar fi acceptat ca Tucker să rămână.

– Prin urmare, continuă Liz, sugerez să reformulezi întrebarea, în scopul de a te interesa dacă eu aș fi de acord ca Tucker să rămână.

– Aha...

Oare ar fi fost etic? Harley își examină scurt conștiința și conchise că era pe-aproape.

– Atunci, tu ai fi de acord să rămână?

– Dar bineînțeles, draga mea! Aș fi încântată dacă ar rămâne! Fericirea lui Tucker contează mult mai mult decât a mea. Este fiul pe care nu l-am avut niciodată.

– Aha. Bun.

Dinspre telefonul lui Liz se auziră câteva semnale electronice slabe.

– Iar acum, dacă mă scuzi, se pare că al meu cuptor cu microunde a terminat de creat debandadă în moleculele fleicii mele congelate de vițel. La revedere.

Harley puse receptorul în furcă, se lăsă în fotoliul rotativ de piele al lui R.H. și-și frecă fața cu mâinile.

Mama lui Tucker se sinucisese. Probabil i-ar fi putut spune lui Liz de ce o zguduise atât de mult această informație dar, deși o simpatiza foarte mult, prietenia lor nu ajunsese niciodată la un nivel atât de personal.

Capitolul 6

Ușa se deschise, făcând-o să tresară.

– Te-am speriat? întrebă Tucker. Iartă-mă. Lasagna e gata în douăzeci de minute.

Harley stătea în genunchi pe canapea, examinând macheta iahtului Anjelica de pe raft. Tucker se așeză pe brațul canapelei, arătând cu capul spre machetă.

– Tatăl meu și cu mine am făcut-o. A durat luni de zile. Pe-atunci, aveam vreo șapte, opt ani...

– E foarte frumoasă.

– Și originalul la fel. Adevărata Anjelica. E o navă incredibilă. Schooner de comandă, patruzeci și patru de picioare lungime. Cel mai extraordinar iaht pe care l-am văzut în viața mea.

– Tatăl tău mi-a spus că în vara asta a plecat în Caraibe cu Anjelica, împreună cu un prieten, un avocat pensionar.

– E o navă cam mare numai pentru doi oameni de vârsta lor. Totuși, mă bucur să aud că încă mai navighează cu ea. Mă

întrebam dacă o mai are – e veche cam de treizeci de ani. Dar întotdeauna a avut mare grijă de ea.

Întinse mâna, atingând una dintre vele.

– Nu mă prea pricep la iahturi, dar vor locui efectiv pe el?

– Pe ea. Desigur.

– În condiții confortabile?

Tucker chicoti.

– Când a construit-o, a fost foarte scrupulos cu cabinele de locuit. Sunt mai luxoase decât majoritatea caselor de pe uscat.

– Și l-a constru... a construit-o pentru mama ta? Văd că i-a pus numele Anjelica.

Ochii lui Tucker deveniră tulburi.

– A construit-o după ce... după ce mama a murit.

– După?

Tucker privea fix macheta.

– După dispariția ei, a devenit obsedat de ea – abia acum, când era prea târziu. Dacă i-ar fi dat mai multă atenție cât timp era în viață, probabil că niciodată n-ar fi...

Fălcile i se încleștară.

– Dar asta stă în natura căsniciei, nu-i așa?

Harley se întoarse, își aruncă sandalele din picioare și se rezemă cu spatele de celălalt braț al canapelei, cu picioarele întinse și încrucișate în fața ei.

– Ce vrei să spui?

Tucker ridică din umeri.

– Vreau să spun că e o instituție perversă, nu crezi? Iei doi oameni care se iubesc la nebunie, îi căsătorești, și în nouă cazuri din zece se-alege praful. Părinții mei au fost tipici. Toate calitățile care-i plăceau lui la ea, care o făceau să fie atât de

aparte, au început dintr-o dată să pară defecte care trebuia să fie remediate. A luat de nevastă o grecoaică tânără, impulsivă, capricioasă, cu temperament artistic, și a încercat s-o transforme într-o matroană încorsetată, gen Hale's Point.

– Mimi nu e încorsetată.

– Ea e excepția care confirmă regula.

– Chiar crezi că nouă din zece căsnicii sfârșesc așa?

Tucker se descălță de mocasini și se ghemui rezemat de brațul opus al canapelei, simetric cu Harley. Își întinse piciorul sănătos în paralel cu al ei, apoi și-l ridică și pe cel infirm alături. Părul de pe piciorul lui drept gâdila ușor piciorul stâng al lui Harley, pe toată lungimea.

– Destule ca să te întrebi de ce ar vrea un om cu cap să se căsătorească. Toate faptele sunt argumente contrare. Căsnicia e pentru oameni incapabili să judece limpede.

– Iar tu, desigur, ești un om cu cap, care judecă limpede.

– Categoric.

– Mult prea limpede ca să fii influențat de o căsnicie nereușită – a părinților tăi – spre a condamna toate căsniciile în ansamblul lor.

Tucker ridică iar din umeri.

– Suntem suma completă a experiențelor noastre. Caracterul nostru e modelat într-un cuptor pe care nu noi l-am aprins și nu prea avem cum să-l schimbăm. Sau, cum atât de succint se exprima Popeye Marinarul, „Mi-s ce mi-s și asta mi-s!"

Harley îl privi cu ochi mari.

– Popeye...!

– Nu citez numai din Thoreau, zâmbi Tucker, să știi. Am o cultură bine rotunjită.

– Ridicol de bine rotunjită. Grație tatălui tău ai ajuns așa. El a făcut totul, să știi. N-a fost chiar atât de rău.

– Încerca doar să mă facă asemeni lui. Din păcate, efectul a fost invers. Greu se găsesc doi oameni mai diferiți.

– Cu excepția pasiunii pentru nave, avioane și mașini. Amândoi aveți un fel de fetișism al mijloacelor de transport.

Tucker dădu din cap, fără tragere de inimă.

– Al ambarcațiunilor, mai ales.

Întoarse din nou capul spre macheta iahtului Anjelica, oftând.

– N-aș vrea să fiu în pielea tatălui meu – niciodată nu mi-aș putea trăi viața așa ca el. Dar pot să-ți spun că în momentul ăsta aș face schimb de locuri cu el fără să stau pe gânduri o clipă. Să navighez din port în port, să arunc ocazional ancora ca să pescuiesc, să înot sau să mănânc, și-apoi să pornesc din nou la drum...

Privea macheta, dar părea să se uite la altceva, undeva foarte departe.

– Nimic nu e mai minunat decât o lungă croazieră cu vele. E cel mai relaxant lucru din lume, și cel mai palpitant, dacă-ți poți imagina paradoxul. Aș da orice ca să-mi petrec vara așa.

O privi.

– Îți place să navighezi?

Harley râse.

– N-am fost niciodată cu barca.

– Niciodată? se miră el. Nici măcar o dată, în viața ta? Trebuie să fi cunoscut pe cineva care avea iaht.

– În parcările de rulote nu prea e loc pentru iahturi de patruzeci și patru de picioare, Tucker.

– Deci, am făcut progrese, constată el. Am aflat că ai locuit într-o parcare de rulote.

Harley privi spre stropii de ploaie care loveau în fereastră și se hotărî să vorbească despre lucrurile pe care nu le discuta niciodată.

– A fost... Nici nu știu cum s-o descriu.

Stropii de ploaie arătau ca sute și sute de bobițe de cristal pe geam.

– A fost destul de sordid, pentru o asemenea viață. O dărăpănătură, ce mai. Nimic mai mult decât vreo două duzini de rulote vechi și ruginite, pe butuci, într-un loc viran de lângă Dayton.

Simplul gând îi făcea gâtul să se contracte. Îl privi pe Tucker ca să vadă dacă îi observase schimbarea din voce. În ochii lui se citea curiozitatea, dar și îngrijorarea.

– Ai avut frați, surori?

Harley clătină din cap.

– Eram numai mama și cu mine.

– Părinții tăi divorțaseră?

– Nici nu sunt sigură dacă au fost căsătoriți vreodată, cel puțin legal. Mama mea îmi spunea că un individ numit Swami Bob oficiase un soi de ceremonie, undeva în deșert. Ea purta un sari alb, iar tata, niște blugi tăiați și un tricou cu emblema Harley-Davidson. Cică au depus jurăminte improvizate, au mestecat peyotl și pe urmă au cântat și au hăulit toată noaptea. Numai că nu sunt sigură dacă toate astea s-au întâmplat în realitate sau... sau doar în capul ei.

– Aha...

– Mda, „aha“.

– Și cu ce se ocupa? Muncea?

– Bea.

Tucker o așteptă să continue, apoi spuse:

– Trebuie să mai fi făcut și altceva.

– Ai dreptate – înghiți pastile.

Mâna lui mare îi cuprinse pulpa. Clătină din cap.

– Îmi pare rău, spuse el încet.

– Când era trează, era o femeie fermecătoare. Voia să fie o mamă bună, iar uneori chiar se străduia, dar era prea tânără și complet debusolată. Poate că am iubit-o cu atât mai mult, cu cât vedeam că încerca...

Tucker dădu din cap încurajator, iar Harley continuă:

– Dar când nu era trează – adică, în cea mai mare parte a timpului – era pur și simplu fără speranță. Aveam un colțișor al rulotei, numai al meu, și îl țineam în cea mai perfectă ordine. Dimineața, făceam curat și plecam la școală – școala era salvarea mea – iar când mă întorceam acasă, umblam peste scrumiere răsturnate, vase murdare, pungi cu marijuana, cutii de bere și maldăre de haine și tot felul de boarfe. Iar mama zăcea pe burtă, în pat, dormind.

– Tatăl tău știa cum trăiați?

– Habar n-avea, el bătea drumurile cu motocicleta. Nici măcar n-am știut cum arăta, până... până la nouă ani.

– S-a întors?

– A fost nevoit.

Trase aer în piept, adânc, tremurător.

– Într-o zi, am venit acasă de la școală și... era la începutul lunii mai, și eram atât de fericită, fiind prima zi cu adevărat caldă a anului. Și primul lucru pe care l-am remarcat când am

intrat în rulotă a fost... a fost mirosul. Am încercat s-o trezesc pe mama, ca s-o întreb ce mirosea așa. Am întors-o pe spate și...

Vocea i se frânse în gât, iar în ochi îi apărură lacrimi. Tucker o privea cu ochi enormi, pământiu la față.

După ce înghiți un nod dureros, Harley continuă.

– Fața ei...

Înghiți din nou. Erau unele lucruri pe care nu suporta să le retrăiască.

– Medicul legist a spus că murise de patru sau cinci ore.

Lacrimile i se revărsară pe obraji. Își acoperi fața cu mâinile, strângându-și genunchii la piept. Îl simți pe Tucker schimbându-și poziția pe canapea, luând-o în brațe, îi auzi glasul murmurând încet:

– Șșș, nu-i nimic.

Apoi, Tucker îi șterse lacrimile cu tivul tricoului. Harley se cuibări la pieptul lui, lăsându-l s-o mângâie pe păr până se moleși toată.

– Anume a făcut-o, spuse ea. Barbiturice și alcool. N-a lăsat nici un bilet, dar toate flacoanele de pastile i se goliseră. Zăceau împrăștiate pe jos, în jurul ei, iar ea căzuse peste o sticlă de Southerm Comfort încă plină pe jumătate.

Ridică privirea spre el; chipul lui Tucker era șocat. Rezemându-și iar capul la pieptul lui, continuă:

– Pe mine m-au trimis la un cămin, iar peste vreo două luni a apărut tatăl meu – Dumnezeu știe unde l-au găsit – și m-a luat cu el, pe motocicletă. Zece luni am umblat cu el pe drumuri.

Tucker îi mângâie absent ceafa.

– Nu te-ai mai dus la școală?

– Nu, iar asta a fost partea cea mai rea. Îmi plăcea atât de mult școala. Tatăl meu era un străin pentru mine, iar prietenii lui mă înspăimântau. Ca să avem din ce trăi, vindea pilule și plante halucinogene din buzunarele moticicletei. Nu era numai un infractor, ci și un traficant al substanțelor care o omorâseră pe mama. Eram îngrozită. Voiam să am o viață normală. Și eram disperată, fiincă știam că o asemenea viață îmi era inaccesibilă – cel puțin, până creșteam și mi-o puteam făuri eu singură.

Tucker dădu iar din cap.

– Lucrurile se rezolvă întotdeauna de la sine, spuse el încet, sărutând-o pe creștet.

– Oricum, până la urmă l-au arestat. S-a întâmplat în Fort Worth, Texas, iar eu am început să mă mut dintr-un cămin în altul. N-am să te plictisesc cu amănuntele. Oricum, n-a fost o adolescență prea plăcută.

– Și cum ai ajuns la Columbia?

– Prin voință și cam o sută de slujbe cu jumătate de normă, plus câte o bursă din când în când. M-am descurcat.

– Bravo ție. Ar trebui să fii mândră. Și cu tatăl tău ce s-a întâmplat?

– După vreo două săptămâni de când a ieșit din închisoare, a murit într-o încăierare cu cuțitele, în fața unui bar din Oakland, California.

Tucker clătină din cap.

– În comparație cu el, R.H. pare aproape simpatic, nu-i așa?

Cu un oftat prelung, Tucker răspunse:

– Ba nu, mă tem că-mi rămâne destul de antipatic. Sunt anumite lucruri...

Privirea i se opri asupra machetei iahtului.

– Tată tău s-a distrus singur. Tatăl meu mi-a distrus mama. Și ea s-a sinucis. Știai?

La pieptul lui, Harley dădu din cap.

– Mi-a spus Liz, adineaori. I-am dat un telefon. Voiam... voiam să mă asigur că poți rămâne aici.

– Chiar am vrut să ți-o propun, ca să te simți mai liniștită. Ți-a spus și de ce s-a sinucis mama mea?

– A spus că avusese o căsnicie nefericită.

Tucker mormăi disprețuitor:

– Liz Wycliff, Marea Preoteasă a Menajamentelor. Pentru R.H. a fost o căsnicie nefericită. Pentru mama mea a fost un coșmar. Laura Tilton – a doua doamnă Tilton – a fost prietenă bună cu ea, i-a fost confidentă. Când am aflat că mama se sinucisese, am întrebat-o de ce. Mi-a spus că sămânța discordiei fusese sădită încă înainte ca părinții mei să se fi cunoscut. Anjelica era logodită deja cu un tânăr văr de-al ei, pe nume Anatol. Familia încurajase această logodnă – aranjând-o, practic – ca să unească anumite întreprinderi de afaceri.

– Ce motiv cinic pentru o căsătorie! Cred că era oripilată.

– Dimpotrivă, îl iubea foarte mult, și el pe ea. Crescuseră împreună, erau o pereche de suflet. Ea era pictoriță, el sculptor. Urmau să lase afacerile familiei în seama altora, pe când ei își vedeau de arta lor.

Harley stătu un moment pe gânduri.

– Pereche de suflet... Nu mai înțeleg nimic.

– De ce s-a măritat cu R.H., vrei să zici?

Dădu din cap că da.

– A timorat-o. Avea o personalitate foarte autoritară, iar Anjelica era extrem de impresionabilă. Extrem de... pasională din fire. Mulți artiști sunt așa – emotivi, impulsivi... Desigur, cum am mai spus, a fost singurul lucru impulsiv pe care l-a făcut el vreodată.

– Deci, s-a pomenit că era îndrăgostită de doi bărbați. A trebuit să aleagă, și l-a ales pe R.H.

înverșunat, Tucker spuse:

– A ales greșit. Din clipa când s-a mutat aici, viața ei a devenit un calvar. R.H. n-o mai lăsa să picteze, i-a tăiat toate relațiile cu lumea artistică de la New York, ca să nu aibă o carieră care s-o distragă de la îndatoririle casnice. El era ocupat cu avocatura lui și nu prea avea timp pentru ea. În puținul timp pe care l-a avut, a încercat s-o transforme într-o soție așa cum se cuvenea la Hale's Point. Îi spunea cum să se îmbrace și ce să comande la restaurant. Urmărea ce cărți citea, ce locuri frecventa, cu ce prieteni își petrecea timpul. Laura Tilton era singura pe care o accepta. Anjelica nu avea altă confidentă. Când se măritase cu R.H., tatăl ei o dezmoștenise, iar după aceea n-a mai reluat niciodată legăturile cu familia.

– Iar apoi te-ai născut tu.

– Cam după cinci ani de căsnicie. Aș vrea să cred că i-am adus o oarecare mângâiere, dar adevărul e că n-am făcut decât să înrăutățesc și mai mult situația. La scurt timp după nașterea mea, Anjelica a început să primească scrisori de la Anatol. În secret, cu un nume fals la expeditor. îi spunea că niciodată nu încetase s-o iubească și o implora să-l părăsească pe R.H. și să se mărite cu el. Ea nu i-a răspuns niciodată la scrisori, deși de fiecare dată când primea câte una se închidea în camera ei și

plângea. I-a spus Laurei Tilton că acum avea anumite responsabilități. Avea un copil și era obligată să-și salveze căsnicia. Așa că s-a înăsprit. Știi, sindromul Hale's Point e molipsitor. Desigur, era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să fugă?

– Categoric. Anatol i-a scris cinci ani în șir, dar ea nu i-a răspuns la nici o scrisoare. A început să audă de la prietenii din Europa că Anatol se distrugea singur, că bea prea mult, că făcea tot felul de lucruri necugetate. Într-o zi, a primit un telefon. Anatol căzuse cu Lamborghini-ul lui de pe o șosea din Alpii Elvețieni și murise.

– O, nu...!

– A cuprins-o o deprimare cumplită. O săptămână mai târziu, s-a cazat într-un motel de pe marginea șoselei și s-a spânzurat cu o bucată de coardă nautică. N-a lăsat nici un mesaj, dar peste două zile Liz Wycliff a primit o scrisoare de la ea, pusă la poștă în ziua sinuciderii, prin care îi cerea să aibă grijă de mine.

– Știa ce sentimente avea Liz pentru tatăl tău?

– Fără îndoială. Toată lumea știa.

După o scurtă pauză, Tucker adăugă:

– Îți dai seama că singurul lucru pe care-l avem noi doi în comun este sinuciderea mamei.

– Ai dreptate. E îngrozitor. Trebuie să mai existe și altceva.

– Dă un exemplu.

Nu reuși. Din pieptul lui Tucker ieși un chicotit amuzat.

– Destul de înspăimântător, nu-i așa?

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând răpăitul insistent al stropilor de ploaie în fereastră. Apoi, dinspre bucătărie se

auzi bâzâitul ceasului de la cuptor. Tucker gemu. Harley începu să-și desprindă membrele dintre ale lui, dar el nu se clinti.

– Lasă-l să sune, spuse el.

– Nu pot suporta zgomotul ăsta.

Tucker o cuprinse cu brațele, trăgând-o peste el.

– Eu pot trăi cu el.

Îi cuprinse partea dinapoi a capului cu mâna lui mare, trăgându-i fața spre a lui, și o sărută scurt, dar înflăcărat.

Harley îl privi în ochi.

– O să se ardă lasagna, spuse ea.

– Atunci, poți face în locul ei niște terci din ăla gri.

O strânse în brațe cu putere, ținând-o pe loc.

– Ești dispus să mănânci păsat numai ca să rămân aici, cu tine?

– Da!

Slăbind strânsoarea, Tucker își coborî mâinile spre șalele ei, apăsând-o. Când îi simți degetele strecurându-se pe sub betelia pantalonilor scurți, Harley se retrase de la pieptul lui și se ridică.

– Ei bine, eu nu.

Îi întinse o mână, iar Tucker o apucă.

– Ai o inimă de piatră, comentă el, în timp ce se ridica în picioare, căutându-și bastonul prin jur.

– Am un stomac gol. Încerci să mă lași nemâncată. Tu ești cel cu inima de piatră.

Tucker o urmă în bucătărie, mormăind:

– Ideea ai nimerit-o, dar ai greșit organul...

– Poftim?

– Nimic.

Capitolul 7

– Ba am să înot! insistă Harley, în timp ce termina de frecat tigaia cu peria Brillo, o clătea sub robinet și i-o dădea lui Tucker.

– Ba n-ai să înoți! replică Tucker, în timp ce ștergea tigaia cu mișcări repezi și furioase, trântind-o apoi pe bufet, lângă chiuvetă.

Harley căută prin apa cu detergent, nu mai găsi nici un vas de spălat, și scoase dopul. Când își scoase mănușile de menaj, acestea pocniră ca pentru a-i puncta cuvintele.

– N-ai nici un drept să-mi dai ordine, ca un tiran care le știe el pe toate, cu aerul ăsta...

În timp ce-și căuta cuvintele, Tucker o ajută îndatoritor:

– Paternalist?

– Paternalist, plin de sine, atoateștiutor...

Tucker se rezemă de bufet, zâmbindu-i.

– Te repeți.

– Las-că știi tu ce vreau să zic!

– Dumnezeule, frumoasă mai ești. Strălucești de indignare...!

Harley n-avea de gând să se lase intimidată de complimentele lui.

– Phil a spus că, dacă mă simt în stare, să fac mișcare.

– Vorbea despre o plimbare pe plajă, nu despre înot.

– Vorbea despre orice activitate fizică. Am nevoie de mișcare și-mi place foarte mult să înot seara. Iar acum, că s-a oprit ploaia, am de gând să înot.

Tucker își frecă ceafa.

– Ascultă, știu că nu-ți mai amintești foarte bine ziua de ieri, dar ți-a fost foarte, foarte rău. Nu cred că e recomandabil să înoți... o vreme.

– Un doctor în medicină internă m-a lăsat să cobor pe plajă și să fac o plimbare destul de lungă, azi după-amiază.

Dându-și ochii peste cap, Tucker răspunse:

– Întâmplător, acel doctor în medicină internă avea și alte motive...

– Auzi, mai lasă-mă! Mai întâi Jamie, acum Phil... Crezi că toți bărbații care mă cunosc își fac fel de fel de planuri cu mine, numai fiindcă... fiindcă...

Tucker își rezemă bastonul de bufet și se apropie de ea.

– Numai fiindcă eu am planuri cu tine? Știu la ce te gândești. Crezi că alerg după tine gâfâind cu limba scoasă, ca un lup flămând, că aș fi în stare de orice numai ca să mă culc cu tine.

Harley se retrase cu un pas, până când simți la spatele ei chiuveta.

– Nu, nu cred asta...

Tucker ajunse imediat în fața ei, imobilizând-o.

– Ei bine, eu o cred, și aș fi în stare de orice pentru asta.

Îi cuprinse fața în mâini și o sărută, apăsat, pătimaș. Când îi dădu drumul, o văzu cum gâfâia sufocată și murmură:

– ...De orice. Spune-mi numai ce anume ar trebui să fac.

– Ești nebun! Nu se cade ca un bărbat să vină și să spună asemenea lucruri. Bărbații trebuie să procedeze cu finețe, să...

– Să-ți cumpere flori, să te invite la cină, să cheltuiască o grămadă de bani cu tine, și pe urmă să te aducă acasă, să stingă luminile, să dea drumul la niște discuri și să pună la cale o seducție ridicol de vizibilă, prefăcându-se tot timpul că sunt îndrăgostiți la nebunie, iar peste o lună, te-au și uitat. Așa e?

– Înțeleg că tu preferi târâtul de păr până-n grota cea mai apropiată.

Tucker își propti mâinile în șolduri.

– Cel puțin, e mai cinstit.

– Și până la urmă, tot m-ai uita, dar nu peste o lună ci a doua zi dimineața, fiindcă ai obiceiul s-o ștergi. Am nimerit-o bine, sau nu?

S-o ștergi la primul semn de iubire, completă Harley în sinea ei.

Tucker tăcu un moment.

– Destul de adevărat.

Harley își încrucișă brațele pe piept, coborând privirea spre pardoseala cu dale mari, și clătină din cap.

– Problema e că știu de ce te dai așa la mine, și nu are nici o legătură cu persoana mea, de fapt. Întâmplător, sunt singura femeie din zonă, iar tu... Mă rog, înțelegi, ai petrecut un an de zile „scos din circulație“, cum se spune, și ești...

– Excitat.

Harley ridică din umeri, iar Tucker încuviință. Se aplecă spre ea, ridicându-i cu o mână bărbia.

– Te înșeli, spuse el pe un ton calm și sincer. Nu-mi doresc doar o femeie oarecare. Pe tine te doresc. Mimi și Brenna sunt femei atrăgătoare, dar nu au nici un efect asupra mea. Tu, da.

Își retrase mâna, dar Harley nu putu să-și miște capul; nu-și mai putea desprinde ochii dintr-ai lui.

– Și, sincer să fiu, sunt surprins. Ești mai tânără decât mine cu paisprezece ani, candidezi la master și-ți calci blugii cu fierul – pentru numele lui Dumnezeu! Nu m-ar surprinde nici să fii republicană cotizantă.

– Sunt republicană cotizantă.

Tucker clipi din ochi.

– Ești republicană cotizantă?

– Parcă spuneai că nu te-ar surprinde.

– Am mințit.

Harley zâmbi.

– Parcă spuneai că tu nu minți niciodată.

– Chiar ești republicană? Serios?

– Da. Sunt membră a Partidului Republican. Nu a Partidului Nazist American, nici a Ku Klux Klan-ului. A partidului lui Abraham Lincoln. Ce e rău în asta?

– Nimic, numai că niciodată în viața mea n-am mai poftit la o republicană. Sau, cel puțin, nu cu bună știință.

– Mă rog, toate au un început. Și-acum, dacă mă scuzi, merg să mă schimb pentru înot.

Chipul lui Tucker se încordă de exasperare.

– Harley... fir-ar să fie! Bine, bine... Poți înota.

– Mulțumesc pentru permisiune, dom' șef. N-am să uit niciodată asta.

– Dar numai în prezența mea.

Harley trecu pe lângă el, spre scară.

– Înoți și tu?

– Nici o șansă. Voi juca rolul de salvamar. Mă pricep foarte bine la respirația gură-la-gură. Vrei să-ți fac și o demonstrație?

– Nici o șansă, îl îngână ea peste umăr, zâmbind.

– Încercarea moarte n-are... bombăni Tucker.

* * *

Când Harley se ridică în apa care-i ajungea până la brâu, privindu-l, frumusețea ei îi tăie respirația. Lucirea fosforescentă a apei se reflecta pe trupul ei, formând linii luminoase, unduitoare. Cu ochii ei verzi-aurii și părul lucios, de culoarea bronzului, arăta ca o zeiță virgină, ieșind din mare.

– Hai și tu, îl chemă ea.

Cuvintele ei îi provocară o reacție fizică absolut neașteptată. Niciodată nu-l mai afectaseră astfel niște cuvinte – sau, cel puțin, niște cuvinte atât de inocente. Ca să-și ascundă stupefacția, Tucker trase iar din țigară, apoi bătu cu ea în capacul borcanului pe care-l ținea în cealaltă mână.

Își drese glasul.

– N-am mai discutat o dată chestia asta?

Harley făcu doi pași spre el, prin apă, parcă mișcându-se cu încetinitorul.

– Haide. Să vedem dacă poți înota o lungime de bazin.

– Ascultă, Harley, ca să nu ne mai pierdem vremea degeaba. Nu pot înota o lungime. Punct.

– De unde știi? Nici n-ai încercat.

Tucker își strivi țigara de capac.

– Ai încredere-n mine, știu de ce anume e capabil trupul meu și de ce nu.

– Habar n-ai de ce e capabil trupul tău, dacă nu încerci.

Chicotind, Tucker replică:

– Nu vreau să te jignesc, dar asta-i o încercare cam jalnică de a mă stimula. Prietena ta Eve nu-știu-și-mai-cum avusese o idee mai bună. Ce le spunea? „Prinde-mă și sunt a ta?“ Asta zic și eu motivație!

– Asupra ta ar avea efect?

O privi în ochi, zâmbind.

– Încearcă și-ai să vezi.

Urmă o scurtă pauză. Harley privi un moment apa, apoi ridică ochii din nou.

– Bine. Prinde-mă și sunt a ta.

Tucker îi studie ochii, încercând să-i citească gândurile.

– Nu vorbești serios, conchise el.

– Întotdeauna vorbesc serios, replică Harley încruntându-se. Și întotdeauna fac...

– ...ceea ce spui că ai să faci. Mda, dar... știu. Ai tu un truc, un subterfugiu ca să scapi, dacă te prind. Exact așa ceva te învață la școala de afaceri.

– Nici un truc. Prinde-mă și voi fi a ta.

– „A ta“ însemnând...

– A ta pentru o noapte.

– În scopul...

– În scopul pe care-l vrei, deși bănuiesc destul de clar care ar fi scopul ăsta. Nici chiar fecioarele nu-s chiar atât de bătute-n cap.

– Mda, acum, că tot ai adus vorba, ești sigură că vrei să închei un asemenea târg, dată fiind... lipsa ta de experiență?

– Dacă pe tine nu te deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

– De ce m-ar deranja? Pe tot parcursul istoriei, bărbații au plătit bani grei pentru fecioare. Iar eu pot câștiga una la prețul unei lungimi de bazin.

– În primul rând, suntem în anii nouăzeci, și crede-mă pe mine, fecioarele nu mai au chiar atâta căutare...

Tucker își îngădui să zâmbească.

– Hai să zicem că sunt un tip demodat.

– ...Iar în al doilea rând, ce te face să crezi că ai să mă prinzi? Tu singur ai recunoscut că nu poți înota nici măcar o lungime de bazin.

– Ăă...

– „Ăă!" îl îngână ea.

Tucker se ridică în șezlong, sprijinindu-se în baston pentru a se scula în picioare.

– Mda, dar, cum spuneai, de unde pot să știu, dacă n-am încercat?

Rezemă bastonul de șezlong și-și scoase tricoul. Aruncându-l într-o parte, își trecu mâinile prin păr, în timp ce observa amuzat privirea cam descumpănită a lui Harley.

– Deci, cum facem?

– Cum... „facem"? Aa... ăă... păi... hai să facem la fel ca Eve cu veteranii ei. Tu pornești din capătul cu apă mică, de la perete. Eu pornesc din punctul de avantaj și înotăm până în capătul cu apă adâncă. Dacă mă prinzi înainte de a atinge marginea, atunci...

Ridică din umeri, deschizând brațele în semn de ofertă.

– ...Una bucată virginitate, s-o stăpâniți sănătos cu toată familia.

– Îți convine stilul liber?

– Orice stil ți se năzare.

– Mmm-hmmm...

Tucker se lăsă pe vine la marginea piscinei.

– Vei avea un avantaj destul de mare.

– Iar tu ai avantajul că te împingi în perete. Așa, vei recupera poate tot handicapul.

Strâmbându-se, Tucker încercă să-și imagineze cum ar fi împins peretele cu piciorul infirm.

– Bine...

Își scoase mocasinii, se așeză pe marginea bazinului și se lăsă în apă. Șortul larg i se umflă imediat; avea să-l stânjenească. Începu să-i descheie șlițul.

– Ai ceva împotrivă să mi-i dau jos?

Harley îl fulgeră cu privirea.

– Da!

În timp ce-și trăgea fermoarul la loc, Tucker ridică o mână, împăciuitor:

– Voiam doar să te enervez. Pentru inspirație.

Pe cine încerca să păcălească? Zilele lui de glorie apuseseră de mult. Harley putea să înoate și în cerc împrejurul lui. Îl aștepta o probă a umilinței.

– Gata...?

Harley trecuse în punctul de avantaj, iar acum stătea cu fața spre el. Oftând, Tucker dădu din cap.

Întorcându-se în loc, Harley începu să numere:

– Unu...

Tucker își propti de perete piciorul sănătos.

– Doi...

Harley își poziționă brațele.

Clătinând din cap, Tucker îi urmă exemplul.

– Trei...

Mai aruncă o privire spre el. De cum îi văzu fața, Tucker știu că, indiferent cât de disperată îi era situația, trebuia să dea totul. Trebuia să încerce. Trebuia s-o prindă.

Sfidând orice rațiune, își potrivi piciorul infirm lângă celălalt, pentru a se împinge cu mai multă putere.

– Start!

Picioarele lui Harley se întinseră în urma trupului, iar brațele începură să-i oscileze înainte, în timp ce Tucker se lansa de la perete. În vremurile lui bune, impulsul îl purta o treime de bazin, înainte de a începe să dea din brațe. Acum, abia ajunse la câțiva metri.

Durerea – în piept ca și în picior – începu în momentul desprinderii de perete. Fiecare mișcare a brațelor și a picioarelor o intensifica. Tucker era într-o formă îngrozitoare, nu numai din cauza durerii, ci și pentru că grupe întregi de mușchi din piept și din piciorul stâng nu-i mai erau de nici un folos. Știu aproape imediat că nu avea nici o șansă de a o prinde pe Harley. Ridicând capul ca să respire, o văzu ajungând la marginea opusă. El abia intrase în zona cu apă adâncă.

Dezgustat, se opri călcând apa, dar și această mișcare îi provoca dureri aproape la fel de mari ca înotul. Se agăță de margine și-și dădu seama că i se tăiase respirația, deși înotase atât de puțin. În adolescență, nu i se întâmplase niciodată. Dar pe-atunci nici nu fuma, cu excepția câte unui Marlboro ocazional.

Oare era în stare să se salte pe margine, sau trebuia să urce pe trepte? Mârâi o înjurătură obscenă, înainte de a-și da seama că Harley tocmai sosise în spatele lui.

– În general, nu te-am prea auzit înjurând, spuse ea, agățându-se de margine. Doar câte o drăcuială, din când în când.

Zâmbetul lui Tucker arăta mai mult ca un rictus.

– E o amintire absurdă a educației pe care am primit-o la Hale's Point. Nu-mi place să înjur în fața femeilor.

– N-o găsesc deloc absurdă. Mai degrabă drăgălașă.

– Drăgălașă? râse el obosit. Pân-aici mi-a fost. Nu-s numai o epavă, fără pic de baftă în amor, acum mai sunt și *drăgălaș*.

– Ai ajuns până la jumătate, spuse Harley. Nu-i rău deloc.

– Și la jumătate, cât din tine primesc?

– Zero.

– Atunci este rău.

Tucker conchise că se odihnise destul pentru a încerca să iasă din piscină. Împingându-se cu ambele brațe pe margine, cu un mormăit de efort, ieși dintr-o singură încercare, spre imensa lui satisfacție. Așezat pe margine, simți ceva în buzunarul de la spate, gemu, își scoase portofelul și-i deșertă conținutul ud pe ciment. Banii, fotografiile, legitimațiile, cărțile de vizită, toate erau leoarcă și trebuia să le întindă undeva la uscat sau să le arunce. Printr-o ironie a sorții, scăpaseră nevătămate numai obiectele care nu-i erau de nici un folos: două pliculețe pătrate de staniol, cu inscripția „Trojan". Observă privirea lui Harley stăruind un moment asupra prezervativelor, înainte de a se îndepărta. Le băgă pe toate la loc în portofel, îl vârî din nou în buzunar și se întinse să-și maseze mușchii îndurerați ai piciorului stâng.

– Te doare?

– Nu-ți face griji.

– N-am vrut să te doară, spuse ea cu voce mică. Nici să te deprime. Am vrut doar să te inspir. Poate că nu-s la fel de inspiratoare ca Eve Markham...

– Of, iubito...

O șuviță de păr atârna peste ochii lui Harley, iar Tucker întinse mâna și i-o potrivi după ureche.

– Mă inspiri foarte mult. Am făcut un efort eroic, chiar dacă rezultatele n-au fost pe măsura lui.

Harley ieși din apă, cu o grație fluidă, și se așeză lângă el. După câteva momente de tăcere, își înconjură genunchii cu brațele și spuse:

– Poate că mâine vei avea mai mult noroc.

– Mâine? Vrei s-o facem și mâine?

– Sigur că da. Asta ar trebui să fie fizioterapia ta. Progresul are nevoie de timp. Mă gândeam s-o facem zilnic, după înotul meu de seară.

Tucker îi studie ochii. Era sigur că inițial Harley o considerase doar o provocare izolată și nimic mai mult.

– De ce faci asta? Sincer.

Harley păru să-și aleagă cu mare grijă cuvintele.

– Vreu să te vindeci. Serios. Și tu m-ai îngrijit ieri, când mi-a fost rău. Să zicem că vreau să mă achit.

– Da, dar nu te temi că s-ar putea să te prind și să te pun la plată? Chiar vrei să ajungi atât de departe, în interesul refacerii mele?

– Poate că sunt pur și simplu sigură că n-ai să mă prinzi niciodată, spuse ea fudulă.

– Poate că te înșeli amarnic.

– Poate că da. Dar nu-ți face griji. Știu ce înseamnă un târg serios. Dacă pierd, voi plăti.

– Chiar te gândești că s-ar putea să pierzi?

Aplecându-se spre ea, îi murmură la ureche:

– Cine știe? S-ar putea să-ți placă...

O luă din nou de bărbie și-i întoarse fața spre el, însă chiar când îi atinse buzele cu ale lui, Harley se retrase brusc.

– Nu cred c-o să-mi placă.

Tucker făcu o pauză.

– Ascultă, s-ar putea să-mi fi pierdut exercițiul, dar încă mai știu cum să...

– Nu despre tine vorbesc, îl întrerupse ea, fără să-l privească. La mine mă refer. Nu vreau să-ți faci speranțe, să crezi că va fi... Nu știu cum să spun, un fel de... noapte de pasiune neînfrânată. Nu cred că sunt prea... receptivă.

Punându-i o mână pe umăr, Tucker răspunse:

– Știu că n-ai experiență.

Harley clătină din cap.

– Vreau să zic, nu cred că pot să...

Apoi oftă.

– Am avut un prieten în colegiu, pe Brian. Mereu încerca să mă convingă să... știi tu.

– Pot deduce destul de exact.

– Dar eu n-am vrut niciodată, iar el a spus că eram... că probabil... că nu puteam să...

– A spus că ești frigidă?

Harley dădu din cap.

– O, iubito, cuvântul ăsta ar trebui să fie tăiat din toate dicționarele. Nu există femei frigide, numai bărbați nepricepuți.

Se aplecă spre ea, o sărută pe gât și adăugă:

– Iar eu nu fac parte dintre ei.

– Nu știu... Brian a spus...

– Brian e un idiot.

– Ba nu-i un idiot.

– Ba e. Doar a lăsat să-i scapi, nu?

Fără voia ei, Harley zâmbi ușor, cu satisfacție.

– Cine-a spus că nu știi să fii galant?

Se ridică în picioare, iar Tucker se căzni să se ridice și el, refuzându-i ajutorul.

– Merg să-ți aduc bastonul.

O cuprinse cu un braț pe după umăr.

– Mă pot sprijini și de tine. Dacă nu te superi...

După o scurtă ezitare, Harley îi cuprinse talia cu un braț. Când ajunseră la șezlong, îi întinse mâna:

– Deci, înțeleg că am încheiat un târg?

Tucker îi luă mâna și o trase spre el, încercuind-o cu brațele și aplecându-se să-i acopere gura cu a lui. O sărută cu pasiune, pe negândite, gustându-i buzele pârguite, scormonind printre ele până când limbile li se întâlniră.

După o scurtă ezitare, Harley îi răspunse la sărut, înconjurându-l cu brațele și lipindu-se de el. Sfârcurile i se întăriră pe pieptul lui, iar trupul lui Tucker fremătă ca răspuns. Simțind, Harley întrerupse sărutarea, gâfâind:

– Tucker...

Încercă să se retragă, dar el o ținea strâns, murmurându-i răgușit la ureche:

– Las-o-ncolo de-nvoială... Fă dragoste cu mine. Acum.

Încercă să-i regăsească gura, dar Harley întoarse capul și se desprinse de el.

– E mai bine așa cum spun eu, șopti ea. Trebuie să fie așa, sau nicicum. E singura mea ofertă.

Plămânii lui Tucker se goliră de aer, într-un oftat prelung, întretăiat.

– Mamăăă, da' știu că negociezi dur...

Tucker îi întinse mâna.

– Batem palma?

Mâna lui mare i-o cuprinse, strângând-o.

– S-a făcut.

* * *

Harley ridică privirea din carte, când auzi scârțâitul treptelor. Sunetul fu urmat curând de altele – bocănitul bastonului, pașii înfundați pe culoar, apropiindu-se de ușa camerei.

Din nou? Doar se înțeleseseră în aceeași seară. Se săturase deja să mai aștepte?

Dar... nu. Pașii trecură mai departe, continuându-și drumul pe coridor. Auzi altă ușă deschizându-se, apoi închizându-se la loc; recunoscu scârțâitul ușii de la apartamentul lui R.H. Ce căuta Tucker acolo?

După ce câteva minute nu mai auzi nimic, Harley își reluă lectura. Acum avea o carte mult mai captivantă decât „Prioritățile managerului de succes" și nu-i era somn.

Trecu cam o oră, apoi auzi din nou pașii. De astă dată se opriră lângă ușa ei, după care urmară două ciocănituri încete.

– Intră.

Tucker nu mai ezită în ușă ci veni drept spre ea, înclinând capul pentru a citi titlul cărții, pe care Harley îl acoperi imediat cu mâna.

– Azi ce citești? „Cum să câștigăm destui bani ca să ne plătim terapia“?

Când Tucker întinse mâna spre carte, Harley o retrase, dar reuși să i-o smulgă, râzând încântat când descoperi ce era.

– „Kama Sutra“! Ți-am spus eu c-o să-ți placă!

I-o înapoie, iar Harley o luă din nou, simțind cum se înroșea toată.

– Da' știu că ești bine dispus, comentă ea.

– Efectul endorfinelor, îi explică Tucker așezându-se pe marginea patului. Am făcut gimnastică în sală.

– Aha...!

Așa i se explica înfățișarea. Purta un tricou gri, ud de sudoare, șort de gimnastică bleumarin și niște tenișI vechi. Șuvițele părului nădușit îi cădeau pe frunte, iar Tucker și le împinse înapoi cu degetele, spunând:

– Singurul mod în care mi-aș putea recupera forma la înot constă în dezvoltarea mușchilor care mi s-au atrofiat după accident. În primul rând, pectoralul și cvadricepsul stâng. Așa că mi-am conceput exercițiile ca să solicite cât mai mult zonele astea – multe extensii și tracțiuni de picior, flotări, ridicări la bancă... Vrei să mă ajuți și pe mine mâine la ridicări? Putem lucra împreună. Tu mă asiști pe mine, eu te asist pe tine.

Harley dădu din cap, fără o vorbă. Nu-l mai văzuse niciodată atât de însuflețit și nu prea știa ce să spună.

Tucker continuă:

– Desigur, nu-mi pot antrena numai grupele astea de mușchi. Trebuie să-mi readuc în formă tot trupul, dacă vreau să fiu realmente rapid. Când participam la concursuri, tăiam apa ca un glonț. Nimeni nu se punea cu mine. Mă voi antrena așa cum a făcut cu mine antrenorul de-atunci. O oră de lucru

cu greutățile pe zi, în ședințe separate, alternând jumătățile superioară și inferioară ale trupului. În plus, zilnic, o sută de genuflexiuni și o sută de flotări. Ne punea și să alergăm câte cinci mile, dar le voi înlocui cu câte patruzeci și cinci de minute la aparatul de vâslit. Și, desigur, lungimi de bazin, cât de multe pot. Urmăresc să ajung la o sută. Ei, ce crezi?

– Cred... cred că vei ajunge destul de...

Tucker îi luă bărbia în mână.

– Eu cred că voi ajunge un monstru.

O sărută scurt, apăsat, și se ridică.

– A, era să uit de ce-am venit.

Scoase din buzunarul de la spate un pachet de Camel pe jumătate gol și i-l întinse. Apoi mai scoase din buzunarul din față un pachet nedesfăcut, dându-i-l și pe acela.

– Vreau ca pe astea să le ascunzi de mine.

– Te lași?

– Pentru înot ai nevoie de plămâni buni, răspunse el, în drum spre ușă. Dacă nu respiri cum trebuie, nu te-ajută nici toată forța fizică din lume.

Se mai opri o dată în ușă, zâmbindu-i mândru.

Cu un zâmbet pe care și-l dorea cât mai indiferent, Harley smulse o pernă de puf din grămada de la spatele ei și o aruncă spre el. Tucker închise ușa, iar perna o lovi cu o bufnitură și căzu pe podea.

Harley se lăsă pe spate, uitând de golul rămas în locul pernei pe care o aruncase. Se lovi cu capul de perete și scoase un țipăt de durere. În următoarele minute, își frecă locul lovit, întrebându-se în ce se băgase.

Capitolul 8

A doua zi dimineața, imediat după micul dejun, Tucker primi un telefon de la Phil.

– Știi casa aia veche victoriană, din sat, de lângă librărie? îl întrebă Phil. În copilăria noastră a fost un salon de pompe funebre acolo, apoi un magazin de antichități.

– Mda. Are cumva vreo legătură cu Jaguar-ul meu?

– Nu, nu, nu. A cumpărat-o Doug Ralston. Îl mai ții mine pe Doug, nu?

– Sigur. S-a apucat de afaceri cu antichități?

– Doug? Nici o șansă. Nu, a transformat casa în club. Mai mult pentru rock popular, dar are și un saxofonist de jazz, care cântă acolo lunea seara.

– În Hale's Point există un local de noapte? se miră Tucker.

– Oricât ți s-ar părea de incredibil, da. Și încă un local foarte bun.

– Iar motivul pentru care-mi spui toate astea...? îl încurajă Tucker.

În fața lui, Harley scoase o revistă din teancul de corespondență, văzu coperta și zâmbi. Tucker ardea de curiozitate să știe ce anume o făcuse să zâmbească. Apoi clătină din cap. Cui îi păsa? Ce-l apucase?

– Motivul, răspunse Phil, e că formația pentru diseară a contramandat angajamentul, ceea ce nu e bine deloc, azi fiind vineri, zi de vârf. Noroc că au program de rezervă, pentru orice ocazie. Pariez că nu ghicești în ce constă.

După un moment de gândire, Tucker spuse:

– Nu vorbești serios. N-or fi cumva Rob, Jim și băieții ăia ai lor? Nu se poate ca și acum, după douăzeci de ani, să mai aibă formația aia oribilă.

– Mă rog, Jim nu mai e. Urmează dreptul divertismentului, la Los Angeles. Dar Rob și Larry mai sunt aici. Rob face dreptul ecologist, iar Larry predă istoria în Stony Brook. Cântă împreună ori de câte ori au ocazia. Și nici nu mai sunt așa de oribili. Ba chiar, destul de buni. Folk și blues. Compun chiar și unele piese proprii. Ce-ar fi să vii diseară și să-i asculți? Pe la nouă, să zicem? Va fi ca o reuniune. Și întreb-o pe Harley dacă nu vrea să vină și ea.

– Harley, o interpelă Tucker, îndepărtând receptorul de gură, dar nu prea mult, pentru ca Phil să audă totul. Vrei să vii cu mine diseară la un club de rock popular? Ca parteneră a mea?

– Ce naiba, Tucker! chițăi subțire glasul lui Phil din receptor. Știi că nu asta am vrut să spun.

După o pauză, Harley ridică din umeri.

– Sigur. Cred că va fi distractiv.

– Excelent. Vom merge până acolo...

Apropiind din nou receptorul de gură, Tucker pronunță cât putea de clar:

– ...cu Jaguar-ul meu cel nou!

Nedumerită, Harley se ridică să ducă teancul de corespondență, în timp ce Phil spunea:

– Deștept te mai crezi! Oi fi având tu un Jaguar nou, dar eu am ceva mai grozav decât atât. Am o diplomă în medicină. Sunt doctor! Doctor adevărat, cu salariu de șase cifre! Și nici o mașină din lume nu se compară cu asta, nici chiar a ta! Nu așa se cucerește o fată.

– Și cum se cucerește, Phil?

– Cu un teanc de credit carduri gros de să-l ții în mâini fără să ți se atingă vârfurile degetelor. Cu Lord Taylor, Bloomies, Saks, Bergdorf's și încă un catralion ca ele! A, dar uitasem... Tu nu crezi în credit!

Râse maniacal:

– Fraiere!

– Știi ceva? replică Tucker. Îmi pare rău pentru tine, așa că-ți voi găsi o parteneră. De fapt, am pe cineva în minte. O să mori după ea.

– Cine. Nu cumva Mimi! E drăguță, da' nu-i genul meu.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc care-i genul tău. Mă pricep de minune la chestiile-astea.

– Tucker, să nu te-apuci să-mi inviți vreo...

– Acum trebuie să te las. Harley are nevoie de ajutor, cu loțiunea de plajă.

– Tucker...

– Ne vedem diseară.

După ce închise, Tucker căută numărul familiei Tilton în masiva agendă legată în piele neagră a lui R.H., pe care o știa încă din copilărie.

– Mimi? Tucker Hale. Ascultă, niște prieteni de-ai mei vor cânta la clubul din sat, diseară. Harley și cu mine mergem și ne întrebam dacă n-ai vrea să vii cu noi. Și aș dori să mai aduci pe cineva...

* * *

O mână îi frământa ușor spatele gol. Harley deschise ochii, pentru a vedea șoldul lui Tucker care stătea așezat alături, pe pat.

– Deșteptarea, iubito, murmură el. E gata masa.

– Nu-mi zice „iubito“... bombăni Harley, întorcând capul să-l privească.

Reproșul i se opri în gât. Nu putu decât să se holbeze la el, amuțită.

Arăta complet schimbat. Ca un străin.

– Te-ai tuns, constată ea în cele din urmă.

– În sat e o frizerie.

Tucker își trecu o mână peste păr. Era tăiat foarte scurt, dar nu chiar soldățește. Avea un aspect atât militar, cât și aristocratic, ca un tânăr împărat roman.

Ridicându-se, o acoperi pe Harley cu cearșaful și porni spre ușă, adăugând:

– Sus, puiuț, și bagă viteză. Ardeii reci cad greu la stomac.

Regăsindu-și graiul în timp ce ușa se închidea în urma lui, Harley răcni:

– Și nu-mi zi nici „puiuț“!!!

* * *

Nici nu intraseră bine în club, când un glas bărbătesc profund bubui:

– Tucker Hale, nenorocitule, unde mi-e albumul Grateful Dead?

Un uriaș roșcovan și bărbos înainta spre ei prin forfota clienților.

– N-am la mine nici un album Grateful Dead de-ale tale, Doug. Ți-am mai spus! mugi și Tucker.

– Atunci la cine-i?

– Întreabă-l pe Rob.

Lui Harley i se învârtea capul. Probabil că omul acela nu-l mai văzuse pe Tucker de zeci de ani. Și, din câte-și dădea seama, tocmai reluaseră o ceartă veche, întreruptă în perioada adolescenței.

– Hai să-l întrebăm! tună uriașul, făcându-le semn să-l urmeze într-o cameră din dos, unde atârna un candelabru de cristal sub tavan, semn că înainte fusese o sufragerie.

În colț, pe o mică estradă cu un pian, doi bărbați, unul blond, celălalt brunet, probau microfoanele.

– Rooob!!! urlă Doug, iar blondul ridică privirea, zâmbind cu gura până la urechi când îl văzu pe Tucker. La tine-i albumul meu Grateful Dead?

Rob clipi din ochi.

– Mda... Credeam că știai.

Doug se opri locului.

– Ții la tine de douăzeci de ani albumul meu Grateful Dead și credeai că știam?

– E un album bun, răspunse Rob, în timp ce cobora de pe estradă împreună cu brunetul. Voiam să ți-l dau înapoi.

Tucker îi dădu lui Doug un pumn în umăr.

– Nu crezi că-mi datorezi o scuză?

– Ba pe dracu'! se enervă Doug. Nu mai dai și tu o veste douăzeci de ani în cap, nimica nu-ți datorez!

El și Tucker se măsurară un moment cu privirea, apoi izbucniră în râs și se îmbrățișară.

– Băi japiță, ce dor mi-a fost de tine! hohoti Doug.

În timp ce Tucker se îmbrățișa și se bătea pe spate cu ceilalți doi, apăru și Phil. La vederea lui, Tucker o trase pe Harley spre el, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri.

– Harley Sayers, ei sunt Doug, Rob și Larry. Pe domnul doctor Zelin îl știi deja.

Acum toți cred că sunt iubita lui, își spuse Harley, analizând ideea. Iubita lui Tucker Hale... Inima începu să i se zbuciume în piept.

Phil îl măsură pe Tucker cu privirea, din creștet până-n tălpi.

– Încerci să-ți schimbi imaginea? Asta-i cea mai cazonă tunsoare pe care-am văzut-o în viața mea.

– M-am apucat iar de înot, răspunse Tucker, iar părul scurt îmi mărește mobilitatea. Vreau să am viteză.

Cu o privire spre Harley, adăugă:

– Mare viteză.

Harley se întrebă dacă observase cineva cum roșea, în timp ce Rob și Larry își reluară pregătirile, iar Doug îi conduse la o masă mare, de lângă scenă. Acolo, Harley comandă ceai cu gheață, Tucker ceru bere, iar Phil, o Bloody Mary.

Clubul se umplu repede și, nu peste mult, candelabrul se stinse, înlocuit de reflectoarele care luminau mica platformă din colț. Rob și Larry cântară o serie de melodii populare lente, Rob la chitară, iar Larry la pian. La pauză, li se alăturară și ei la masă.

Tucker stătea într-o parte a lui Harley, iar Phil în cealaltă, aplecându-se și punându-i mereu mâna pe braț în timp ce vorbea. Poate că Tucker a avut dreptate, își spuse Harley la un moment dat. Poate că i-am stârnit interesul lui Phil, la urma urmei.

Deodată, Tucker anunță:

– Ia uitați cine-a venit!

Mimi, Jamie, Brenna și o femeie blondă se apropiau de ei.

Brusc, ca și cum s-ar fi fript, mâna lui Phil se retrase de pe brațul lui Harley. Oare asta ce mai însemna?

Începură să facă prezentările, dar nimeni nu era prea sigur cine pe cine cunoștea, iar identitatea blondei rămase un mister pentru Harley. Tucker o îmbrățișă, spunându-i:

– Îmi pare atât de bine că te văd!

– Și mie, răspunse femeia. Mă bucur că i-ai spus lui Mimi să mă aducă.

I-a spus lui Mimi s-o aducă? se întrebă Harley, simțind un junghi de gelozie. Blonda părea să aibă cam aceeași vârstă cu Tucker și arăta de-a dreptul frapant. Îi salută pe Rob și Larry, dar nu-i dădu atenție lui Phil – Harley având impresia că-l ignora intenționat.

– Harley Sayers, spuse Tucker, aș vrea să cunoști o veche prietenă a mea, Kitty Zelin – soția lui Phil.

– Kitty Acton-Kemp, îl corectă blonda, întinzându-i mâna lui Harley, în timp ce Phil îi arunca lui Tucker o privire ucigătoare. Mi-am reluat numele de fată.

Chiar atunci apăru Doug, arătând spre mulțimea din jur.

– Localnicii au început să se agite, băieți, le spuse el lui Rob și Larry. Ce-ați zice de încă o serie?

– Vine și Tucker? întrebă Rob. Hai, ca pe vremuri!

Tucker clătină din cap.

– Aș avea nevoie de o chitară.

– Am una în spate, spuse Doug.

– Cu douăspe corzi?

– Cu douăspe.

Dându-și ochii peste cap, Tucker murmură:

– Nu știu de ce am impresia că mi s-a întins o cursă...

Cu scaunul într-o mână și bastonul în cealaltă, urcă pe scenă, unde se sfătui încet cu Rob și Larry, pe când Doug pleca să aducă chitara.

În timp ce Tucker îi făcea lui Larry o demonstrație la pian, Doug luă microfonul din suport, adresându-se auditoriului:

– Dacă mai aveți răbdare câteva minute, astă seară avem pentru dumneavoastră o surpriză, pe nume Tucker Hale. Oricine s-a-nvârtit prin Greenwich Village acum douăzeci de ani l-a auzit, probabil, cântând împreună cu Chet Madison. Au prezentat recitaluri importante la „The Bitter End“ și „The Bottom Line“. Țin să se știe că Tucker e singurul pe care l-am cunoscut în viața mea în stare să refuze efectiv un contract de înregistrare.

Din public se înălțară murmure.

– Mi-a spus că are niște materiale noi compuse de el, întrucât în ultima vreme are mai mult timp liber. În câteva minute, vom vedea dacă sunt bune de ceva.

Puse microfonul la loc, coborî de pe estradă și trecu în spatele lui Harley. Aceasta întoarse capul spre el, întrebându-l:

– Tucker a refuzat un contract pentru un disc? Mie mi-a spus că nu s-a legat... Nu știam că i s-a oferit chiar un contract.

Uriașul se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

– Din câte știu eu, Chet a fost cauza, ceea ce nu mă surprinde. Tipul ăla a fost întotdeauna cu probleme.

– Nu era bun prieten cu Tucker?

– Prieten? Da. Bun?

Clătină dincap.

– N-a făcut decât să-l tragă în jos, iar Tucker, din păcate, nu s-a împotrivit.

– Nu înțeleg, spuse Harley. Ce s-a întâmplat?

– Știi că s-au lăsat de școală și au fugit de-acasă în același timp.

Harley dădu din cap.

– Pe urmă, au cântat împreună în Village. Au început să facă valuri. Într-o seară, un om de la „A—R“ le-a văzut numărul.

– „A—R“?

– Înseamnă „artiști și repertoriu“. Umblă prin cluburi, în căutare de noi talente pentru marile case de discuri. Oricum, ăsta l-a luat pe Tucker deoparte și s-a oferit să finanțeze o demonstrație – primul pas spre semnarea contractului – dacă renunța la Chet. A zis că Chet nu era de aceeași valoare, lucru perfect adevărat, și că Tucker s-ar fi prezentat mult mai bine cu un număr solo.

Ridică din umeri.

– Tucker n-a primit. Din loialitate pentru Chet, a respins oferta, gândindu-se că mai devreme sau mai târziu cineva îi va angaja pe amândoi. Până la urmă, s-au lăsat de cântat și s-au dus la Miami. Peste doi ani, Tucker și-a cumpărat avionul și pe urmă... Mă rog, cred că știi ce s-a întâmplat după asta, încheie el, clătinând din cap.

– Nu prea știu, răspunse Harley. Am auzit că s-a întâmplat ceva, dar...

Alături, Phil își drese glasul, iar Harley întoarse capul, tocmai la timp pentru a-l vedea clătinând negativ din cap spre Doug. Acesta se ridică.

– Mă duc să văd dacă-s gata băieții.

– Spune-mi, insistă Harley.

Doug ridică din umeri.

– Îmi pare rău.

Atunci Harley se întoarse spre Phil, care îi făcea semn ospătăriței.

– Harley, îți comand o Bloody Mary. Cea mai bună pe care-ai băut-o-n viața ta, garantat!

– Phil, spune-mi ce s-a întâmplat la Miami.

– Șșșș, șopti el, în timp ce candelabrul se stingea. Începe spectacolul.

Cei trei bărbați de pe scenă își ocupară locurile, Larry la pian, iar Rob și Tucker pe scaune de lemn, cu chitarele. Glasul lui Doug umplu sala:

– Doamnelor și domnilor, Tucker Hale!

Se auziră câteva aplauze politicoase. Când Tucker dădu din cap spre Rob și Larry, aceștia începură să improvizeze un acompaniament, conferind profunzime și complexitate melodiei sentimentale pe care o cânta el la chitară. Apoi, Tucker atacă partea vocală.

Cântând, glasul lui avea aceeași răgușeală voalată ca atunci când vorbea, dar interpreta versurile cu atâta emoție reținută, încât rezultatul era fascinant.

Când melodia se sfârși urmă un moment de tăcere, ca și cum toți cei din club și-ar fi tras respirația, după care izbucniră aplauze tunătoare, pe care Tucker păru să le găsească destul de jenante.

Urmă o melodie mai variată și mai complexă. Publicul fu la fel de entuziast, iar Tucker se arătă din nou intimidat. În timp de aplauzele se stingeau, spuse în microfon:

– Și ultimul cântec...

Publicul gemu într-un glas.

– Nu eu l-am compus, continuă Tucker. E un blues vechi, pe care Rob, Larry și cu mine obișnuiam să-l cântăm împreună.

Cântecul era vioi, nostim și foarte deochiat. Oamenii începură să aplaude în ritmul muzicii, chiuind la versurile deosebit de picante, până când Tucker, într-o sincronizare perfectă cu ceilalți doi, puse accentul final, cu o înfloritură.

Aplauzele explodară de peste tot, mulți spectatori ridicându-se în picioare.

– Yeahhh! mugi Doug.

– Biiis! strigau alții.

Tucker răspunse clătinând ușor din cap. Își puse chitara jos și-și luă bastonul, după care se uită pentru prima dată drept în public, căutând până întâlni ochii lui Harley, care nu-și ascundea mândria. Zâmbind, îl felicită cu o înclinare a capului, iar Tucker zâmbi și el. În acel moment, Harley simți o legătură caldă și intimă între ei, ca și cum ar fi fost singurii oameni prezenți în toată încăperea.

Înainte de a apuca să scoată o vorbă, îl văzu pe Doug punând o mână cărnoasă pe umărul lui Tucker, care cobora de pe scenă.

– Bravo, dom'le! Nu ți-ai ieșit din mână! Pot să te înscriu pentru vinerea? Vei sta aici toată vara, nu?

Tucker își rezemă brațul pe spătarul scaunului lui Harley, atingându-i ușor spatele.

– Mda, rămân până se-ntoarce R.H. Și am să cânt vinerea la tine. Cu mare plăcere.

În timp ce Doug se retrăgea, Mimi și Kitty plecară spre toaletă. Phil profită de ocazie ca să șuiere:

– Tucker, fir-ai tu al dracului să fii, ce ți-ai pus în cap, de-ai chemat-o pe Kitty aici? Ce, ea vrei să fie partenera mea?

– Ți-am spus că e pe gustul tău, replică Tucker. Ați stat de vorbă cât de cât?

– N-am mai văzut-o de șase luni! mârâi Phil. Despre ce naiba să vorbesc cu ea?

– Întreab-o dacă n-are nevoie de baloane cu heliu.

Harley habar n-avea despre ce baloane cu heliu era vorba, dar Phil păru să înțeleagă. Clătină din cap și rămase îmbufnat.

Rob și Larry mai cântară o serie de melodii, iar reprezentația se termină pe la ora unu noaptea. Harley și Tucker îi urmară pe Mimi, Jamie, Brenna și Kitty pe trotuar, în răcoarea de-afară.

Tucker lăsă ridicată capota Jaguar-ului. Parcurseră drumul până acasă într-o tăcere plăcută, până când ajunseră pe alee, iar Tucker frână și opri motorul. Întorcându-se spre Harley, o întrebă:

– Te-ai simțit bine în seara asta?

Harley dădu din cap.

– A fost extraordinar. Tu ai fost extraordinar. N-aveam idee că ești un cântăreț atât de bun.

În mașină era întuneric, iar Tucker o privea cu ochi imenși, în care se citea aceeași sfială de pe scenă.

– Îți mulțumesc.

– Doug mi-a spus despre Chet și contractul pentru disc. Îmi pare foarte rău că n-a ieșit.

Un moment, Tucker privi înainte, prin parbriz. Apoi se întoarse din nou spre ea:

– Și ce ți-a mai spus Doug?

Harley îi susținu privirea.

– Nu mi-a spus ce s-a întâmplat la Miami, dacă la asta te referi.

Lipsa oricărui răspuns îi confirmă că așa era.

– Dar aș dori să știu. Aș vrea să-mi spui tu.

Tucker tăcu din nou, îngândurat, o bună bucată de vreme.

– Până când m-am întors aici, nu m-am mai gândit la Miami ani de zile. Nici n-am mai vorbit despre cele întâmplate atunci. Prefer așa.

Înțelegând că n-o refuzase direct, Harley insistă:

– Orice-ar fi fost, nu crezi că aș înțelege?

– Drept să-ți spun, nu. Și mie încă mi-e greu să înțeleg. Ești foarte inteligentă, dar și foarte tânără și... Nu vreau să te jignesc, dar ai obiceiul să judeci. Iar eu...

Întinse o mână, mângâindu-i tâmpla.

– ...Țin la părerea ta despre mine.

Apoi, ridică din umeri.

– Nu știu de ce, dar n-am ce face.

Harley dădu din cap.

– Bine.

Luând-o de mână, Tucker o conduse în casă. Înăuntru, își luară rămas bun la baza scării, apoi se duseră fiecare în camera sa.

Capitolul 9

În timp ce Harley ștergea ultimele vase rămase de la cină, Tucker deschise frigiderul și scoase sticla de șampanie pe care o ținea la rece de peste două săptămâni.

Harley făcu ochii mari.

– Vrei să spui că voi afla în sfârșit pentru ce ai luat șampania asta?

– Da, să trăiți. Și n-ar strica să iei ceva mai gros pe tine. Vreau să coborâm pe plajă, ca să închinăm un pahar sărbătoresc, iar noaptea e cam rece.

Îl privi încruntată.

– Ia stai puțin. Nu poți coborî pe plajă. N-ai mai trecut pe-acolo niciodată, de când te-ai întors.

Tucker ridică din umeri.

– Am de gând să încerc. Cred că acum sunt în stare.

– Și înotul nostru de seară? Mă mir că vrei să sărim peste el.

Zâmbind, Tucker răspunse:

– N-o fac cu dragă inimă, dar în seara asta prefer plaja.

– Bine, dar...

– Ascultă, știu că-ți vine greu să fii spontană...

– Nu mi-e greu deloc!

– Atunci, dovedește-o.

– Așteaptă-mă zece minute, să-mi iau niște blugi și un pulovăr.

Peste zece minute, coborau pe scara de bolovani spre plajă. Tucker renunțase la baston și la țigări, era întremat, rapid și fericit – iar pentru toate astea, lui Harley trebuia să-i mulțumească. Cu gândul la ea, își aminti de pachețelul din buzunarul jeanșilor. Îl bătu ușurel cu palma, pentru a se asigura că era acolo.

Niște chicoteli dinspre pâlcul de brazi dintre plaja familiei Hale și cea a Tiltonilor le atraseră atenția. O văzură pe Brenna, complet goală, alergând spre apă. Jamie, și el gol, o urmă și, ajungând-o din urmă, o trânti pe nisip. Când își dădură seama că erau priviți, o luară la fugă înapoi spre brazi, cu țipete ascuțite.

Din seara când Tucker cântase pentru prima oară la club, deveniseră inseparabili. Phil renunțase și el să se mai țină după Harley, din momentul când își revăzuse soția. Totuși, renunța să-și calce pe mândrie, dându-i lui Kate posibilitatea de a-l ierta, așa că mariajul lor continua să stea sub semnul îndoielii.

Tucker o conduse pe Harley până la o oarecare distanță, unde întinse pe jos o pătură, făcu alături un foc și, spre încântarea lui Harley, scoase din rucsac câteva obiecte de cristal vechi – un bol, o vază și două cupe de șampanie, toate învelite în prosoape de vase ca să nu se spargă. Umplu bolul cu cireșe și piersici, iar vaza cu levănțică de lângă zidul de

piatră. După ce destupă șampania, umplu paharele și, așezându-se lângă Harley, îi întinse unul. Lumina focului scânteia în cristal, reflectându-se în ochii ei.

– Nu crezi că e timpul să-mi spui și mie ce sărbătorim? întrebă ea Cred că e ceva foarte important, dacă ai coborât până aici. Nu ți-a putut fi prea ușor.

Tucker răspunse:

– Sărbătorim faptul că am putut coborî până aici, chiar dacă nu mi-a fost ușor. Sănătate!

Ridică paharul. Harley, cu un zâmbet neîncrezător, i-l atinse cu al ei. Răsunară ca doi clopoței.

Apoi, Harley luă o sorbitură.

– Să ne înțelegem. Ai coborât până aici ca să sărbătorim faptul că ai putut coborî până aici?

– Da. Locul ăsta e foarte deosebit pentru mine. Când eram mic, îmi petreceam mult timp aici. Făceam focuri, dormeam noaptea sub cerul liber, mă gândeam la tot felul de lucruri, mă întrebam ce-mi rezervă viitorul. Am vrut să te aduc și pe tine aici.

În ochii lui Harley se oglindea pâlpâirea jucăușă a flăcărilor. Înghiți în sec.

– Îți mulțumesc.

– Eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumească. Dacă nu erai tu, probabil că niciodată n-aș mai fi văzut locul ăsta. Dacă nu erai tu... Doamne, dacă nu erai tu, acum aș fi fost din nou în Alaska, dorindu-mi să fiu aici, înecându-mă cu fum de țigară și târându-mă de colo-colo în baston. Așa că îți mulțumesc.

O luă de bărbie și, încet, îi ridică fața spre a lui. O sărută ușor, cu grijă. Apoi, punând paharul pe nisip, lângă pătură, scoase din buzunar punguța de catifea neagră. Luă mâna liberă a lui Harley și i-o puse în palmă.

– Vreau să primești asta de la mine.

Harley își lăsă și ea paharul jos. Fără să clipească, îl întrebă cu o voce ascuțită, ca de copil:

– Ce e?

– Deschide-o.

Cu mișcări ezitante, Harley desfăcu gura pungii, legată cu un șiret auriu, și scutură conținutul în palmă. Când își dădu seama ce ținea acolo, se îndreptă de spate, trăgând brusc aer în piept.

– Tucker! Cerceii mamei tale!

– Vreau să fie ai tăi.

Harley ridică un cercel. I se legăna greu sub degete, un ciorchine de rubine înconjurate cu aur filigranat.

– Sunt... sunt vechi de patru sute de ani!

– Probabil aproape cinci.

– Nu-i pot primi, spuse ea cu convingere, punându-i la loc în săculeț.

– Iar eu nu-i iau înapoi, răspunse Tucker. Încearcă-i. Vreau să te văd cu aur și rubine lângă piele.

Harley îl privi lung.

– Cui îi aparțin?

Încântat de reacția ei, Tucker se culcă alături, sprijinindu-se într-un cot.

– Ție.

– Nu, nu, vreau să zic...

– Am moștenit toate bijuteriile mamei mele. Mi le-a lăsat mie, prin testament. Au petrecut ultimele trei decenii într-un seif de la banca din sat.

– Și n-ai vrut să le scoți de-acolo niciodată?

– Ce să fac cu ele?

– Să le vinzi unui muzeu. Cred că valorează o avere.

– N-aș vinde niciodată bijuteriile mamei mele. Chet a încercat să mă convingă, când am plecat de-acasă. Simpla idee îmi făcea rău.

– Atunci, donează-le. Sau împrumută-le, pentru expoziții. Pariez că oamenii de la Metropolitan ar da orice ca să pună mâna pe colecția asta.

Tucker căzu pe gânduri.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Poate c-am să le împrumut, cândva.

Luă săculețul și-l introduse la loc în buzunarul din față al jeanșilor.

– Cu excepția cerceilor. Sunt ai tăi, indiferent dacă-i vrei sau nu.

Își alese cu grijă următoarele cuvinte, urmărindu-i atent reacția, când îi spuse:

– Dar pe celelalte s-ar putea să le iau cu mine... când am să plec.

Ochii ei îl săgetară scurt, o clipă, după care se îndreptară spre foc.

– Mi se pare mai înțelept. Să le ai aproape. Sunt sigură că și în Alaska sunt seifuri de depozit.

– Nu mă îndoiesc, dar nu țin neapărat să mă întorc acolo. M-am mutat în Alaska fiindcă era locul cel mai îndepărtat de Florida unde puteam ajunge fără să ies din țară. S-ar putea ca acum să fiu gata să stau undeva la mijloc.

– Ca de pildă?

Tucker mai bău puțină șampanie, privind-o peste buza paharului.

– Nu mi-ar displăcea în Long Island.

Îl privi lung.

– Cu ce te-ai ocupa aici? Tot cu avioanele?

– M-am săturat de avioane, deocamdată, răspunse Tucker clătinând din cap.

– Atunci ce, dacă nu muzica? Să conduci motostivuitorul? Să peticești acoperișuri?

Tucker lăsă paharul jos și se întinse pe spate, cu mâinile împreunate sub cap.

– Poate-am să-mi cumpăr un iaht și-am să pornesc cu el în jurul lumii, ca să meditez.

– Mmmm...

Cu coada ochiului, îl văzu privind-o.

– N-ar strica, dacă reușești.

Un timp, își băură șampania în tăcere. Când paharele li se goliră, Tucker le umplu din nou.

– Nu cred că e bine, spuse Harley. Nu prea țin la băutură. Riscăm să-ți adorm în brațe.

– Nici eu nu prea beau, recunoscu el. Alcoolul și pilotajul nu fac casă mai bună decât alcoolul și șofatul. Ba poate chiar mai rea.

– Nu băuseși când ai avut... când te-ai prăbușit cu avionul. Nu-i așa?

– Nici mort. N-am zburat niciodată sub influența alcoolului. Prăbușirea n-a avut nici o legătură cu băutura. Mai mult cu ghinionul. Un mare ghinion...

Când o privi, Harley întoarse capul, frecându-și brațele.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Puțin.

Tucker luă a doua pătură și o desfăcu.

– Vino aici. Așază-te lângă mine.

Înveli umerii amândurora cu pătura, apoi o cuprinse pe Harley în brațe.

– Un mare ghinion... murmură Harley, ca și cum acele cuvinte i s-ar fi întipărit în minte.

– Și o vreme îngrozitor de urâtă, completă Tucker cu un oftat prelung. Dar au mai fost și alte probleme. Erori tehnice pe care nu le-ar fi putut anticipa nimeni, și-n plus zburam noaptea, ceea ce nu e niciodată prea ușor. Făceam o cursă de rutină, cu marfă, între Anchorage și Fairbanks. Ai auzit de Muntele McKinley?

Harley dădu din cap.

– Doar o zvârlitură de băț. Și deodată, a început un viscol. Complet neprevăzut. Vânt puternic, vizibilitate zero. M-am pomenit cu burta avionului frecându-se de vârfurile copacilor. Cred că am lovit muntele într-un unghi destul de redus – nu frontal, altfel nu mai eram acum aici, să-ți povestesc. Avionul s-a rostogolit, fuzelajul s-a rupt, încărcătura s-a împrăștiat peste tot. Până la urmă, s-a oprit pe un mic platou dintre brazi.

Întorcând capul spre el, Harley îl întrebă:

– N-ai putut să ieși, să chemi în ajutor?

– A, nu. Nici o șansă. Toată partea stângă a carlingii se făcuse praf, o dată cu partea mea stângă. Ieșeau din mine bucăți de metal și sticlă.

O simți înfiorându-se și o cuprinse și mai strâns.

– Eram prins acolo ca un fluture în insectar.

– La aparatul de radio nu puteai ajunge?

– Ba da, dar nu mai funcționa.

– Și ce-ai făcut?

– Am privit ninsoarea, cum intra prin parbrizul spart. Îngropa încet tot avionul. Știam că dimineața n-avea să se mai vadă nimic. Nici o șansă să mă mai găsească. Hemoragia nu era prea gravă, dar durerea, da. Am încercat să mă gândesc la altele, la orice, numai nu la durere, la frig și la faptul că urma să mor. Cel mai mult m-am gândit la tata.

Își dădu seama că în acel moment îl numea pentru prima oară pe tatăl lui, în ani de zile, și altfel decât R.H.

– Ai rămas conștient tot timpul?

– Nu, până la urmă am leșinat, și m-a trezit zgomotul unei lopeți frecându-se de parbriz. Când am văzut o față uitându-se la mine și zâmbindu-mi, mi-am dat seama că până la urmă tot mă găsiseră. Nu mai țin minte, dar pe urmă mi-au spus că am cerut o țigară, înainte de a leșina din nou. Mi-am revenit la spital, peste o săptămână.

– Ai zăcut fără cunoștință o săptămână întreagă?

– Mai mult sau mai puțin. Mi-au spus că mi-am revenit la un moment dat, dar nu-mi mai amintesc. În primele două zile au crezut că aveam să mor și voiau să-mi anunțe rudele. Mi-au întrebat prietenii, piloții, dar nu știau nimic. Nu mă apropiasem de nici unul dintre ei destul de mult ca să le spun cine era tatăl meu, sau unde locuisem. Mi-am imaginat înmormântarea, dacă s-ar fi ajuns până acolo. O mică ceremonie convențională într-un salon de pompe funebre din Seward, cu vreo duzină de oameni – piloții mei, câțiva amici, tipi cu care mă învârteam. Ar fi spus: „Ce băiat bun a fost Tucker Hale și ce noroc avem că a pățit-o el și nu noi!“ N-ar fi plâns nimeni.

Harley murmură ceva. Păreau să fie cuvintele:

– Aș fi plâns eu.

Pe Tucker îl cuprinse dorința, dar nu numai atât... Nu era numai simpla dorință fizică, pe care o simțise de-o mie de ori

înainte. Dorea s-o simtă pe Harley sub el și în jurul lui. Dorea să facă și el parte din ea, voia să se piardă într-însa. În acel moment, numai cu un mare efort de voință reuși să n-o culce pe pătură, pentru a face dragoste cu ea.

Închise ochi o vreme, ascultând ritmul liniștitor al valurilor. Spuse încet:

– În spital, m-am gândit mult. Nimic nu mai contase pentru mine, de foarte multă vreme. Pe urmă, am pierdut avionul, iar lucrurile au început să conteze. Oamenii... tatăl meu... M-am întors aici, fiindcă orice-ar fi făcut și ce nu, este totuși tatăl meu. Contează pentru mine. Iar acum... Nu știu cum s-a întâmplat, dar... contezi și tu. Contezi mult. Cred că m-am... cred că te...

Clătină din cap.

– Niciodată nu i-am mai spus unei femei așa ceva. Mi-e greu. Cum fac oamenii? Ajută-mă, Harley. Spune-mi că vrei s-o spun.

Respirația ei era foarte regulată. Îi simți trupul cald și îngreunat lângă al lui.

– Harley?

Adormise. Îl prevenise că putea să se întâmple asta. Tucker o sărută pe creștetul capului.

Și acum? S-o trezească? Nu-l lăsa inima. Și în nici un caz n-o putea duce în brațe acasă. O culcă pe pătură, cu grijă, o întoarse pe-o parte și-și potrivi trupul masiv lângă al ei, ca două linguri, sub pătură. N-ar fi fost prima oară când își petrecea noaptea pe plaja aceea – chiar în acel loc, de fapt. Dar era prima oară când avea pe cine să țină în brațe în timp ce dormea.

Capitolul 10

A doua zi dimineața, spre prânz, Harley închidea și deschidea sertarele biroului lui R.H., căutând alene timbre, preocupată de trei subiecte contradictorii: bucuria caldă de a se fi trezit din somn pe plajă în brațele lui Tucker, grețurile și durerile primei mahmureli din viața ei și conștiința faptului că peste două zile trebuia să plătească telefonul.

Ajunse la un sertar care conținea un album fotografic cu monogramă, pe care îl ridică fără să-l deschidă. Dedesubt se afla un ziar îngălbenit de vreme, împăturit la un anumit articol. Acesta era ilustrat de fotografia a doi polițiști încadrând un tânăr cu mâinile în cătușe.

Tânărul era Tucker.

Harley clipi din ochi de câteva ori, încercând să-și limpezească vederea și mintea. Tucker în cătușe.

Scoase ziarul din sertar. Era un număr vechi din Miami Herald, având prinsă pe margine cu o agrafă o carte de vizită

cu inscripția: „Charles Madison jr., avocat“ și o adresă de pe Wall Street. Urma un mesaj scris cu stiloul, început pe fața cărții de vizită și continuându-se pe verso: „R.H. – Mi-a trimis-o un prieten din Florida. Citește-o. Sper să te vindece de ideea că Chet al meu are o influență proastă. – C.M.“

Titlul cu litere groase de deasupra articolului proclama:

AGENȚII FEDERALI
ÎMPOTRIVA CONTRABANDIȘTILOR DE DROGURI

Tucker Hale, douăzeci de ani, a fost arestat azi la orele 05:30 a.m., și inculpat pentru transport de cocaină și marijuana...

Cu un gol în stomac, Harley simți că se sufoca. Alergă la fereastră și încercă să respire adânc, gâfâind.

Apoi parcurse în grabă articolul, după care îl citi din nou, mai încet. Descria felul cum, după miezul nopții, agenții federali de pe o vedetă de patrulare din largul coastelor statului Florida observaseră șapte pachete de plastic aruncate în apă dintr-un avion Piper Comanche.

Agenții au interceptat drogurile în momentul când erau încărcate într-o șalupă de un complice încă neidentificat. Complicele a tras asupra vedetei, fiind ucis în schimbul de focuri care a urmat. Avionul a fost localizat peste două ore pe aeroportul Opa-Locka din Miami. Ca proprietar era înregistrat Tucker Hale. Agenții, însoțiți de poliția comitatului Dade, s-au

prezentat la domiciliul domnului Hale, iar acesta împreună cu colocatarul său, Charles Madison al III-lea, au fost duși la secție pentru a fi chestionați. În urma unui interogatoriu prelungit, domnul Madison a fost eliberat, iar domnul Hale a fost arestat și luat în custodie.

Capul lui Harley pulsa de durere, ca și cum ar fi fost strâns într-o pereche de mâini gigantice. O mișcare dincolo de fereastră îi atrase atenția: Jaguar-ul negru sosise pe alee. Tucker coborî, cu o pungă de covrigi.

Harley trânti fereasta și reveni la birou, ca să pună ziarul în sertar.

Când ridică albumul, observă încă ceva dedesubt, alt ziar împăturit, cu cartea de vizită a tatălui lui Chet prinsă pe el. Titlul articolului anunța:

TUCKER HALE, GĂSIT VINOVAT DE TOATE CAPETELE DE ACUZARE

Valoarea drogurilor la vânzare: 1,2 milioane dolari

Se așteaptă condamnarea la pedeapsa maximă

Fotografia îl reprezenta pe Tucker în costum, tuns scurt. Îl înconjurau alți bărbați în costume, cu toții coborând treptele unui tribunal. În jur se îmbulzeau reporteri, cu aparatele foto în mâini sau întinzându-și microfoanele spre Tucker. Acesta nu-i lua în seamă, privind drept înainte, cu o demnitate stranie în acele împrejurări.

Auzindu-l pe Tucker în hol, Harley puse primul ziar la loc și închise sertarul.

Tucker apăru în ușă, deschizând punga.

– Știai că se fac covrigi cu afine? Nu mi-ai spus de care-ți plac, așa că am luat din toate soiurile.

Peste imaginea lui se suprapuse cea cu cătușele la mâini. Harley întoarse capul, rezemându-se de birou.

Tonul lui Tucker deveni mai blând.

– Ce s-a întâmplat? Ești tot mahmură?

Cu ochii închiși, Harley clătină din cap.

– Doctorul Hale recomandă un covrig cu mac și brânză cremă, urmat de cât mai multe lungimi de bazin, ca să elimini toxinele din organism. Am înotat și mă simt grozav.

Ce frumos, își spuse ea. Ce frumos că te simți grozav, în timp ce-n mine se răzvrătește totul!

– Nu pot mânca, reuși ea să murmure.

– Nimic?

Îl simți punându-i o mână pe spate.

– Zău că te-ai simți mai bine dacă...

Harley deschise ochii.

– Prefer să mă culc.

Îi dădu mâna la o parte și ieși din cameră, lăsându-l să privească nedumerit pe urmele ei.

* * *

Harley înota de zece minute, pe spate, relaxându-se, când auzi un sunet dinspre capătul bazinului. Surprinsă, se încordă ca un arc, începând să calce apa.

– Credeam că te-ai dus la culcare, spuse Tucker, scoțându-și mocasinii.

Își impuse să-i răspundă calm.

– Acum mă simt mai bine.

– Serios? zâmbi el. Atunci n-ai să te superi dacă-ți țin companie. Nu-mi poți refuza șansa de a lua marele premiu.

Își aruncă tricoul și, numai în șortul kaki, intră în apă.

Lui Harley îi vâjâia sângele în urechi. Bine, își spuse ea, să terminăm odată. Trăgând adânc aer în piept, îl întrebă:

– Ești gata?

– Mai gata ca oricând. În seara asta sunt cu adevărat gata.

Harley îi dădea cam cincizeci la sută șanse.

– Mă simt rapid.

Poate șaizeci. Cel mult.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră. Orice-ar fi, nu-l lăsa să te prindă.

– Unu... doi... trei... START!

Hai, hai, hai, hai, hai!

Harley se repezi înainte, ca fulgerul, fără să gândească. Dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, dă-i, hai, hai, hai, hai, hai! Îl auzea în urma ei, cu mișcări rapide și puternice. Inima îi bătea în panică, precum a unui animal fugărit. Tucker se apropia. Simțea turbulența apei, imediat după ea. Înota fluture? Își imagină trofeul din camera lui, cu inscripția Tucker Hale, 200 metri fluture, locul întâi...

Două mâini mari îi cuprinseră talia cu o fracțiune de secundă înainte de a atinge marginea bazinului. A reușit! Nu, nu, nu, nu...

Adunându-și toate puterile, îl împinse, se răsuci în loc și sări pe margine, înainte ca Tucker s-o poată opri.

O urmă imediat, nedumerit.

– Harley? Ce s-a întâmplat?

Fără să-i răspundă, Harley își luă halatul de pe șezlong și îl îmbrăcă.

– Haide, Harley, vorbește-mi.

Încercă să plece, dar Tucker trecu în fața ei, apucând-o de braț. Încercă să se desprindă, dar strânsoarea lui deveni și mai puternică.

– Nu-mi veni cu de-astea, Harley. Explică-mi. Ce s-a întâmplat?

Harley îi evită ochii mari și căprui.

– Nimic... numai că nu vreau... o asemenea relație. Nu vreau, pur și simplu.

– Văd și eu că nu vrei. Poți să-mi spui de ce?

– Ascultă, știu că am avut o înțelegere...

– Las-o-ncolo de-nțelegere. Aici nu e vorba de nici o înțelegere. E vorba de tine și de mine.

Îndreptându-și spatele, Harley îi răspunse:

– Între „tine și mine“ n-a fost niciodată nimic. Și nici nu va fi.

– Și-atunci, ce s-a întâmplat toată vara? Ai ceva împotrivă să-mi spui?

Îl privi în ochi.

– Toată vara am fost dusă de nas. Asta s-a întâmplat.

– Ce?

– Dar acum s-a terminat.

– Harley, nu înțeleg...

– Nu te mai osteni. S-a terminat.

Îl ocoli și intră în casă, unde alergă în camera ei, închise ușa și o încuie, după care se ghemui pe pat, tremurând din cap până-n picioare.

* * *

Pe terasă era întuneric. Harley se ridică și ascultă un minut, nemișcată; liniște. Deschizând cu grijă ușa, porni pe hol spre baie, își aruncă halatul și costumul pe dușumea și făcu un duș lung, fierbinte.

Când reveni în cameră, cu părul ud pe spate, înfășurată numai într-un prosop, încremeni în ușă.

Tucker stătea lângă scrin, unde tocmai căuta prin sertarul de sus. Când o văzu, ridică privirea, apoi închise sertarul și-l deschise pe următorul.

– Ce cauți? întrebă Harley.

– Țigările.

– Nu poți vorbi serios. N-ai mai fumat de șase săptămâni. Ai să te-apuci din nou acum?

– Mi-am pierdut motivația de a mă lăsa de fumat.

– Nu vrei să mai fii sănătos?

Tucker trânti sertarul și smuci altul.

– Nu pentru sănătate m-am lăsat, ci pentru tine. Mi-am dat toată silința pentru tine. M-am schimbat complet. M-am reinventat, numai pentru tine. Și, în tot timpul ăsta, te-am așteptat. Șase săptămâni am păstrat distanța și să nu crezi nici o clipă că mi-a fost ușor.

Închise sertarul și o privi.

– Am crezut c-ai înțeles de ce mi-am dat atâta osteneală. Credeam că mă doreai la fel de mult cum te doream și eu pe tine.

Alte sertare nu mai erau. Se uită în jur, frustrat.

– Cred c-am fost un naiv. Te interesa un medic sau avocat, cum a spus Phil, nu un schilod care s-a lăsat de școală și trăiește transportând mărfuri de colo-colo.

– Te rog. Niciodată nu m-am gândit la așa ceva.

– Nu? Mă rog, eu, unul, știu că sunt mai mult decât atât, știu că te merit. Poate că nu te meritam acum șase săptămâni, dar acum, da. Numai tu nu pari să-ți fi dat seama.

Privirea i se opri spre pat. Fără să vrea, Harley se uită și ea într-acolo, iar Tucker observă.

– Îți arde de glumă...

Ridică salteaua cu o mână și smulse de sub ea două pachete de Camel.

– Asta vă-nvață la școala de afaceri? Să vă ascundeți valorile sub saltea? Credeam că e demodat.

Vârî în buzunar pachetele, după ce luă o țigară între buze.

– Tucker, nu.

Harley se apropie de el și-i smulse țigara. Mâna lui o apucă de încheietură.

– Prima dată când ai făcut asta, a fost drăguț. Acum și-a pierdut farmecul.

Luă țigara înapoi, o aprinse cu un chibrit și trase adânc în piept, strâmbându-se.

– Problema e, spuse el privind-o cu o nedumerire sinceră în ochi, că nu păreai genul de femeie care să ajungă atât de departe, iar apoi să-mi tragă covorul de sub picioare.

Răspunsul lui Harley fu prompt.

– Nici tu nu păreai un traficant de droguri. Cred că amândoi suntem plini de surprize.

După un timp, Tucker întrebă,

– Deci, de-asta era vorba?

– Azi-dimineață, am găsit două articole din Miami Herald, în biroul tatălui tău...

– Arată-mi-le, o întrerupse Tucker.

După un scurt ocol prin baie, ca să-și înlocuiască prosopul cu halatul, Harley îl conduse în cabinet. Când termină de citit articolele, Tucker rămase privind-o lung.

Vorbi încet, răgușit, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Îmi dau seama ce-ai simțit descoperind asta. Copilăria ta a fost ruinată din cauza dependenței de droguri a părinților tăi. Știu. E unul dintre principalele motive pentru care nu ți-am vorbit despre Miami. Iar altul e acela că pe oameni nu-i interesează de ce ai stat în închisoare, pe drept sau pe nedrept. E un stigmat aproape imposibil de șters.

Harley își încrucișă brațele pe piept.

– Presupui că te voi crede dacă-mi spui că ai fost închis pe nedrept? Aștepți cam multe de la mine.

Tucker dădu încet din cap, ca și cum i-ar fi prevăzut răspunsul.

– Am fost condamnat pe baza mărturiei lui Chet. A jurat în instanță că lipsisem de-acasă toată noaptea, până cu o jumătate de oră înainte de sosirea poliției.

– Dar de ce să fi mințit? Am crezut că erați prieteni.

Oftând adânc, Tucker privi în podea.

– Ai crezut... Unele prietenii sunt mai... unilaterale decât altele. Oamenii încercau mereu să mă prevină, dar eu... eu am crezut întotdeauna în loialitate. Și nici un moment nu m-am așteptat să facă ceva împotriva mea.

Se bătu absent peste buzunarul cămășii, părând vag surprins să găsească țigările acolo. După un moment, scoase pachetul deschis, îl privi o secundă și îl aruncă la gunoi. Făcu același lucru și cu pachetul nedesfăcut.

– Ispășisem șapte luni din pedeapsă, când m-au chemat la guvernatorul închisorii. Am aflat că Chet pilotase un Beechraft Sierra plin cu cocaină și heroină, și a rămas fără combustibil pe undeva prin Texas. A încercat o aterizare forțată, dar a intrat frontal într-un siloz. Avionul a explodat. L-au scos, dar era... A mai trăit șase ore. Era conștient, dar știa că-i sunase ceasul. Mi-au spus că vorbise încontinuu, surprinzător de coerent. Le-a povestit despre noaptea când îmi luase cu împrumut Piper Comanche-ul fără să-mi ceară voie și cum m-a înfundat cu o mărturie falsă, ca să scape. Mi-au dat drumul în Ajunul Crăciunului, acum șaisprezece ani.

Trase adânc aer în piept, privind-o în ochi.

Neștiind ce să spună, ce să creadă, Harley nu făcu decât să-l privească și ea. Apoi, Tucker deschise sertarul și puse cele două ziare la loc, spunând:

– Din câte văd, tatăl lui Chet n-a găsit de cuviință să-i trimită lui R.H. și ultimul capitol. Poate că el încă mă mai crede în închisoare.

Ridicându-se, porni spre ușă.

– Ceea ce ți-am spus acum e adevărat, Harley. Mă crezi sau nu – tu alegi.

Se răsuci pe călcâie și ieși.

* * *

A doua zi dimineața, Harley se duse la biblioteca Universității Statului New York din Stony Brook, în căutarea unor date concrete.

– Aveți numerele din urmă ale ziarului Miami Herald pe microfișe? o întrebă ea pe bibliotecară, o tânără emaciată, cu păr tuns perie, vopsit în negru, și nasul perforat.

Bibliotecara întoarse o pagină a revistei pe care o citea.

– Anu'?

– Ăă... de-acum șaisprezece ani. Douăzeci și patru decembrie.

Peste câteva minute, bibliotecara îi dădu microfilmul, spunându-i:

– Când ați terminat tre' să-l dați înapoi.

Harley se așeză la lectorul de microfișe și introduse filmul. Învârtind butoanele, începu să inspecteze foile miniaturale care se derulau pe ecran. Nimic pe pagina unu, nimic pe pagina doi, nimic pe trei...

În sfârșit, după zece minute de căutări, găsi ceea ce dorea, ce spera să vadă, dar se temuse că nu exista – un articol scurt, fără fotografie, îngropat printre zeci de pagini de ziar. Cuvintele îi săriră în față:

TUCKER HALE ELIBERAT AZI DIN ÎNCHISOARE

Înnebunită, reglă claritatea, mijind ochii pentru a citi:

Tucker Hale, în vârstă de douăzeci și unu de ani, condamnat printr-o eroare judiciară pentru cinci capete de acuzare în problema traficului de droguri, a fost eliberat din închisoare azi-dimineață...

Harley se moleși în scaun, cu fruntea rezemată de ecran.

– Slavă Domnului, murmură ea. Slavă Domnului!

Când se ridică, scaunul se răsturnă cu zgomot, dar Harley abia dacă observă. Își luă poșeta și porni spre ușă, aproape alergând.

Vocea bibliotecarei o urmă în timp ce ieșea în goană din clădire:

– Mă scuzați... Domnișoară? Alooo...! Tre' să dați-napoi filmu' ăla! V-am zis doar!

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Tucker stătea lângă Harley, pe zidul de piatră de deasupra plajei, amorțit de emoție. Mai întâi, telefonul primit în lipsa ei, care-l zguduise serios. Apoi, întoacerea și neașteptatele scuze ale lui Harley.

Încercând să-și vină în fire, spuse încet:

– Iubito, îmi pare rău că nu m-ai putut crede pe cuvânt...

O văzu înghițind în sec, în timp ce dădea din cap. Mai îmblânzit, adăugă:

– Dar îmi pare rău și pentru că ți-am ascuns adevărul în legătură cu Miami. Cred că amândoi avem câte o parte din vină.

După o lungă pauză, continuă:

– Poate e mai bine că s-a întâmplat așa. Vreau să zic, ce avem noi în comun, pe lângă faptul că mamele noastre s-au sinucis? Poate că pur și simplu nu ne era sortit să...

Harley își mușcă buza, străduindu-se să-și stăpânească emoțiile.

– A telefonat Liz, urmă Tucker, cu privirea spre largul mării. În timp ce tu erai la bibliotecă. R.H. a suferit o serie de atacuri de anghină și s-a hotărât să-și întrerupă croaziera.

Cu coada ochiului, o văzu întorcând capul spre el.

– Acum e la Fort Lauderdale, și și-a luat bilet de avion pentru mâine dimineață. O să-l aștepte ea la La Guardia și-l va aduce cu mașina aici. Vor sosi mâine la prânz, pe la unu.

Capitolul 11

Era greu de crezut că R.H. își scurtase voiajul numai din motive de sănătate. Arăta într-o formă remarcabilă pentru un om de aproape șaptezeci de ani, dar probabil contribuia și bronzul. Asemănarea cu fiul lui o frapă pe Harley imediat. Avea părul alb la fel de scurt ca al lui Tucker și era aproape la fel de înalt. Pe chipul bronzat, ochii albaștri îi străluceau ca două becuri mici de-o sută de wați. Și nu părea mulțumit deloc.

Liz, înaltă și zveltă, cu o atitudine regală, arăta ca o soră geamănă a lui R.H., deși era mai bine dispus. Purta un costum de in cu pantaloni, iar părul scurt și cărunt îi era ascuns sub o pălărie de paie. Pantalonii o surprinseră pe Harley. Niciodată nu-și văzuse fosta profesoară îmbrăcată cu altceva decât taioare Chanel. Se părea că pensionarea o împinsese spre o garderobă mai sportivă.

Liz o sărută pe amândoi obrajii. R.H. îi strânse mâna și privi în jur.

Harley își drese vocea.

– Cum a fost zborul, domnule Hale?

– Toate-s la fel.

– Ați mâncat? Pot să vă fac niște...

– Nu te deranja, o întrerupse Liz. Ne-am oprit la masă pe drum.

Privi și ea în jur. Îl căutau pe Tucker.

– Un ceai cu gheață? insistă Harley. Sau o limonadă? Am niște lămâi proaspete, pot să vă fac puțină...

Liz o atinse pe braț.

– Nu avem nevoie de nimic, draga mea. Ia spune-mi, unde-i Tucker?

O priviră amândoi. Harley se pregătea să răspundă, când de la capătul aleii se auzi un scrâșnet de pietriș și toate cele trei capete se întoarseră spre mașina care se apropia, parcând în spatele Volvo-ului albastru al lui Liz.

Era Jaguar-ul negru al lui Tucker.

Harley îl privi cum cobora, cu ochii ațintiți spre tatăl lui.

– Uite-l! exclamă Liz, coborând treptele verandei ca să-l sărute pe obraji. Vai, ce bine arăți! Minunat! Unde-ai fost? Începeam să-mi fac griji pentru tine.

Ochii lui Tucker o priviră fugar pe Harley.

– Până la banca din sat. Am avut o mică treabă.

De pe verandă, R.H. își privea fiul.

– Tucker.

– Domnule.

Un moment, nimeni nu scoase o vorbă. Harley putea să jure că auzea trosnete de electricitate statică în aer.

În cele din urmă, arătând cu capul spre mașina lui Tucker, R.H. întrebă:

– Ăsta-i X.J.R.-S.-ul?

Coborî încet treptele, spre Jaguar.

– Exact, răspunse Tucker așteptându-l.

R.H. își trecu o mână peste aripa din față, cu respect.

– Ce-are înăuntru?

– Un V-12 de șase litri.

Gânditor, bătrânul dădu din cap.

– Cai-putere?

– Trei-optișpe.

– Saltă capota.

Amândoi stătură un minut să admire motorul nou și lucitor. Asemănarea le era accentuată de îmbrăcămintea identică: pantaloni de trening închiși la culoare și bluze polo decolorate de vreme.

– Cum merge?

Tucker scoase cheile din buzunar și i le dădu bătrânului. Cu R.H. la volan și Tucker pe fotoliul din dreapta, Jaguar-ul porni pe alee și dispăru.

* * *

– Lasă, că nici tu nu ești proastă, spuse Tucker, risipind tăcerea în care se plimbau.

Valurile scăldau gleznele lui Harley și-i absorbeau nisipul de sub tălpi. În față se vedeau bolovanii uriași din locul unde ea și Tucker își petrecuseră noaptea unul în brațele celuilalt. De-atunci, totul ieșise pe dos. În cea mai mare parte, din vina ei, iar acum Tucker îi spunea că nu era proastă?

– Nu știu ce să zic... replică ea.

– Poți fi destul de convingătoare, când îți pui mintea la contribuție.

Harley, care nu-l convinsese decât să discute cu tatăl lui, îl întrebă:

– Înțeleg că au avut loc unele explicații?

– Multe explicații. Și multe promisiuni de a îndrepta lucrurile. Trebuie să spun că a câștigat premiul pentru cel mai impresionant gest de bună-credință. Mi-a dăruit-o pe Anjelica.

– I-auzi! Și unde e acum?

– Pe uscat. În doc, la Fort Lauderdale.

– Și cum ai s-o duci în Alaska?

– N-o duc acolo. Voi merge la Lauderale s-o scot din docul uscat și să pornesc cu ea pe mare.

– În Caraibe?

– Pentru început, dar dintotdeauna m-a atras și Pacificul de Sud. Cred că voi porni fără să mă gândesc prea mult la destinație sau la durată. S-ar putea să țină două luni sau doi ani...

Apoi, introduse mâna în buzunarul din față al pantalonilor de trening suflecați și scoase un nou săculeț de catifea neagră.

– Dar tatăl meu nu e singurul care știe cum să facă un gest de bună-credință. Ăsta-i de la mine, pentru tine.

– Tucker, nu. Nu pot să tot primesc...

– Deschide-l.

– Tucker...

Nerăbdător, Tucker îi luă punguța din mână, o deschise și i-o scutură în palmă. Se rostogoli un mic obiect: un inel de aur, cu un smarald cabochon a cărui montură avea forma unor mâini micuțe.

– Tucker! Dar ăsta e...

– ...inelul de logodnă al mamei mele, încheie el. Iar acum, aș dori să fie al tău.

Lui Harley i se tăie respirația. Al ei? Nu putea vorbi serios...

– De-asta te-ai dus la bancă azi? Ca să-l iei... pentru mine?

– Bineînțeles.

– Dar credeam... credeam...

Ce însemna? Însemna că...?

– Și de ce mi-l dăruiești?

– Iubito, te-aș ruga în genunchi, dar știi că încă mă mai doare îngrozitor...

– Dar nu înțe...

– Bine, poftim.

Tucker îngenunche pe nisip în fața ei, stângaci, lăsându-și greutatea pe piciorul sănătos. Se vedea clar că era o poziție dureroasă.

– Tucker, ridică-te.

– Numai după ce accepți să te măriți cu mine.

– Poftim...?

– Vreau să te măriți cu mine.

Luându-i mâna stângă într-a lui, îi puse inelul pe deget. Se potrivea perfect.

– M-am gândit la toate. R.H. m-a invitat să rămân aici cât de mult vreau, dar cred că între analiza sângelui și căsătorie nu e nevoie să treacă mai mult de trei zile. Pastorul tatălui meu poate oficia ceremonia, sau putem apela la un judecător de pace – cum dorești. Apoi, în aceeași zi, luăm avionul până la Fort Lauderdale și pornim cu Anjelica spre Caraibe.

– Dar...

– Dar cine va avea grijă de tatăl meu? Cumva, bănuiesc că Liz va fi încântată de ocazie.

Harley nu mai putea să gândească. Nu putea nici măcar să mai respire.

– Dar, Tucker, tu nu crezi în căsătorie. Ai spus că e pentru... pentru oameni care nu pot gândi limpede.

– Tocmai asta e. Sunt prea nebun după tine ca să mai gândesc limpede. Nu mă pot gândi decât că vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine. Numai pe tine te doresc. Numai tu ești importantă pentru mine. Te rog, spune da.

Harley își privi mâinile cuprinse de ale lui. Îi privi ochii, adânci și translucizi.

– Haide, Harley. Spune da.

Dintr-o dată, toate planurile și programele ei atât de bine gândite, toate regulile ei inviolabile, începură să pară mărunte și neimportante. Singurul lucru important din lume era Tucker – viața ei cu Tucker.

– Spune da, Harley. Te rog. Mă omoară piciorul ăsta.

Harley trase adânc aer în piept.

– Da.

– Da!

Și, apucând-o de mijloc, Tucker o trase pe nisip, se rostogoli deasupra ei și-i acoperi gura cu a lui. Fără rezerve, Harley se lăsă în voia sărutului.

– Da... șopti ea din nou.

Deodată, Tucker se întrerupse și-i arătă spre cer:

– Uite!

Harley privi într-acolo. Pe cerul învăpăiat al asfințitului se înălțau mici sfere strălucitoare, plutind fără zgomot prin aer.

– Baloanele lui Phil, spuse ea. Ale lui Phil și ale lui Kitty.

– Și ale noastre, adăugă Tucker. În fond, eu am fost cu ideea. Iar acum, că le-au dat drumul, cred că ne aparțin și nouă.

O cuprinse cu brațele, ținând-o strâns, în timp de baloanele se înălțau tot mai sus, purtate pe aripile vântului. Erau zeci și zeci, devenind apoi sute, în toate culorile curcubeului.

Le priviră fascinați până când ultimul balon dispăru în înaltul întunecat al cerului, ca o mărturie fugară a iubirii ce durează toată viața.

Sfârșit